

GLORIE VAN DE GODDELIJKE MOEDER

Zoals geopenbaard in

Savitri

Geannoteerde Selecties uit

Sri Aurobindo's *Savitri*

Samengesteld door Alok Pandey.
Vertaald door Chris Duindam.

Glorie van de Goddelijke Moeder is een selectie passages uit *Savitri* die ons de verschillende manieren van zijn van de Goddelijke Moeder onthullen in Haar Transcendente, Kosmische en Individuele aspecten. Het lezen van deze passages als meditatie brengt ons dichterbij de Goddelijke Moeder en wekt in ons verlangen en aanbidding voor Haar. Dit is dan ook het hoofddoel van dit boek: baden in Haar bewustzijn en getransformeerd worden door de aanraking van Haar wonderbaarlijke Genade en Liefde.

Inhoud

Introductie	7
De Komst van de Goddelijke Moeder: Haar Goddelijke Persoonlijkheid en Aardse Missie	10
De Goddelijke Moeder als Usha,	11
de Dageraadgodin	11
De brenger van verlichting en Licht	11
De Komst van de Goddelijke Moeder	13
De dageraad van een nieuw Bewustzijn op aarde	13
Het grote, ontzagwekkende offer	14
De vleesgeworden Goddelijke Moeder die een menselijke gedaante aanneemt	15
Het doel van haar incarnatie	15
Haar werk en haar missie	16
Het toneel voor haar nieuwe akte in het drama van de wereld	18
De Moeder – menselijk en goddelijk	19
De menselijke persoonlijkheid van de geïncarneerde Goddelijke Moeder	19
De witte-vuur draakvogel van eindeloze Gelukzaligheid	21
De beproeving van de Goddelijke Moeder	22
De Goddelijke Moeder neemt de last van de aarde en de mensheid op zich	22
Het goddelijke voorbeeld	24
De Goddelijke Moeder als de Grote Schepster	27
Een statische Eenheid en dynamische Kracht	27
De onvermijdelijke bestemming van de ziel en de ultieme vervulling	27
De Goddelijke Moeder als Prakriti	29
Het duale spel van de Ene als Prakriti en Purusha	29
De Goddelijke Moeder als het goddelijke Woord dat schept	31
De godin van inspiratie, openbaring en intuïtie	31
Het Goddelijke en Zijn Shakti	33
Alles is in het Goddelijke, het Goddelijke is in alles, het Goddelijke is alles	33
De leidster van de menselijke mars	34
De Goddelijke Moeder als de Kracht die ons bevrijdt en transformeert	36

De afdaling van de Shakti in de geïncarneerde Goddelijke, de tapaswi, yogi en ziener Aswapati ...	36
De Goddelijke Moeder als Yogamaya	39
De Kracht die eindige vormen en werelden schept om de dromen van het Oneindige te vervullen	39
Het Offer van de Goddelijke Moeder	41
De oorsprong van dit veelvormige, veellagige universum	41
De Moeder als de supramentale Mahashakti	42
De hogere werelden van Vrijheid en Gelukzaligheid, waar Kennis en Macht één zijn	42
De Goddelijke Moeder als Wijsheid werkt onzichtbaar in de diepten van de Natuur	44
De evolutionaire Kracht verborgen in de diepten van de Materie	44
De Goddelijke Moeder, zelfs ontoegankelijk voor wijzen en zieners	45
De Allerhoogste Godin, ontoegankelijk voor denken en verstand	45
De Wereldmoeder, Jaganmata, Jagatdhatri	47
Kali, de Moeder van de Tijd, die aan de top van de schepping staat, boven de goden	47
Moeder van God, de Allerhoogste Transcendente Moeder	49
Een brandende Liefde uit witte spirituele bronnen	51
Het geschenk van geschenken voor aarde en mens	53
De Goddelijke Moeder stemt ermee in om op aarde neer te dalen	53
De Incarnatie. De Goddelijke Moeder als Savitri	56
De Incarnatie van de Goddelijke Moeder	56
De geboorte van de Goddelijke Moeder in menselijke gedaante	56
Het mysterie van de geboorte van het Goddelijke en haar invloed	59
Een grotere Natuur	60
Het goddelijke Werk van de Incarnatie	62
De goddelijk-menselijke persoonlijkheid van Savitri	63
De aanpassing van de geïncarneerde Goddelijke Moeder aan het aardse leven	63
Haar veelzijdige pracht	65
De menselijke reactie op haar Genade	67
De naasten en uitverkorenen van de Goddelijke Moeder	69
Savitri en Satyavan	71
De liefde en overgave van de ziel aan de belichaamde Goddelijke Moeder	71
Het Goddelijke verbindt zich met de mensheid	73
Mystiek huwelijk	73

Het werk dat de geïncarneerde Goddelijke Moeder is komen doen	74
Savitri, geopenbaard als de Avatar door Narad, de hemelse wijze	74
Goddelijke nederigheid en het goddelijke voorbeeld van de geïncarneerde God	76
De Goddelijke Moeder die de weg opent en de mensheid de weg wijst als haar leider	76
De Goddelijke Moeder die de sadhana verricht voor aarde en mens	77
Het aspect van de Goddelijke Moeder als Madonna van het Lijden	79
De Kracht die werkzaam is in de materiële natuur, ons lijden draagt en de helende aanraking geeft	79
Het aspect van de Goddelijke Moeder als Madonna van Macht en Kracht	81
De Kracht die het Krijgersaspect belichaamt om het Kwaad te Verslaan en het Goede te Redden	81
Het aspect van de Goddelijke Moeder als Madonna van Licht en Waarheid	83
De Kracht die Wijsheid schenkt	83
Het geïncarneerde Goddelijke dat haar goddelijke Zelf herwint	85
Savitri die zich verenigt met haar ziel	85
De Goddelijke Moeder als de Kundalini Shakti verborgen in de mens	88
Opening van de innerlijke centra en vrijmaking van goddelijke krachten in de velden van de menselijke natuur	88
De vlammeende aanraking	89
De Moeder ontwaakt	91
Het vleesgeworden Goddelijke dat haar universele Zelf herwint	93
Haar immense universele Liefde	93
Voorbij het universum, in de stilte van Nirvana	94
De immense onpersoonlijke universaliteit	97
Goddelijke spraak	99
Alles is in haar, Zij is in alles, alles is haar	101
Het allerhoogste Mysterie	103
De Genade van de Verlosser en de Transformerende Kracht van de Liefde	105
Savitri die het wezen van de Dood confronteert	105
De reactie van de Grote in momenten van tegenspoed	105
Savitri, de goddelijke Krijger gewapend met de kracht van de Liefde	107
Het Woord van Licht verwerpt de blinde wet van de Nacht	107
De Liefde die de dood kan overwinnen	109
Savitri gezien door de ogen van de Dood	111

De reactie van de Duisternis op het beleg van het Licht	111
Savitri, de geïncarneerde Goddelijke Moeder die zich aan de Dood openbaart.....	112
De laatste strijd en de grote Overwinning.....	112
De Overwinning op de Dood	114
Het Offer van de Goddelijke Moeder	116
De geliefde en bevrijder van de mens	116
Savitri verzekert de goddelijke gaven voor aarde en mens	118
Het geschenk van het vergoddelijken van het leven op aarde	118
Savitri, het Zonnewoord, de gever van het hoogste Licht, Liefde en Waarheid	120
De Allerhoogste Moeder in haar unieke rol als de geliefde en de allerhoogste dienaar van de Allerhoogste.....	120
De Kracht van God die op aarde werkzaam is	123
De Kracht van de Geest en het Gelaat van de Waarheid	123
De reddende Genade van het Allerhoogste	125
De Kracht, het Licht en de liefde die vanuit het Verdere neerdaalt om de aarde en de mens te helpen	125
Het grote geheim	127
Glossarium	129

Introductie

Savitri is een veelgelaagd, mantra-achtig epos dat Sri Aurobindo aan de aarde en de mensheid heeft geschonken. Het omvat een complete kosmos, terwijl het verhaal zich door aardse en bovenaardse landschappen beweegt, nu eens klimt naar hoogten en toppen van glorie, dan weer afdaalt in de donkere stroom die onder de oppervlakte van het leven loopt en ons naar de afgronden van de natuur voert. Op elk niveau worden we geconfronteerd met de adem van het goddelijke, de Goddelijke Aanwezigheid die in alles verborgen is. Zo wordt *Savitri* tegelijkertijd een verhaal over schepping en evolutie, en brengt het beide in een prachtige synthese in harmonie. Het kan het best worden beschreven met enkele zinnen die we in *Savitri* zelf vinden, zoals: 'het diamanten schrift van het onvergankelijke', 'de boodschap van het

bovenbewuste vuur', 'de lyriek van de liefde die door de tijd heen wacht', 'een lofzang op het vrije oneindige', 'een mystiek deel van het boek der gelukzaligheid'. In essentie is het het verhaal van de ziel die zich, geholpen door goddelijke genade en liefde, losmaakt uit haar staat van onwetendheid en de ijzeren greep van de dood, op weg naar Vrijheid, Licht, Gelukzaligheid, Eenheid en Onsterfelijkheid. Het is het verhaal van de schepping zoals die door de goddelijke visie in haar geheel wordt gezien, inclusief de geboorte van ruimte en tijd, de progressieve manifestatie die plaatsvindt door middel van externe uitdagingen en innerlijke druk om te evolueren naar het grote doel waarnaar mens, aarde en schepping streven. Maar bovenal is het het verhaal van de Goddelijke Moeder in haar aardse Incarnatie, die de ziel van de mens door de poorten van de dood leidt naar staten van onsterfelijkheid, uiteindelijk culminerend in de ontsnapping van het lichaam zelf uit de greep van onwetendheid en dood.

Het verhaal begint inderdaad met een prachtig beeld van de eerste Komst van de Goddelijke Moeder, beschreven door de goddelijke Kunstenaar in een betekenisvol en symbolisch beeld van de dageraad. Het eindigt met de overwinning van de Goddelijke Moeder op de dood en onwetendheid voor de mens op aarde, maar niet voordat de belofte van nog grotere dageraadsmomenten in het verschiet ligt. Daartussen onthult het verhaal ons verschillende krachten en aspecten van de Goddelijke Moeder, allereerst als de geïncarneerde Goddelijke persoon die de sadhana voor de aarde verricht. Ze wordt ook aan ons geopenbaard als de Wereldmoeder die de schepping in haar schoot draagt en met haar stappen voortstuwt. Boven en voorbij de schepping verschijnt Ze aan de subtiële visie van de ziener-yogi Aswapati als de transcendente Moeder die boven alles staat en toch alles omarmt. Oude spirituele tradities, met name de Tantra, delen openbaringen van de Goddelijke Moeder op verschillende niveaus van ons wezen, culminerend in de kroon op haar Glorie als de Wereldmoeder of de universele Moeder. We vinden echter nergens de openbaring van de transcendente Moeder die 'verheven achter God' is. Naast deze drie zijn er vele andere manieren waarop de Moeder kan zijn, vele manieren waarop ze werkt, onmogelijk te beschrijven en te begrijpen, zelfs niet door de meest begaafde intelligentie. Bovenal schenkt zij ons de alchemistische kracht van transformatie, de zegevierende kracht van goddelijke Liefde die als enige de afgrond kan betreden en leugens en alles wat daardoor gevoed wordt, kan transformeren tot het ware beeld van de Waarheid.

Gezien het mantra-karakter van *Savitri* en de geïncarneerde Goddelijke Moeder in het centrum en de kern van de yoga van supramentale transformatie, wordt aangenomen dat het aanroepen van haar Aanwezigheid met behulp van deze mantra's de zoekende ziel zal helpen zich steeds meer open te stellen voor haar die de sleutel bezit om de menselijke natuur in de goddelijke natuur te veranderen. Hoewel de gehele *Savitri* mantra is, zijn er zelfs binnen deze oceaan van Licht golven en rimpelingen die een bijzondere intensiteit dragen en ons in een oogwenk dichterbij het Hart kunnen brengen dat één is met elk hart. Door middel van deze magische en mantra-achtige verzen trekt Sri Aurobindo de Goddelijke Moeder dichterbij ons toe en opent hij ons om haar te herkennen, te aanbidden, te vereren en ons aan

haar over te geven. Immers, een van de doelen van de mantra is om ons dichterbij de Godheid te brengen die we aanbidden. *Savitri* brengt ons inderdaad dichterbij de Moeder en brengt ons zo in dynamisch contact met haar transformerende Bewustzijn en absolute Kracht.

Met dit doel voor ogen zijn deze passages geselecteerd, passages die ons de Glorie van de Goddelijke Moeder en haar immense, allesomvattende, allesveranderende Liefde openbaren. De titels zijn door de redacteur gekozen om een beetje context te bieden. Ze zijn niet zozeer bedoeld als verklarende tekst, maar eerder om onze meditatie te vergemakkelijken over haar die het bereik van verstand en intellect te boven gaat, maar toch intiem en nabij is, dichterbij dan onze ademhaling en intiemer dan onze hartslag.

Moge haar glorie in alle wezens schijnen en moge deze aardse substantie getransformeerd worden door haar magische aanraking.

Alok Pandey
Pondicherry, januari 2021.

De Komst van de Goddelijke Moeder: Haar Goddelijke Persoonlijkheid en Aardse Missie

De Goddelijke Moeder als Usha, de Dageraadgodin

De brenger van verlichting en Licht

Zie! Zij is gekomen en brengt de pracht van een nieuwe dageraad met zich mee. Zij brengt een nieuwe verlichting in het denkvermogen, een nieuwe en stralende kracht in het leven, een nieuwe mogelijkheid voor het lichaam. Haar komst is de belofte van een stralende toekomst voor aarde en mens. Zie! Zij is gekomen en de duisternis zal worden overwonnen, — Zij, de brenger van hoop en de glorie van verborgen zonnen naar de aarde. Zij is de brug tussen de schepping en de Schepper. Zij is de sleutel tot alle verandering. Daarom wordt haar komst begroet met vreugde die ontwaakt in het hart van alle geschapen dingen. Zij heeft haar thuis van de Waarheid verlaten en is hier neergedaald te midden van de onwetendheid en duisternis van de aardse natuur, opdat ook dit kan worden veranderd in een beeld van de Waarheid.

Alles kan gedaan worden, als Gods aanraking er is.
Een hoop sloop binnen, die nauwelijks durfde te zijn
Midden tussen s' Nachts hopeloze onverschilligheid.
Alsof verzocht in een vreemde wereld kwam er,
Met timide en gevaarlijke instinctieve genade,
Verweesd en verdreven om een tehuis te zoeken,
Een dolend wonder zonder woonplaats,
In een verafgelegen hoek van de hemel
Een langzaam wonderbaarlijk gebaar's vaag appel.
De hardnekkige sensatie van een herscheppende aanraking
Overreedde de inerte zwarte stilte
En schoonheid en verwondering verstoorden de velden van God.
Een dwalende hand van bleek, betoverend licht,
Dat gloeide langs een vervagende moment's kant,
Hield met gouden paneel en opalen scharnier
Een poort van dromen open naar mysterie's zoom.
Een schijnende hoek, die verborgen dingen etaleerde,
Forceerde wereld's blinde immensiteit tot zicht.
De duisternis faalde en gleed als een vallende mantel
Van het rustende lichaam van een god.
Dan stroomde door de bleke spleet, die eerst
Nauwelijks genoeg leek voor een straaltje van de zonnen,
De openbaring en de vlam naar buiten.
Het korte eeuwigdurende teken herhaalde zich boven.
Een betovering van niet bereikte transcendentie
Iriserend met de glorie van het Ongeziene,
Een boodschap van het onbekende onsterfelijke Licht
Gloeiend aan schepping's sidderende rand,

Bouwde Dageraad haar aura van luisterrijke tinten
En begroef haar zaad van pracht in de uren.
Een moment's bezoeker de godheid straalde.
Op leven's dunne grens stond het Visioen even
En boog zich over aarde's peinzende voorhoofdkromme.
Een verborgen schoonheid en geluk interpreterend
In kleur's hiërogliefen van mystiek besef,
Schreef zij de lijnen van een veelzeggende mythe,
Die verhaalt van een grootheid van spirituele dageraden,
Een briljante geschreven code met de hemel als pagina.
Bijna werd die dag de epifanie ontsloten
Waarvan onze gedachten en hoop de lichtsignalen zijn;
Een eenzame pracht van het onzichtbare doel
Werd bijna geworpen op het ondoorschijnende Leeg.
Nogmaals beroerde een tred de vacante Uitgestrektheden;
Oneindigheid's centrum, een Gezicht van extatische kalmte
Scheidde de eeuwige leden, die de hemel openen;
Een Vorm van verre schoonheden leek te naderen.
Ambassadrice tussen eeuwigheid en verandering,
De alwetende Godin leunde over de breedtes
Die de lotsgebonden reizen van de sterren omsluiten
En zag de ruimten, klaar voor haar voeten.
Eenmaal keek zij half om naar haar gesluierde zon,
Zette zich dan aandachtig aan haar onsterfelijke werk.
Aarde voelde de Onvergankelijke's passage dichtbij:
Het ontwakende oor van de Natuur hoorde haar stappen
En de wijidheid keerde naar haar grenzeloze oog,
En, verstrooid over verzegelde diepten, ontstak haar lumineuze
glimlach
Om de stilte van de werelden te ontbranden.
Alles groeide tot een consecratie en een rite. [3-4]

De Vedische zieners spreken over de Dageraad (Usha) als de bringer van het Licht der Waarheid naar de aarde en de mensen. Psychologisch gezien is Zij de godin van de verlichting die de duisternis verdrijft en alles aanzet tot hoop, inspanning en vreugde. De fysieke dageraad is kennelijk een schaduw en een symbool van deze goddelijke kracht zoals die in het materiële universum wordt vertegenwoordigd. Het openingscanto van *Savitri* begint met de komst van de dageraad. Enerzijds beschrijft het de materiële dageraad die aanbreekt op de dag van de noodlottige goddelijke gebeurtenis. Anderzijds zinspeelt het op de komst van een nieuw Licht dat Savitri voor de aarde en de mensen brengt. In een meesterlijke samensmelting van beeldspraak op het fysieke en spirituele vlak, in de lijn van de Vedische poëzie, geeft Sri Aurobindo ons een eerste glimp van waar het gedicht over gaat: de

uiteindelijke overwinning van Licht en Waarheid op Onwetendheid en Duisternis die de menselijke natuur in haar greep houdt.

De Komst van de Goddelijke Moeder De dageraad van een nieuw Bewustzijn op aarde

Wie is Zij, de Goddelijke Moeder die een menselijk lichaam aanneemt? De onsterfelijke Godin, Moeder van alle Licht en Kracht, die bij ons is komen wonen. Zij die woont voorbij de laatste grenzen van de vorm, voorbij zelfs het vormloze, voorbij het gemanifesteerde en het ongemanifesteerde, Zij is gekomen om van onze harten haar tempel en heiligdom te maken. Zij komt om de harde grond van onze natuur gereed te maken voor de boom van het hogere Leven. Haar komst is een belofte dat de mensheid haar inferieure, gebruikelijke pad zal verlaten en de zonovergoten weg in haar kielzog zal volgen. Zij brengt de gouden sleutel tot de vlamme deuren van extase met zich mee.

En Savitri ontwaakte ook tussen deze stammen
Die zich haastten zich te voegen bij Gebieder's gezang
En, verlost door de schoonheid van de ogenschijnlijke wegen,
Hun deel opeisten van de kortstondige vreugde.
Verwant aan de eeuwigheid, vanwaar zij kwam,
Nam zij geen deel aan dit kleine geluk;
Een machtige vreemdeling in het menselijke gebied,
De belichaamde Gast van binnen gaf geen respons.
De roep, die de sprong wekt van het menselijk verstand,
Zijn geschakeerde gretige beweging van navolging,
Zijn trillend getinte illusie van verlangen,
Bezochten haar hart als een lieflijke, vreemde klank.
Tijd's boodschap van kort licht was niet voor haar.
In haar was er de smart van de goden
Gevangen in onze vergankelijke menselijke vorm,
De onsterfelijke veroverd door de dood van dingen.
Een grotere vreugde van de Natuur was eens van haar,
Maar lang kon zij haar hemelse gloed niet houden
Of staan op deze broze aardse basis.
Een nauwe beweging in Tijd's diepe afgrond,
Leven's fragiele kleinheid ontkende de macht,
De trotse en bewuste wijidheid en de zaligheid,

Die zij met haar meebracht in de menselijke vorm,
De kalme heerlijkheid, die een ziel huwt met het al,
De sleutel voor de vlamme deuren van extase. [6]

Zo maken we kennis met Savitri, een Incarnatie van de Goddelijke Moeder die hier op aarde neerdaalt als bringer van nieuw Licht en Hoop te midden van een worstelende mensheid die tevreden is met haar kleinheid en berust in haar onwetendheid. De Dageraad is het symbool van haar Komst. Zoals de Dageraad haar schitterende thuis van Licht en Waarheid achter zich laat, zo is ook Savitri gekomen, haar glorieuze thuis in de hogere bestaanssfeer achterlatend, afgedaald in de leugen, dood en duisternis van de aardse natuur, omdat alleen zo transformatie mogelijk was. Zij brengt de angst en de extase met zich mee – de angst van onze huidige toestand en de extase die onze geheime waarheid en de stralende toekomst is.

Het grote, ontzagwekkende offer

De Goddelijke Moeder is op aarde aangekomen in een menselijke gedaante. Maar zijn wij er klaar voor? Heeft de mens ooit het Goddelijke begrepen toen hij een menselijke geboorte aannam? Heeft hij hem niet altijd verstoten en als een dwaas bestempeld, of hem gekruisigd en met twijfel en ongeloof bejegend? Het is waar dat hij hem na zijn dood verheerlijkt door een kerk om hem heen te bouwen en hem te verheffen tot een eeuwige wonderdoener om de goedgegelovigen aan te trekken die veiligheid zoeken in het aantal aanhangers van een religie of sekte. Maar het Goddelijke blijft handelen, ongeacht het verzet van de aarde en de mensheid. Hetzelfde lot treft de Goddelijke Moeder, die voortkomt uit diepe liefde voor haar kinderen, en toch moet ook zij het gevaar en de pijn onder ogen zien.

Aarde's weefsel, dat het sap behoeft van plezier en tranen,
Weigerde de zegen van onsterfelijke verrukking:
Geofferd aan de dochter van oneindigheid
Gaf zij haar passiebloem van liefde en ondergang.
Vergeefs leek nu het prachtige offer.
Een verkwisting van haar rijke goddelijkheid,
Haar zelf en alles, wat zij was, heeft zij de mens geleend,
In de hoop haar grotere wezen in te planten
En te acclimatiseren in hun lichaam's levens,
Zodat de hemel ingeboren zou kunnen groeien op sterfelijke bodem.

....

Te verschillend van de wereld kwam zij om te helpen en te redden,
Haar grootheid bezwaarde zijn onwetende borst
En vanuit zijn schemerige kloven welde een verschrikkelijk
antwoord,
Een deel van verdriet, strijd, val.
Leven met smart, de dood confronteren op haar weg, ---
Het sterfelijke's lot werd het Onsterfelijke's aandeel.
Zo verstrikt in de bitterheid van aardse bestemmingen,
Wachtte zij op haar voorspelde uur van beproeving,
Verstoten van haar ingeboren gelukzaligheid,
Accepteerde zij leven's obscure aardse mantel,
Zich zelfs verbergend voor degenen, die zij liefhad,
De godheid groter door een menselijk lot.
Een donkere voorkennis scheidde haar
Van alles, waarvan zij de ster was en stut;
Te groot het gevaar en de pijn om te delen,
Hield zij in haar verscheurde diepten de komende smart.
Als iemand, die waakt over blind gelaten mensen,
Neemt zij de last op van een onwetend ras,
Herbergt een vijand, die zij met haar hart voeden moet,
Haar daad onbekend, de doem onbekend, die zij trotseerde,
Niet geholpen moet zij voorzien en vrezen en wagen.[7-8]

Zich bewust van de sterke weerstand tegen vooruitgang en verandering, en goed op de hoogte van het lot van de goddelijkheid op aarde, neemt Zij toch de last van het aardse spel op zich. Zij is gekomen met de wil om te slagen en de mensheid te redden door in de bodem van onze natuur het verlangen naar een hoger en goddelijker leven te planten. Hiervoor heeft Zij een menselijke geboorte aangenomen en is Zij de afgrond van de duisternis ingetreden.

De vleesgeworden Goddelijke Moeder die een menselijke gedaante aanneemt

Het doel van haar incarnatie

Zij is gekomen om de wet van de dood te veranderen, in wiens schaduw de mensheid leeft en zich beweegt. Dit oude systeem met zijn last van lijden moet veranderen en plaatsmaken voor een nieuwe orde van Liefde, Licht en Vrede. Met haar breekt een nieuw tijdperk van Waarheid en Harmonie aan, terwijl Zij de menselijke last van onwetendheid draagt en voor de mens een groter, een stralender leven opent.

Zelfs haar mensheid was half goddelijk:
Haar geest opende voor de Geest in allen,
Haar natuur voelde alle Natuur als haar eigen.
Apart, van binnen levend, droeg zij alle levens;
Afzijdig droeg zij in zichzelf de wereld:
Haar vrees was een met de grote kosmische vrees,
Haar kracht was gebaseerd op de kosmische machten;
De universele Moeder's liefde was de hare.
Tegen het kwaad aan leven's aangetaste wortels,
Met haar eigen rampspoed als haar heimelijke teken,
Maakte zij van haar eigen pijn een mystiek scherp zwaard.
Een eenzelvig denken, een wereldwijd hart,
Tot het Onsterfelijke's eenzame ongedeelde werk steeg zij.[8-9]

Hoewel ze als mens te midden van mensen geboren was, droeg ze de aard van de goden met zich mee. Zo immens als de kosmos zelf, droeg ze het lijden van de wereld in haar hart. Alleen levend, droeg haar eenzame zelf de last van de schepping in haar universele wezen. Haar eigen noodlottige lot was het symbool van de tegenspoed op aarde en het lijden dat al het materiële leven wordt opgelegd.

Haar werk en haar missie

Ze is gekomen om de wetten van de aardse evolutie te veranderen. Ze is gekomen om de oude normen die onze natuur beheersen uit te dagen en de aarde en de mens een nieuwe wet te geven, de wet van de Waarheid en niet de schaduw ervan. De wet van de dood is een karikatuur van de Waarheid. De ziel van de mens verdient iets hogers en waarachtigers, iets goddelijkers en mooiers. Maar om dit te laten gebeuren, moeten de banden die ons vastbinden aan de ijzeren ketenen van de aardse wet verbroken en weggeworpen worden. Het lichaam van de mens, evenals zijn ziel, kan zo bevrijd worden om geleid te worden door de goddelijke Wil en de wet van de Waarheid. Maar dit is geen gemakkelijke taak. Alle gevestigde krachten van de oude schepping bieden weerstand en elke stap voorwaarts is een strijd. Maar Zij is gekomen, gewapend met de kracht van de allerhoogste goddelijke Liefde, om de overwinning te behalen voor aarde en mens.

De vastheid van de kosmische volgordes,
Vastgemaakt met verborgen, onvermijdelijke verbindingen,
Moet zij onderbreken, haar verleden losmaken door haar

zielskracht, een blok op de Onsterfelijke's weg,
De grond vereffen en haar lot opnieuw vormen.
Een samenspraak van de oorspronkelijke Goden
Terwijl zij elkaar ontmoeten aan de grenzen van het onbekende,
Moet het debat van haar ziel met het belichaamde Niets
Bevochten worden tegen een gevaarlijke, schemerige achtergrond:
Haar wezen moet zijn vormeloze Oorzaak tegemoet treden,
Tegen het universum haar enkele zelf wegen.
Op de kale bergtop, waar het Zelf alleen is met de Leegte
En leven geen betekenis heeft en liefde geen plaats om te staan,
Moet zij haar zaak bepleiten op de rand van uitsterven,
In doodgrot van de wereld leven's hulpeloze eis handhaven
En het recht verdedigen om te bestaan en lief te hebben.
De strenge economie van de Natuur moet veranderd worden;
Zij moet kwijtschelding verkrijgen van de boeien van het verleden,
Een oude rekening van lijdende uitputting,
Uit de Tijd de ziel's lang vereffende schuld schrappen
En de zware slavernijen van de Karmische Goden,
De langzame wraak van de onverzoenlijke Wet
En de diepe behoefte van universele pijn
En harde opoffering en tragisch gevolg.
Uit een tijdloze barrière moet zij breken,
Met haar denkende diepten Leegte's monsterlijke zwijgen
doordringen,
In de eenzame ogen kijken van de onsterfelijke Dood
En met haar naakte geest de Oneindigheid's nacht meten.[12-13]

De Avatar is geen heilige of wijze, hoewel hij zich wel zo kan voordoen. Zijn doel is niet om een kleine groep gelovigen te bevrijden. De Avatar komt om de wetten van de aarde en de materiële substantie te veranderen. Hij doet dit door middel van subtiele alchemie, door de druk van een stille, onzichtbare Wil op de krachten die tot nu toe de evolutie van de aarde hebben gevormd. Deze krachten, het lichtende en hun duistere tegenhangers, de deva en de asura, hebben de aarde gevormd door hun onderlinge conflict en tegenstelling. Daardoor is ons leven een voortdurende strijd geworden. Nu is de tijd gekomen dat deze tegenstelling eindigt en de wet van strijd wordt vervangen door de wet van wederzijdse samenwerking en afstemming met de goddelijke Wil. Pas wanneer iemand spontaan begint te leven volgens de goddelijke Wil, zal hij bevrijd worden van de vicieuze cirkel van karma en, net als de goden, een groter leven leiden, hier op aarde. Dit is wat Zij moet uitvechten en winnen voor de mens en op aarde een goddelijk leven vestigen, in plaats van ons huidige worstelende, onwetende leven met zijn zware aandeel aan lijden, kwaad en pijn. Zij is de belichaming van Genade en komt om de doolhoven van de karmische wet te doorbreken en zo de evolutie te bespoedigen die nu gevangen zit in het donkere en heldere net van onwetendheid.

Het toneel voor haar nieuwe akte in het drama van de wereld

Een nieuw hoofdstuk zal zich ontfoutwen in de geschiedenis van het aardse bestaan. Maar heeft men de ogen om het te aanschouwen en te begripen? Hij is verloren in de trots en pracht van zijn aardse leven, terwijl het Goddelijke het verschrikkelijke drama ontfoutwt op een stille, afgelegen plek, ver weg van de blik van de mens. Maar de goden weten het en worden aangetrokken tot de belichaamde Aanwezigheid, en de Natuur voelt de transformerende aanraking.

Alleen te midden de vele beminde gezichten,
Gewaar tussen onwetende, gelukkige harten,
Hield haar gewapende geest de wacht over de uren,
Luisterend naar een voorziene, geduchte voetstap
In de besloten schoonheid van de onmenselijke wildernis.
Als een strijder in stille, verschrikkelijke listen,
De wereld onwetend, stond zij voor de wereld:
Geen helper had zij dan de Kracht van binnen;
Er was geen getuige, die keek met aardse ogen;
De Goden boven en de Natuur alleen beneden
Waren de toeschouwers van die machtige strijd.
Rondom haar waren de grimmige, naar de hemel wijzende
heuvels,
En de groene, ruisende uitgestrekte diepgedachte wouden
Fluisterden onophoudelijk hun gedempte betoveringslied.
Een dicht, schitterend gekleurd, in zichzelf verzonken leven,
In de levendige, smaragdgroene eentonigheid van bladeren
gehuld
En bezaaid met gevlekte zonnestralen en vrolijke bloemen
Ommuurde het afgezonderde toneel van haar bestemming.
Daar was zij opgegroeid tot de gestalte van haar geest:
Het genie van de titanische stiltes,
Haar ziel onderdompelend in zijn weidse eenzaamheid,
Had haar haar eigen naakte werkelijkheid getoond
En haar met haar eigen omgeving verbonden.
Zijn eenzaamheid vergrootte haar menselijke uren
Met de achtergrond van het eeuwige en unieke.
Een kracht van overgebleven, directe noodzaak

Reduceerde het zware raamwerk van mensen's dagen
En zijn overladen massa uiterlijke behoeften
Tot een eerste smal gebied van simpele, dierlijke wensen,
En de machtige woestheid van de primitieve aarde
En de broedende veelvuldigheid van de geduldige bomen
En de mijmerende, saffieren vrijheid van de lucht
En het plechtige gewicht van de langzaam passerende maanden
Hadden in haar een diepe ruimte gelaten voor gedachten en voor
God.
Daar werd de stralende proloog van haar drama geleefd.
Een plek voor eeuwigheid's voetstap op aarde,
Gelegen in het kloosterlijke verlangen van de wouden
En aanschouwd door aspiratie van de pieken,
Verscheen door een goudgekleurde opening in de Tijd,
Waar de luisterende stilte het ongesproken woord voelde
En de uren vergaten te verstrijken naar verdriet en verandering.
[13-14]

Bovenstaande passage beschrijft de bosrijke omgeving, de kluizenarij van koning Dyumatsena, de vader van Satyavan, waar Savitri ervoor heeft gekozen te wonen na haar verloving. Hier, in de eenzaamheid, baadt Zij haar geest in de goddelijke krachten en bereidt Zij zich voor op de enorme strijd tegen de krachten van duisternis en bedrog.

De Moeder – menselijk en goddelijk

De menselijke persoonlijkheid van de geïncarneerde Goddelijke Moeder

Wie kan haar menselijke persoonlijkheid beschrijven? Het is slechts een masker van haar goddelijkheid, en toch wordt het masker transparant bij haar aanraking en begint de verborgen goddelijkheid zich te openbaren in haar stem, spraak, gelaat en gestalte. Mannen en vrouwen, vogels en dieren, bloemen en bomen worden allen tot haar aangetrokken en Zij omarmt hen allen gelijkelijk, en geeft ieder de beschutting, zorg en liefde die zij nodig hebben. O! de toevlucht van de gevallenen, de kracht van de hulpelozen, de hoop van de verlorenen, Zij is gekomen. Zij is gekomen gewapend met de magische kracht van de opperste Liefde. Zij is gekomen. Zij is gekomen en houdt de mens het goddelijke voorbeeld voor. Zij is gekomen. Zij is te midden van onze aardse wegen gekomen om ons de paden te tonen waarlangs men

zich moet bewegen om ons aardse leven te transformeren in een goddelijk leven.

Sinds eerst de aardewezen's hemelwaartse groei begon,
Door heel de langdurige beproeving van het ras,
Droeg nooit een zeldzamer schepsel zijn straal,
Die brandende test van de godheid in onze delen,
Een weerlicht van de hoogten op onze afgrond.
Alles in haar wees naar een nobelere soort.
Nabij de aarde's weidsheid, vertrouwd met de hemel,
Verheerlijkt en gezwind vloog haar jonge wijdziende geest,
Reizend door de werelden van pracht en kalmte
Over de wegen van het Denken naar ongeboren dingen.
Vurig was haar evenwichtige, nimmer aflatende wil;
Haar denkvermogen, een zee van witte oprechtheid,
Gepassioneerd in stroom, had geen enkele troebele golf.
Als in een mystieke en dynamische dans
Beweegt zich een priesteres van smetteloze extases,
Geïnspireerd en bestuurd vanuit Waarheid's openbarende gewelf,
In een of andere profetische spelonk van de goden,
Een hart van stilte in de handen van vreugde,
Bewoond door rijke, scheppende hartslagen,
Een lichaam als een parabel van de dageraad,
Dat een nis geleeke voor gesluisde goddelijkheid
Of een gouden tempelpoort naar verder liggende dingen.
Onsterfelijke ritmen heersten in haar tijd-geboren schreden;
Haar oogopslag, haar glimlach wekten een hemelse besef
Zelfs in aardestof en hun intense heerlijkheid,
Goot een hemelse schoonheid over 's mensen levens.
Een wijde zelf-gave was haar ingeboren handeling;
Een grootmoedigheid als van de zee of de hemel
Omhulde met haar grootsheid alles wat kwam
En gaven een besef als van een vergrote wereld:
Haar vriendelijke zorg was een milde, weldadige zon,
Haar hoge passie een blauwe hemel's evenwicht.
Zoals een ziel zou kunnen vliegen als een gejaagde vogel,
Met vermoeide vleugels ontkomend aan een wereld van stormen,
En een stil bereik als een herinnerde boezem,
In een haven van veiligheid en prachtig zacht verpozen
Kon men het leven terug drinken in stromen van honingvuur,
De verloren gewoonte van geluk herontdekken,
Haar heldere natuur's glorieuze ambiance voelen,
En zich tooien met vreugde in haar warmte en kleur's regel.

Een diepte van compassie, een verstild heiligdom,
Haar inwaartse hulp ontsloot een poort in de hemel;
Liefde in haar was ruimer dan het universum,
De hele wereld kon toevlucht nemen in haar enkele hart.
De grote, onbevredigde godheid kon hier verblijven:
Vrij van de dwerg zelf's gevangen sfeer,
Kon haar stemming zijn subliemer spirituele adem herbergen,
Die alle dingen goddelijk kan maken.
Want zelfs haar diepten waren heimelijkheden van licht.
Tegelijk was zij de stilte en het woord,
Een continent van zelf verbreidende vrede,
Een oceaan van rimpelloos, maagdelijk vuur;
De kracht, de stilte van de goden waren van haar.
In haar vond hij een onmetelijkheid zoals de zijne,
Zijn hoge, warme, subtiële ether vond hij terug
En bewoog in haar als in zijn natuurlijke huis.
In haar ontmoette hij zijn eigen eeuwigheid. [14-16]

Deze passage beschrijft met rijke verfijning de goddelijk menselijke persoonlijkheid van Savitri. Opmerkelijk is haar transparantie, de oprechtheid die de deuren naar de waarheid opent, en haar immense liefde vol zelf-gave. Grootmoedig, nobel en goddelijk, heeft Zij in haar hart het vuur ontstoken, de alchemistische energie van Liefde en Gelukzaligheid. Het is het Goddelijke, dat door mens te worden haar eigen voorbeeld voor de mensheid stelt.

De witte-vuur draakvogel van eindeloze Gelukzaligheid

Zie, Zij is gekomen als de Feniks die met vurige vleugels uit de hemel op aarde neerdaalt, om tot as te worden gereduceerd en vervolgens weer op te klimmen. Zo is ook Zij de sterfelijke wereld binnengegaan, dit rijk van de dood, en heeft Zij ermee ingestemd om mens te worden, zodat ook de mens vleugels kan krijgen om zijn hemelse thuis van Schoonheid en Gelukzaligheid terug te winnen. In het kielzog van haar komst brengt Zij de Gelukzaligheid met zich mee die de werelden heeft geschapen en die er in het geheim in verborgen ligt als de levensader van de schepping en van het leven. Ze heeft een menselijk lichaam en een sterfelijke gestalte aangenomen, waarvan de aandrijving wordt verzorgd door haar goddelijke energieën en krachten die zich nog niet op aarde hebben gemanifesteerd. Zo brengt Ze materie in contact met de goddelijke Kracht en transformeert ze die langzaam.

Op de broze boezem van deze hachelijke aarde,
Sinds haar ingesloten zicht in haar adem-gebonden huis,
Uit genegenheid openend naar gelukkigere sterren,
Waar het leven niet is blootgesteld aan droeve verandering,
Herinnerde schoonheid, die dood-gebonden oogleden ontgaat
En zich verwonderde over deze wereld van breekbare vormen,
Gedragen op canvas strips van schemerige Tijd,
Was de straffeloosheid van ongeboren Machten van haar.
Ofschoon zij zich boog om de menselijke last te dragen,
Behield haar tred nog de afmetingen van de goden.
De aardse adem heeft geen smet kunnen maken op dat heldere
glas:
Onbezoedeld door het stof van onze sterfelijke atmosfeer
Weerspiegelde het ook nu nog hemel's spirituele vreugde.
Bijna zagen zij, wie leefde in haar licht,
Haar speelkameraad in de eeuwigdurende sferen,
Neergedaald uit zijn onbereikbare rijken
In haar verlokken nadering's lumineuze ontwaken,
De wit-vurige drakenvogel van eindeloze zaligheid,
Die met brandende vleugels zweefde over haar dagen:
Hemel's stille schild waakte over het gezonden kind.
Een stralende omloop was haar vroege term,
Jaren als gouden kleding van de goden, die voorbijgaan;
Haar jeugd was getroond in kalme gelukzaligheid. [16]

Van alle goddelijke Krachten die we hier zien, is Savitri als belichaming van Liefde, de transformerende kracht van goddelijke Liefde waarmee Zij is gekomen om de uitdaging van de Dood aan te gaan en het aardse leven te transformeren in een goddelijk leven. Het is een Liefde die nooit eerder op aarde in een belichaamde vorm is geboren. Haar kindertijd en vroege jeugd zijn haar gegeven om deze krachten te stabiliseren, hoewel ze nog niet op aarde geboren zijn.

De beproeving van de Goddelijke Moeder

De Goddelijke Moeder neemt de last van de aarde en de mensheid op zich

Zij is gekomen met in haar hart het lot van de mens, de goddelijke toekomst die Zij is gekomen om voor de aarde te bevrijden en te verwezenlijken.

Enerzijds brengt Zij vrede, succes en hoop aan een mensheid die gevangen zit in het rad van onwetendheid, voortgedreven door diverse kosmische machten. Anderzijds is Zij gekomen gewapend met de kracht die het vaststaande lot kan veranderen en het geschrevene op de rol van het menselijk lot kan uitwissen.

Door haar goddelijkste elementen te overweldigen
Maakte hij haar hart verwant met het strijdende, menselijke hart
En dwong haar kracht op de aangewezen weg.
Hiervoor had zij de sterfelijke adem aanvaard:
Om te strijden met de Schaduw was zij gekomen
En zij moet het raadsel van mensen's geboorte tegemoet treden
En leven's kortstondige gevecht in de stomme Materie's nacht.
Hetzij om te dragen met Onwetendheid en dood
Of de weg te houwen van Onsterfelijkheid,
Het goddelijke spel voor de mens te winnen of te verliezen,
Was de ziel's inzet, geworpen met Lot's dobbelsteen.
Maar niet om zich te onderwerpen en lijden was zij geboren;
Om te leiden, te volbrengen was haar glorieuze deel.
Hier was geen weefsel van aardse makelij
Geschikt voor een dag gebruik door bezige, zorgeloze Machten.
Een flakkerend beeld op het scherm van het Lot,
Half-bezield voor een voorbijgaande show
Of een verstotene op de oceaan van Verlangen
Tot wervelen geslagen in een meedogenloze sport
En heen en weer geslingerd door de diepten van de
Omstandigheid,
Een schepsel, geboren om te buigen onder het juk,
Een bezit en speeltje van de Tijd's heren,
Of nog een pion, die bestemd komt om geduwd te worden,
Een langzame zet voorwaarts op een onmetelijk bord
In het schaakspel van aarde-ziel met Doem, ---
Zo is het menselijke beeld, getekend door de Tijd.
Een bewust frame was hier, een zelf-geboren Kracht. [17-18]

De Moeder heeft een menselijke gedaante aangenomen, hoewel Zij innerlijk altijd Goddelijk is geweest. Maar binnen het menselijke omhulsel huist Zij de opperste Macht die de loop der tijd kan veranderen. Zij heeft een drievoudige taak te vervullen. Ten eerste moet Zij de schaduw bestrijden die in het menselijk hart schuilt en zijn vooruitgang belemmert. Ten tweede moet Zij de deuren naar de toekomst openen. Dit betekent dat Zij een nieuwe Kracht in werking moet stellen die de mens bevrijdt uit de greep van de dood en voor hem de paden naar onsterfelijkheid baant. Ten derde is de mens op dit moment slechts een speelbal van krachten. In plaats daarvan moet hij hun meester worden, want zonder dat hij het weet, woont in Hem de Allerhoogste

en het is het voorrecht van de mens om zich met de Allerhoogste te verenigen en één met Hem te zijn. Savitri is gekomen om haar eigen goddelijke voorbeeld te stellen en de weg te wijzen.

Het goddelijke voorbeeld

De Avatar komt om de mens de weg te wijzen. Hij stelt met zijn eigen goddelijke voorbeeld een nieuwe norm voor de wereld. De Avatar daalt niet neer om willekeurige wonderen te verrichten die de mens tot aanbidding zouden verblinden, maar zijn eigen aard onveranderd en zwak zouden laten. Integendeel, Hij bewandelt vaak het moeilijke pad, want alleen zo kan de ziel van de mens in kracht groeien en de nectar van de Onsterfelijkheid verdienen die voor hem is bestemd. Zo is het ook met Savitri, die de mens laat zien hoe hij moedig en sterk kan blijven in het aangezicht van tegenspoed en hoe hij moet weigeren te buigen voor leugen en dood. Zij is gekomen om de zielen van de sterken te roepen tot haar nieuwe lila (goddelijke spel) en de overwinning te behalen voor hen die gehoor geven aan haar oproep en bereid zijn alles wat ze in het heden koesteren en dierbaar vinden achter te laten voor wat ze in de toekomst nog kunnen worden.

Tot de kwellende straf van mensen's hoop,
Boog zij haar hoofd niet voor het grimmige vonnis,
Haar hulpeloze hart ontblotend voor lot's slag.
Zo buigt en moet de mentaal-geboren wil in de mens,
Gehoorzaam aan de van oudsher vastgestelde statuten,
Zonder beroep de lagere goden toelaten.
In haar had de supermens zijn zaad gelegd.
Niet in staat om zijn machtige droomvleugels te vouwen
Weigerde haar geest zich vast te klampen aan de gewone grond,
Of, wanneer zij al leven's gouden betekenissen geroofd vindt,
Vermengd met aarde, van de sterrenlijst geschraapt,
Of doven met zwarte wanhoop het Godegeven licht.
Haar wezen, gewend aan het eeuwige en het ware,
Zich van haar goddelijke bronnen bewust,
Vroeg niet aan de sterfelijke zwakte pijn's verlichting,
Lapte niet met falen onderhandeling en compromis.
Een taak had zij te doen, een woord te spreken:
Terwijl zij het onvoltooide verhaal schreef van haar ziel
Met gedachten en daden gegraveerd in Natuur's boek,
Accepteerde zij niet om de lumineuze bladzijde te sluiten,
Haar handel met de eeuwigheid te annuleren,

Of een handtekening te zetten van zwakke instemming
Met het ruwe saldo van wereld's wisselmarkt.
Een kracht in haar, aan het werk sinds de aarde gemaakt was,
Terwijl hij in het leven het grote wereldplan volbrengt,
Na de dood onsterfelijke doelen najaagt,
Verzette zich om frustratie's dorre rol toe te staan,
De betekenis van haar geboorte in Tijd te verspelen,
Het bewind te gehoorzamen van terloopse feiten
Of haar hoge afkomst af te staan aan het vluchtige Toeval.
In haar eigen zelf vond zij haar hoge toevlucht;
Zij evenaarde met de ijzeren wet haar soevereine recht:
Haar enkele wil verzette zich tegen de kosmische heerschappij.
Om de wielen van Doem te stoppen, verrees deze grootheid.
Door de klopp van het Ongeziene op haar verborgen poorten
Werd haar kracht, versterkt door bliksem's aanraking
Uit de sluimer gewekt, waarin haar hart zich had teruggetrokken.
Het verdroeg de slag van Dat, wat doodt en spaart.
Over de ontzaglijke grens kan geen oog zien,
De vreselijke weg versperrend, die geen wil kan veranderen,
Stond zij tegenover de machines van het universum;
Een hart stond in de weg van de aandrijfwielen;
Haar reusachtige werkingen pauzeerden voor een denkvermogen,
Haar machtige conventies ontmoetten de vlam van een ziel.
Een magische hefboomwerking is plotseling gevangen,
Die de gesluisde Onuitsprekelijke's tijdloze wil beweegt:
Een gebed, een meesterdaad, een koningsidee
Kan mensen's kracht verbinden met een transcendente Kracht.
Dan wordt wonder de gewone regel gemaakt,
Eén machtige daad kan de loop der dingen veranderen;
Een eenzame gedachte wordt almachtig. [19-20]

Een victorie was behaald voor de God in de mens,
De godheid onthulde zijn verborgen gezicht.
De grote Wereldmoeder ontwaakte nu in haar:
Een levende keuze keerde lot's koude, dode draai,
Bevestigde de geest's tred op Omstandigheid,
Drong het gevoelloze, ijselijke, wentelende Wiel terug
En stopte de zwijgende mars van Noodzakelijkheid.
Een vlammeende krijger van de eeuwige toppen,
Gemachtigd om de deur te breken, die ontkend en gesloten was,
Sloeg van Dood's gelaat zijn zwijgende absolute
En verbrak de grenzen van bewustzijn en Tijd. [21]

Door zich te verenigen met de transcendente Wil en Kracht kan men uitgroeien tot goddelijkheid en de krachten van het lot beheersen. De middelen hiervoor worden hem aangereikt. Soms is het voldoende om vurig te bidden en te streven, of men kan diep bewogen worden door het idee van een transformatie van het aardse leven. Of, bewogen door de roep van het Goddelijke, kan men alles achterlaten in de zoektocht naar een goddelijk bestaan hier op aarde. Dit is wat Savitri is gekomen om te tonen. In plaats van zich te schikken in de krachten van onwetendheid of hulpeloos te buigen voor het lot, moet men zijn innerlijke ziel ontdekken en ontwaken, en door één te worden met die ziel het Goddelijke in zijn aardse leven aanroepen. De oplossing bevindt zich in onszelf; het enige wat nodig is, is deze te vinden en consequent toe te passen. Dit is wat Savitri de mens is komen tonen.

Het werk dat Savitri komt verrichten is verre van gemakkelijk. Zij is zelf de Goddelijke incarnatie, maar heeft een menselijk lichaam aangenomen en daarmee alle moeilijkheden en uitdagingen van het menselijk leven. Hoe anders kan zij het Licht brengen? Wie Licht in de afgrond moet brengen, moet de duisternis ingaan en afdalen in de ellendige en beklagenswaardige toestand van de aarde en de mensheid. Zij moet de uitdaging aangaan die wordt gesteld door de krachten en machten van verdeeldheid en duisternis die de ziel van de mens tegenhouden. Haar overwinning zal anderen helpen om uit dit dubieuze net van duisternis over te stappen naar de rijken van Licht. Vasthoudend aan haar diepste wil om de aarde en de mensheid te redden, strijdt Savitri de grote strijd tegen alles wat zich verzet tegen de manifestatie van het goddelijke in de mens en behaalt zij de overwinning voor hem.

De Goddelijke Moeder als de Grote Schepster

Een statische Eenheid en dynamische Kracht

De onvermijdelijke bestemming van de ziel en de ultieme vervulling

Diep in ons woont Zij, in de geheime spelonk van het menselijk hart, in de kern van alle dingen. Daar omarmt Zij de ziel zoals een moeder haar kind omarmt. Zij is ook de bron en oorsprong, de baarmoeder van de schepping, de ene opperste Kracht waaruit alles is voortgekomen, waardoor alles wordt

onderhouden en waartoe alles hulpeloos wordt aangetrokken. Het denkvermogen kan Haar niet bereiken, noch de goden, aangezien Zij ver boven ons staat, voorbij het manifeste en het onzichtbare. Toch is er een deur in ons waardoor we de aanraking van eenheid met Haar kunnen ervaren, onszelf kunnen voelen en kennen als een deel van Haar immense en oneindige bewustzijn, een integraal onderdeel van Haar wezen kunnen worden. Die deur is de psychische deur. Het is een bijzondere genade die aan de mens is geschonken.

Deze lichamelijke verschijning is niet alles;
De vorm bedriegt, de persoon is een masker;
Diep verborgen in de mens kunnen hemelse krachten verblijven.
Zijn fragiele schip vervoert door de zee van jaren
Een incognito van de Onvergankelijke.
Een geest, die een vlam van God is, verblijft
Een vurig deel van het Prachtige,
Artiest van zijn eigen schoonheid en genot,
Onsterfelijk in onze sterfelijke armoede.
Deze beeldhouwer van de vormen van het Oneindige,
Deze verborgen, niet herkende Bewoner,
Ingewijde van zijn eigen gesluisde mysteriën,
Verbergt in een klein stom zaadje zijn kosmische gedachte.
In de stomme kracht van het occulte Idee,
Die de voorbestemde gedaante en handeling bepaalt,
Passagier van leven tot leven, van schaal tot schaal,
Zijn verbeelde zelf veranderend van vorm tot vorm,
Beschouwt hij de icoon, die groeit door zijn starende blik
En voorziet in de worm de komende god.
Uiteindelijk komt de reiziger over de paden van de Tijd
Aan bij de grenzen van de eeuwigheid.
In het vergankelijke symbool van de mensheid gehuld,
Voelt hij zijn substantie van onsterfelijk zelf
En verliest zijn verwantschap met sterfelijkheid.
Een straal van het Eeuwige treft zijn hart,
Zijn gedachte strekt zich uit in oneindigheid;
Alles in hem keert zich naar spirituele uitgestrektheden.
Zijn ziel breekt uit om zich te verbinden met de Bovenziel,
Zijn leven wordt grenzeloos gemaakt door dat superleven.
Hij heeft gedronken van de borsten van de Moeder van de werelden;
Een Supernatuur zonder top vult zijn frame:
Zij adopteert de altijddurende grond van zijn geest
Als de zekerheid van haar veranderende wereld
En vormt het beeld van haar ongeboren machten.

Onsterfelijk bezwangert zij zichzelf in hem,
In het schepsel werkt de ongesluisde Schepster:
Haar gezicht word gezien door zijn gezicht, haar ogen door zijn
ogen;
Haar wezen is de zijne door een uitgestrekte identiteit.
Dan wordt in de mens het openlijke Goddelijke geopenbaard.
Een statische Eenheid en een dynamisch Vermogen
Dalen in hem neer, de zegels van de integrale Godheid;
Zijn ziel en lichaam nemen dat schitterende stempel. [23-24]

Bovenstaande beschrijving gaat over de psychische essentie in de mens die een aantal levens doorloopt voordat hij zich ontwikkelt tot een volledig bewust psychisch wezen. Zodra dat gebeurt, kan men zich bewust worden van het Goddelijke. Vervolgens kan hij, door verdere ontwikkeling, bewust deelnemen aan haar spel. Gevoed door de duistere moeder van Onwetendheid is hij zo ver gekomen door te worstelen en te strijden tegen de krachten van de duisternis. Maar nu adopteert Zij, de Moeder van alle stralingen, hem en vormt hem opnieuw tot zijn goddelijke mogelijkheden. Neerdalend in hem boetseert Zij een godheid uit zijn levende klei. Aswapati heeft dit hoogtepunt bereikt en wordt één met de goddelijke Aanwezigheid verborgen in de schepping en de opperste Macht, de twee die in wezen één zijn – één in essentie, twee in de manifestatie.

De Goddelijke Moeder als Prakriti

Het duale spel van de Ene als Prakriti en Purusha

Zij heeft deze regenboogkleurige, veelkleurige wereld gebouwd ter wille van haar goddelijke Geliefde die in elke vorm schuilt. Om hem heen heeft ze een dans geweven die zijn gezicht bedekt met de stemmingen van haar verbeelding. Al haar stemmingen dragen iets van deze waarheid in zich, verborgen achter het oppervlakkige spel van het leven. Soms lijkt Ze ver van haar geliefde af te dwalen en soms zijn haar stappen in perfect ritme met zijn wil. Maar altijd houdt Ze innig van hem en probeert Ze een beeld van hem te scheppen in alles wat Ze bouwt en doet. Zijn stille goedkeuring is aanwezig in al haar daden en al haar fantasieën putten uit een diepe waarheid die verborgen ligt in zijn ondoorgrondelijke boezem. In de hogere sferen openbaart Ze zich als Iswara en zijn Shakti, maar hier, onder de sluier van onwetendheid, verschijnen de twee als Purusha en Prakriti, de Ziel en de Natuur.

Allen hier, waar elk ding zijn eenzame zelf schijnt,
Zijn gedaanten van de enige transcendente Ene:
Alleen door hem bestaan zij, zijn adem is hun leven;

Een ongeziene Aanwezigheid vormt de vergeetachtige klei.
Eén kwam er op de dubieuze wervelende globe
Als speelkameraad in het machtige Moeder's spel,
Om zich te verbergen voor haar jacht in kracht en vorm.
Een geheime geest in de Onbewuste's slaap,
Een vormloze Energie, een stemloos Woord,
Hij was hier, voordat de elementen konden verschijnen,
Voordat er licht was van denkvermogen of leven kon ademen.
Als medeplichtige van haar kosmische enorme pretentie,
Verandert hij zijn gelijkenissen in ware gedaanten
En maakt het symbool gelijk aan de waarheid:
Hij geeft aan zijn tijdloze gedachten een vorm in de Tijd.
Hij is de substantie, hij is het zelf der dingen;
Zij heeft uit hem haar werken van bekwaamheid en macht
gesmeed:
Zij wikkelt hem in de magie van haar stemmingen
En maakt van zijn myriaden waarheden haar ontelbare dromen.
De Meester van bestaan is voor haar naar beneden gekomen,
Een onsterfelijk kind, geboren in vluchtige jaren.
In voorwerpen gesmeed, in de personen, die zij zich voorstelt,
Achtervolgt zij dromend haar idee van hem,
En vangt hier een blik en daar een gebaar:
Altijd herhaalt hij in hen zijn onophoudelijke geboorten.
Hij is de Maker en de wereld, die hij gemaakt heeft,
Hij is het visioen en hij is de Ziener;
Hij is zelf de speler en het gespeelde,
Hij is zelf de kenner en het gekende,
Hij is zelf de dromer en de droom.
Er zijn Twee, die Een zijn en spelen in vele werelden;
In Kennis en Onwetendheid hebben zij gesproken en ontmoet
En licht en donker zijn hun ogen's uitwisseling;
Ons plezier en onze pijn zijn hun worsteling en omarming,
Onze daden, onze hoop zijn intiem met hun verhaal;
Zij zijn heimelijk getrouwd in ons denken en leven.
Het universum is een eindeloze maskerade:
Want niets is hier ten enenmale wat het lijkt;
Het is een droomfeit visie van een waarheid,
Die zonder de droom niet volkomen waar zou zijn,
Een fenomeen tekent zich veelbetekenend af
Tegen duistere achtergronden van de eeuwigheid;
We aanvaarden zijn gezicht en passeren alles wat het betekent;
Een deel wordt gezien, we nemen het voor het geheel.
Aldus hebben zij hun spel gemaakt met ons in de rollen:

Als auteur en acteur met zichzelf als scenery,
Beweegt Hij daar als de Ziel, zij als de Natuur. [60-61]

Wat we hier zien is een magnifieke beschrijving van de Purusha en Prakriti. Mystiek denken heeft ze, vanuit een bepaalde ervaringslijn, soms opgedeeld in twee afzonderlijke entiteiten of krachten die ogenschijnlijk onafhankelijk van elkaar zijn. In Sri Aurobindo's ervaring en opvatting van de schepping zijn de twee echter simpelweg twee evenwichten van één Werkelijkheid. Ze lijken twee te worden ter wille van dit spel, maar een diepe eenheid verbindt ze altijd. In de hoogste staat van bestaan zijn ze de tweevoudige Werkelijkheid van Iswara en Shakti, de Heer en Zijn Kracht. Maar hier, in de lagere schepping, lijken ze twee te zijn vanwege het spel van onwetendheid en haar vermogen tot verdeeldheid. Maar onwetendheid zelf is een evenwicht dat de alwetendheid en almacht van het Goddelijke hebben aangenomen, omdat alleen zo het zaad van de schepping, gezaaid in de kosmische bodem, kon ontkiemen en tot bloei komen. Er is slechts één Kracht, maar hier is deze gesluierd door de Yogamaya van de Heer, waardoor we haar niet waarnemen en verschillen zien in objecten, gradaties, krachten, enzovoort. Ook dit is nodig voor onze groei in een bepaald stadium, maar de tijd is nu gekomen dat de sluier wordt weggenomen en de mens zijn geheime ziel en de pure eenheid van God ontdekt en zijn rol bewust vervult, afgestemd op de Goddelijke Shakti, niet langer gesluierd in het dualistische spel van Kennis en Onwetendheid.

De Goddelijke Moeder als het goddelijke Woord dat schept

De godin van inspiratie, openbaring en intuïtie

Zij is de schakel tussen onze huidige staat van onwetendheid en de staat van Wijsheid waarnaar onze ziel zich beweegt. Voor deze opstijging van de ziel uit onwetendheid heeft Zij treden van kennis gebouwd totdat we de volkomen oneindigheid van God ontdekken. Deze treden en hun krachten zijn de grote godinnen wier werking zich in de zieners openbaart als inspiratie, openbaring en intuïtie. Met het ontwaken van deze vermogens in ons, stort Zij haar scheppende energieën uit en stemt zij onze menselijke taal af op de ritmes van het Eeuwige. Zo voert Zij de ziel steeds verder naar het schaduwloze Licht van de supramentale oneindigheden.

De intense schepster wrocht in zijn stilte;
Haar gevallen spraakloze vermogen groeide inniger;
Zij keek neer op het geziene en het onvoorziene,
Zij maakte van onvermoede domeinen haar geboortegrond.

Al-visie verzamelde in een enkele straal,
Als wanneer de ogen staren naar een onzichtbaar punt,
Tot door de intensiteit van een lumineuze plek
Een apocalyps van een wereld van beelden
Het koninkrijk van de ziener binnengaat.
Een grote naakte arm van pracht verscheen plotseling,
Hij scheurde de ondoorschijnende waas van Onwetendheid:
Haar opgestoken vinger's vurige ondenkbare top
Onthulde met een steekvlam het gesloten Verdere.
Met een oog wakker in stemloze hoogten van trance,
Met een denkvermogen, dat trekt aan het onvoorstelbare,
Springend met een enkele en gevaarlijke sprong
Over de hoge zwarte muur, die het superbewuste verbergt,
Brak zij in met geïnspireerde spraak als zeis
En plunderde Onkenbare's uitgestrekte landgoed.
Als een lezer van oneindig kleine korrels Waarheid,
Een schovenbindster van oneindige ervaring,
Drong zij door in de bewaakte mysteries van Wereld-Kracht
En haar magische methoden gewikkeld in duizend sluiers;
Of zij verzamelde de verloren geheimen, gevallen door de Tijd
In het stof en de spleten van zijn opklimmende route
Tussen oude verlaten dromen van het gehaaste Denkvermogen
En begraven overblijfselen van vergeten ruimte.
Als een reiziger tussen hoogte en afgrond,
Bracht zij de verre einden samen, de uitzichtloze diepten,
Of flitste langs de wegen van Hemel en Hel,
Alle kennis najagend als een speurende hond.
Als een reporter en schrijfster van verborgen wijsheidsspraak,
Passeerden haar schijnende verslagen van hemels spreken,
Door het gemaskeerde ambt van het occulte denkvermogen,
Gaven doorgevend aan de profeet en de ziener
Het geïnspireerde lichaam van de mystieke Waarheid.
Als verslaggever van het onderzoek van de goden,
Woordvoerster van de stille zichten van de Allerhoogste,
Bracht zij onsterfelijke woorden naar sterfelijke mensen. [38-39]

Hier vinden we een beschrijving van de krachten en kennisvormen die ontwaken en werkzaam worden in de aspirant wanneer hij zich tot de Goddelijke Moeder wendt. Ze komen als een geschenk van Haar Genade en moeten in Haar dienst worden gebruikt. Deze krachten en vermogens, nu zeldzaam en verkregen door zware tapasya (ascetische oefeningen), zullen steeds algemener en natuurlijker worden in de nieuwe wezens die het nieuwe bewustzijn belichamen en de voorboden van de toekomst zullen zijn. Hier

krijgen we een glimp van deze krachten zoals Aswapati ze ervoer tijdens zijn yoga.

Het Goddelijke en Zijn Shakti

Alles is in het Goddelijke, het Goddelijke is in alles, het Goddelijke is alles

Wie is Zij die is voortgekomen uit de stilte van het Allerhoogste? Wie kan Haar kennen behalve hij die Zij kiest om te openbaren, in welke mate dan ook, van Haar oneindige Glorie en Genade? Alles is Haar schepping, Haar werken, Haar sluiers en Haar schaduwen. Zij is het die de uitgestrektheid van Ruimte en Tijd is binnengegaan. Wat is Ruimte anders dan een veld dat door Haar is geschapen voor hun spel? Wat is Tijd anders dan Haar talloze ritmes die het Eeuwige aantrekken door hun dans? Hoewel Zij zich buiten ruimte en tijd bevindt, is Zij erin doorgedrongen en in elk object dat Zij heeft gevormd en geschapen door de kracht van haar stille wil. Het universum en het atoom, het oneindige en het oneindig kleine zijn evenzeer haar thuis. Stil en onzichtbaar werkt Zij in de diepten van de schepping om haar te doen ontwaken tot de Aanwezigheid van het Goddelijke, zijn Licht, Liefde, Schoonheid en Gelukzaligheid. Zij wordt mens, neemt een materiële gedaante aan, zodat de mens die haar voetsporen volgt, naar het beeld van een god kan worden gevormd.

De Absolute, de Volmaakte, de Eenzame
Heeft uit de stilte zijn stomme Kracht geroepen,
Waar zij lag in het saaie en vormloze zwijgen,
En door haar onbeweeglijke slaap tegen de Tijd
De onuitsprekelijke macht van zijn eenzaamheid bewaakte.
De Absolute, de Volmaakte, de Eenzame
Is met zijn stilte de ruimte binnengegaan:
Hij heeft deze ontelbare personen gevormd uit één zelf;
Hij heeft een miljoen gedaanten gebouwd uit zijn vermogen;
Hij leeft in allen, die alleen leefden in zijn Uitgestrektheid;
De Ruimte is hijzelf en de Tijd is alleen hij.
De Absolute, de Volmaakte, de Onvatbare,
Een, die in ons is als ons geheime zelf,
Heeft ons masker van onvolmaaktheid aangenomen,
Hij heeft deze woning van vlees zijn eigen gemaakt,
Zijn beeld in de menselijke maat gegoten,
Opdat we tot zijn goddelijke maat mogen rijzen;

Dan zal de Maker ons weer in een gestalte
Van goddelijkheid gieten en ons een plan opleggen
Van de godheid op de sterfelijke's vorm,
Onze eindige denkvermogens verheffen tot zijn oneindigheid,
Het moment aanraken met eeuwigheid.
Deze transfiguratie is aarde's schuld aan de hemel:
Een wederzijdse schuld bindt de mens aan de Allerhoogste:
Zijn natuur moeten we aantrekken, zoals hij de onze doet;
Wij zijn zonen van God en moeten gelijk zijn aan hem:
Als zijn menselijke deel moeten we goddelijk worden.
Ons leven is een paradox met God als sleutel. [67]

In haar hoogste staat is Zij de Shakti, de Bewustzijnskracht van het Allerhoogste, die huist in de diepe boezem van het Ene. Met zijn eigen Shakti bouwt het Goddelijke deze talloze wereldsystemen en hun miljoenen processen. Zij schept velden van Ruimte en Tijd waarin Hij kan treden en de zaden van goddelijkheid kan zaaien. Zij is hier neergedaald in een onvolmaakte menselijke vorm, zodat de materie door haar aanraking verlost kon worden. Het Goddelijke en zijn Shakti hebben menselijke vormen aangenomen om ons te leiden door hun goddelijke voorbeelden. Zij zijn zoals wij geworden, zodat wij zoals zij kunnen worden! Door haar oneindigheid op te offeren, is Zij het benauwde materiële bestaan binnengegaan, zodat de krachten van duisternis en onwetendheid die daarin heersen, door haar Aanwezigheid en haar Kracht getransformeerd kunnen worden. Dit is het grote offer, in de oude Indiase spirituele literatuur bekend als het offer van de Purusha, maar het is veel meer een offer van de Goddelijke Moeder in de materie, waarbij de basis van de materie wordt omgevormd tot een yajna-vedi, een goddelijk altaar, zodat de krachten van transformatie erop kunnen neerdalen, het in bezit kunnen nemen en dit aardse leven kunnen transformeren in het goddelijke leven.

De leidster van de menselijke mars

Zij is het die de menselijke mars leidt. Stil en onzichtbaar, verborgen achter de sluiers die Zij om Zich heen heeft geweven, spoort Zij ons aan tot onze zoektocht en leidt Zij ons door de paden van het onbekende. Alle paden zijn haar paden. Allen worden gedreven door haar Kracht, de draaiing van de zonnen en sterren, de krachten die ons lot bepalen, de titanen en de goden, de vogel en het dier en de mens, allen worden door haar bewogen. Elke gebeurtenis en omstandigheid in ons leven is een drama dat door haar wordt opgevoerd, zodanig dat het ons voortstuwt naar het grote Doel waarvoor de schepping is ontstaan uit de stilte van het Oneindige.

Altijd volgt hij in haar kracht's kielwater.
Hij vaart door leven en dood en ander leven,
Hij reist verder door waken en door slaap.
Een vermogen is in hem van haar occulte kracht,
Die hem bindt aan zijn eigen schepping's lot,
En nooit kan de machtige Reiziger rusten
En nooit kan de mystieke reis ophouden
Tot het onwetende donker van de mensen's ziel is genomen
En de morgens van God zijn nacht hebben overgenomen.
Zolang de Natuur duurt, is hij ook daar,
Want dit is zeker, hij en zij zijn één;
Zelfs wanneer hij slaapt, houdt hij haar op zijn borst;
Wie haar ook mag verlaten, hij zal niet vertrekken
Om zonder haar in het Onkenbare te rusten.
Er is een waarheid te kennen, er is werk te doen;
Haar spel is echt, hij vervult een Mysterie:
Er is een plan in Moeder's diepe wereldgril,
Een doel in haar uitgestrekte en random spel.
Dit bedoelde zij altijd, sinds het eerste dagen van het leven,
Deze voortdurende wil, die zij bedekte met haar spel
Om een Persoon op te roepen in de onpersoonlijke Leegte,
Met het Waarheidslicht aarde's massieve wortels van trance te
treffen,
Een stom zelf te wekken in de onbewuste diepten
En een verloren Vermogen te verheffen uit zijn python slaap,
Zodat de ogen van het Tijdloze konden kijken vanuit de Tijd
En de wereld het ongesluisde Goddelijke manifesteren.
Hiervoor heeft hij zijn witte oneindigheid verlaten
En aan de geest de last van het vlees opgelegd,
Opdat het Godheid's zaad mag bloeien in de geesteloze Ruimte.
[72-73]

Hoewel onze levensreis ons door vreemde, onverwachte gebieden voert die ons tot in de kern verbijsteren, schuilt er achter alles een dieper doel. Het is meer dan de reis van onze persoonlijkheid op dit moment, die zich door een veranderende caleidoscoop van omstandigheden beweegt; het is de reis van onze ziel, een mystieke reis die niet eindigt met de dood van een lichaam. Op deze grote en immense reis is Zij onze enige metgezel die ons nooit verlaat of in de steek laat. Evenmin kunnen wij haar verlaten of in de steek laten, aangezien ons lot gebonden is aan Haar Wil. Deze Wil, werkzaam in de diepten van de schepping en in het hart van de mens, vult de leegte die

Ruimte heet met Gods Heerlijkheid en stemt de schijnbaar willekeurige en chaotische dans van de Tijd af op de ritmes van het Al-Schone. Gevoed door Haar immense Liefde, ontkiemen onze zielen langzaam op de bodem van de materie, en, aangetrokken door Haar Licht, groeit de mens naar de oneindigheid van God.

De Goddelijke Moeder als de Kracht die ons bevrijdt en transformeert

De afdaling van de Shakti in de geïncarneerde Goddelijke, de tapaswi, yogi en ziener Aswapati

De tapas-shakti van de tapaswi is Zij, de yoga-shakti van de yogi is Zij, de kracht van liefde die het hart van de bhakta beroert is Zij, de kracht van kennis die het denkvermogen van de zoeker naar kennis verlicht is Zij, de Wil die werkt in het hart van de schepping, de enige doener van Werken is Zij, de kracht in de Kundalini Shakti is Zij. Alle Kracht is afgeleid van de Ene Kracht die Zij in haar boezem draagt. En wanneer deze Kracht neerstroomt in het denkvermogen, het hart, het leven en het lichaam van iemand die door Haar Genade is uitverkoren, dan kent Zij geen grenzen. Alle barrières worden afgebroken en alle gedachten van 'kan zijn' en 'kan niet zijn', het mogelijke en het onmogelijke, worden ver weggegooid van de zeldzame ontvanger van Haar Genade. Alles wordt verheven door Haar Adem, alles wordt getransformeerd door Haar Heerlijkheid.

In een goddelijk terugtreden uit het sterfelijke denken,
In een wonderbaarlijk gebaar van zielzicht,
Torende zijn wezen tot padloze hoogten,
Onbeschut door zijn kleding van de mensheid.
Zo verrees hij, om hem naakt en zuiver te ontmoeten,
Sprong er een sterke Nederdaling omlaag. Een Macht, een Vlam,
Een half zichtbare Schoonheid met doodloze ogen,
Een gewelddadige Extase, een verschrikkelijke Lieflijkheid,
Omvatte hem met haar verbazende ledematen
En drong door in zenuw en hart en brein,
Die sidderden en flauw vielen met de epifanie:
Zijn natuur huiverde in Onbekende's greep.
In een moment korter dan de dood, langer dan de Tijd,
Werd hij door een Macht meedogenlozer dan Liefde, gelukkiger
dan Hemel,
Soeverein opgenomen in eeuwige armen,
Meegesleurd en gedwongen door loutere absolute zaligheid,

In een wervelwind circuit van heerlijkheid en kracht,
Aangespoord naar onvoorstelbare diepten,
Opgetild naar onmetelijke hoogten,
Uit zijn sterfelijkheid weggerukt
En onderging een nieuwe en grenzeloze verandering.
Een Alwetendheid, die wist zonder zien of denken,
Een niet ontcijferbare Almachtigheid,
Een mystieke Vorm, die de werelden kon bevatten,
En toch één menselijke borst haar hartstochtelijke tempel kon
maken,
Trok hem uit zijn zoekende eenzaamheid weg
Tot in de grootheden van God's omarming.
Zoals wanneer een tijdloos Oog de uren teniet doet,
Terwijl hij de agens vernietigt en de daad,
Zo straalde nu zijn geest wijduit, wit, zuiver:
Zijn ontwaakt denkvermogen werd een schone lei,
Waarop het Universele en de Ene konden schrijven.
Alles wat ons gevallen bewustzijn onderdrukt,
Was van hem genomen als een vergeten last:
Een vuur, dat het lichaam scheen van een god
Verteerde de beperkte gedaanten van het verleden
En maakte een grote ruimte voor een nieuw zelf om te leven.
Eeuwigheid's contact brak de mallen van besef.
Een grotere Kracht dan de aardse hield zijn ledematen vast,
Enorme werkingen legden zijn onontdekte omhulsels bloot,
Vreemde energieën wrochten en verborgen kolossale handen,
Ontwonden het drievoudige koord van het denkvermogen en
bevrijdden
De hemelse wijdsheid van een Godheid's blik.
Zoals door een kleed de drager's vorm wordt gezien,
Zo reikte er door de vormen heen naar het verborgen absolute
Een kosmisch gevoel en een transcendent zicht.
Toegenomen en verhoogd waren de instrumenten.
De illusie verloor haar vergrotende lens;
Toen van haar falende hand de maten vielen,
Leken de dingen atomisch, die zo groot toonden.
De kleine ego's ring kon niet langer verbinden;
In de enorme ruimten van het zelf
Scheen het lichaam nu alleen een dolende omhulling,
Zijn denkvermogen het buitenhof vol fresco's
Van een onvergankelijke Bewoner:
Zijn denken ademde een bovenmenselijke sfeer.

De gevangen genomen godheid doorbrak zijn magische omheining.
Als met een geluid van de donder en van zeeën,
Braken de uitgestrekte barrières rondom de enorme ontsnapping.
Onveranderlijk in gelijke tred met de wereld,
Cirkel en einde van iedere hoop en elk zwoegen,
Die onverbiddelijk wordt getrokken rond gedachte en daad,
Wisten de vaste onbeweeglijke periferieën
Zichzelf uit onder Geïncarneerde's tred.
Het akelige vlies en de bodemloze crypte,
Waartussen leven en denken voor altijd bewegen,
Nog verboden om de schemerige geduchte grenzen over te gaan,
De bewakers duisternissen, stom en formidabel,
Gemachtigd om de vleugelloze geest te beperken
Met de grenslijnen van Denkvermogen en Onwetendheid,
Niet langer een tweeledige eeuwigheid beschermend
Verdwenen, en deden hun enorme taak teniet:
Eens de gedaante van schepping's vergeefse ellips,
Verloor het uitdijende nulpunt zijn reuzekromme.
De oude onbuigzame veto's waren niet langer van kracht:
Overweldigd waren aarde en Natuur's verouderde regel;
De python kronkelingen van de beperkende Wet
Konden niet de snel verrezen God weerstaan:
Vernietigd waren de scripts van bestemming.
Er was geen klein, door de dood opgejaagd schepsel meer,
Geen fragiele vorm van wezen om te preserveren
Tegen een alles verzwelgende Immensiteit.
De grote hamerslagen van een ingesloten wereldhart
Deden de nauwe dammen breken, die ons veilig houden
Tegen de krachten van het universum.
De ziel en de kosmos ontmoeten elkaar als gelijkwaardige machten.
Een grenzeloos wezen in een onmetelijke Tijd
Drong in de Natuur door met het oneindige;
Hij zag, zonder paden, zonder muren zijn titanische scope. [81-83]

Na de bevrijding van zijn ziel uit de Onwetendheid, wordt Aswapati door de Glorie der Glorieën uitgekozen als een vat voor haar hoogste Krachten om neer te dalen en zijn menselijke delen te transformeren tot een beeld van de ongeboren goddelijkheid. Alles in hem ondergaat een enorme verandering, een complete reorganisatie van wie hij is en wat hij doet, een totale omkering van waarden en mogelijkheden. Leven en dood verliezen hun betekenis, en de oneindigheid trekt hem naar een onbegrensd en onverdeeld pad. Zij

openbaart zich aan Aswapati als Kali en Krishna, 'een gewelddadige extase en een vreselijke zoetheid'.

De Goddelijke Moeder als Yogamaya

De Kracht die eindige vormen en werelden schept om de dromen van het Oneindige te vervullen

Zij is Yogamaya, de stille Kracht van de Heer die in zijn trance van slaap de werelden bouwt. Zij komt voort uit zijn boezem en sticht deze veelkleurige, veelgetinte wereld, of werelden, om zo te zeggen. Zij is de occulte Energie die is voortgegaan in Tijd en Ruimte. Haar stappen scheppen de werelden en haar ritmes bepalen de maat van de goden en titanen en alle wezens die bestaan tussen de uiterste grenzen van de kosmos. Zij is de Kracht die het Oneindige afmeet als in oneindige stukjes, zodat eindige wezens en eindige werelden kunnen bestaan.

Op de marge van grote immateriële vlakken,
In koninkrijken van onbelemmerde glorie van kracht,
Waar het Denkvermogen meester is van het leven en de vorm
En de ziel zijn gedachten vervult door zijn eigen vermogen,
Meditteert Zij over machtige woorden en beziet
De ongeziene verbindingen, die gescheiden sferen verbinden.
Vandaar brengt zij, voor de ingewijde, die haar wetten in acht neemt,
Het licht van haar mysterieuze werkelijkheden:
Hier waar hij staat, zijn voeten in een verootmoedigde wereld,
Zijn denkvermogen niet langer gegoten in Materie's vorm,
Over hun grenzen in vlagen van schitterende kracht
Draagt zij hun magiërs processen
En de formules van hun verbazingwekkende taal,
Totdat hemel en hel de leveranciers worden van de aarde
En het universum de slaaf van sterfelijke wil.
Een bemiddelaarster met gesluierde en naamloze goden,
Wiens vreemde wil ons menselijke leven raakt,
Terwijl zij de Wereldmagiër's wegen imiteert,
Vindt zij voor haar zelf-gebonden vrije wil haar sporen uit
En veinst voor magie's grillen een bindende oorzaak.
Alle werelden maakt zij tot de partners van haar daden,
Handlangers van haar machtige geweld,
Haar gewaagde sprongen in het onmogelijke:

Uit elke bron heeft zij haar listige middelen genomen,
Zij put uit het vrije liefdeshuwelijk van de niveaus
Bestanddelen voor haar schepping's tour de force:
Een wonderweefsel van onberekenbare kennis,
Een compendium van goddelijke uitvinding's feiten
Heeft zij samengesteld om het onware waar te maken
Of om onderdrukte werkelijkheid te bevrijden:
In haar onomheinde Circeaanse wonderland
Hoedt zij her en der haar occulte machtigheden;
Haar geheugensteunen van het ambacht van het Oneindige,
Steekvlammen van bedekte, subliminale grilligheid,
Flarden van de zwarte kunst van Onbewustheid,
Vrijheid van een soevereine Waarheid zonder een wet,
Gedachten, die geboren werden in de onsterfelijke's wereld,
Orakels, die vanachter het heiligdom uitbreken,
Waarschuwingen van de demonische innerlijke stem
En kijkjes en bliksemsprongen van profetie
En kennisgevingen voor het innerlijke oor,
Abrupte interventies, grimmig en absoluut,
En de Superbewuste's onverklaarbare handelingen
Hebben haar gebalanceerde web van wonderen geweven
En de griezelige techniek van haar enorme kunst. [85-86]

Een soevereine grens is de occulte Kracht.
Als drempelbewaker van het aarde-scene's Verdere
Heeft zij de uitbarstingen van de Goden gekanaliseerd
En heeft door de vistas van intuïtief inzicht
Een lange weg gehouwen van schitterende ontdekkingen.
De werelden van een prachtig Onbekend waren nabij,
Achter haar stond een onuitsprekelijke Tegenwoordigheid:
Haar bewind ontving hun mystieke invloeden,
Hun leeuwenkrachten kropen onder haar voeten;
De toekomst slaapt onbekend achter hun deuren. [87]

Aswapati betreedt de occulte rijken en hun complexe werking. Een sluier is geweven rond deze werelden en de krachten die in deze domeinen werkzaam zijn. De Goddelijke Moeder verwijdert de sluiers en onthult haar werking in deze verborgen rijken en geeft haar occulte krachten aan de Yogi-Koning.

Het Offer van de Goddelijke Moeder

De oorsprong van dit veelvormige, veellagige universum

Niet alleen zijn haar Wijsheid en Kracht in de schepping gegaan, maar Zij is deze schepping geworden. Zij heeft haar goddelijke verblijfplaats verlaten en, leunend over onzichtbare diepten, is Zij het hart van alle dingen binnengedrongen. Sterker nog, Zij is alle dingen geworden, want alleen zo kon de schepping een progressieve uitdrukking zijn van de opperste Wil. Zij is deze talloze werelden en hun wezens, krachten en machten geworden. De hogere en de lagere Natuur zijn beide zichzelf. In de ene staat Zij ongesluisd, terwijl Zij in de andere ervoor heeft gekozen zichzelf te beperken door een sluier om haar gezicht te leggen. In de ene wereld verkeert Ze altijd in gelukzaligheid, in de andere neemt Ze de last van de materiële natuur, haar onbewustheid en lijden op zich. Deze materiële wereld van ons, onze aarde zelf, die zich voortbeweegt alsof ze zich niet bewust is van haar reis en haar doel, is slechts een sluier van zichzelf.

Ons leven is een holocaust van de Allerhoogste.
De grote Wereldmoeder heeft door haar offer
Haar ziel gemaakt tot lichaam van onze staat;
Door leed en onbewustheid te aanvaarden
Weefde Goddelijkheid's sprong uit haar eigen prachten
De rijkgeschakeerde grond van alles, wat we zijn.
Een afgod van het zelf is onze sterfelijkheid.
Onze aarde is een fragment en een overschot;
Haar vermogen is gepakt met de substantie van grotere werelden
En gedompeld in hun kleurenluister, door hun sluimer verduisterd;
Een atavisme van hogere geboorte is de hare,
Haar slaap wordt geroerd door hun begraven herinneringen,
Die de verloren sferen oproepen, vanwaar zij vielen.
Onbevredigde krachten bewegen in haar boezem;
Zij zijn partners van haar grotere groeiende lot
En haar terugkeer naar onsterfelijkheid;
Zij staan toe om te delen in haar doem van geboorte en dood;
Zij ontsteken partiële schijnsels van het Al en drijven
Haar blinde zwoegende geest om
Een mager evenbeeld samen te stellen van het machtige Geheel.
De kalme en lumineuze Intimiteit vanbinnen
Keurt haar werk goed en begeleidt het nietsziende Vermogen. [99-100]

De Goddelijke Moeder is afgedaald in de duisternis van het Onbewuste om de last van duisternis en onbewustzijn te dragen. Van alle werelden die Zij heeft geschapen en is geworden, is de aarde een bijzondere formatie, omdat zij de essentie van alle andere werelden in zich draagt. Daarom is de aarde een evolutionair centrum geworden in het laboratorium van het Goddelijke, waar krachten uit alle andere werelden samenkomen, zich vermengen, combineren, botsen en evolueren naar hun goddelijke mogelijkheden. De aarde is de pot waarin zij het zaad van goddelijkheid heeft gezaaid, zodat het kan bloeien in Ruimte en Tijd.

De Moeder als de supramentale Mahashakti

De hogere werelden van Vrijheid en Gelukzaligheid, waar Kennis en Macht één zijn

Haar stappen zijn stappen van opperste Vrijheid. Zij schept wat Zij ziet. In haar is alwetendheid één met almacht. Uit haar goddelijke boezem is het leven voortgekomen als een machtige rivier die naar beneden stroomt om deze aarde te verlossen. Het is iets van haar Glorie dat het leven hier probeert te belichamen en te vereeuwigen.

Er waren werkelijkheden, waar Kennis samenging met creatief
Vermogen

In haar hoge huis en maakte haar geheel de zijne:
De grootse Verlichte bemachtigde haar glanzende leden
En vulde hen met de passie van zijn straal
Tot heel haar lichaam zijn doorschijnende huis was
En heel haar ziel de tegenhanger van zijn ziel.
Vergoddelijkt, herschapen door wijsheid's aanraking,
Werden haar dagen een lichtende offerande;
Als een onsterfelijke mot in gelukkig en oneindig vuur,
Brandde zij in zijn lieflijke, onverdraaglijke vlammenzee.
Een gevangen Leven huwde haar veroveraar.
In zijn wijde lucht bouwde zij haar wereld nieuw;
Zij gaf aan denkvermogen's kalme tred de motor's snelheid,
Aan het denken een behoefte om te leven, wat de ziel zag,
Aan leven een aandrang om te kennen en te zien.
Zijn pracht greep haar aan, haar macht klampte zich aan hem;
Zij kroonde het Idee tot koning in purperen gewaden,

Legde haar magische slangen-scepter in Denken's greep,
Maakte vormen zijn binnenwaartse visie's ritmische vormen
En haar daden het levende lichaam van zijn wil. [125]

Daar was vrijheid de enkele regel en de hoogste wet.
In een gelukkige serie klommen of dompelden deze werelden:
In werkelijkheden van curieuze schoonheid en verrassing,
In velden van grandeur en van titanisch vermogen,
Speelde het Leven op haar gemak met haar immense verlangens.
Een duizend Edens kon zij bouwen, noch pauzeren;
Geen grens was gesteld aan haar grootsheid en aan haar gratie
En aan haar hemelse verscheidenheid.
Ontwaakt met een schreeuw en beroering van talloze zielen,
Uit de borst verreezen van een of ander diep Oneindig,
Glimlachend als een pasgeboren kind naar liefde en hoop,
In haar natuur het Onsterfelijke's Vermogen herbergend,
In haar boezem de eeuwige Wil dragend,
Had zij geen andere gids nodig dan haar lumineuze hart:
Geen val verlaagde het goddelijke van haar schreden,
Geen vreemde Nacht was gekomen om haar ogen te verblinden.
Er was geen nut voor een aarzelende ring of hek;
Iedere handeling was een vervolmaking en een vreugde.
Achtergelaten bij haar snelle verbeelding's stemmingen
En de rijk gekleurde oproer van haar denkvermogen,
Ingewijde van goddelijke en machtige dromen,
Magiër bouwer van ongenummerde vormen,
De maten onderzoekend van de ritmes van God,
Weefde zij naar believen haar tovernaars-wonderdans,
Een Dionysische godin van heerlijkheid,
Een Bacchante van scheppende extase. [127-128]

Dit is een beschrijving van de hoogste werelden van Waarheid en Heerlijkheid, waar Vrijheid en Gelukzaligheid volmaakt zijn, omdat ze volledig in harmonie zijn met de ritmes van het Eeuwige. Hier wordt de Goddelijke Moeder geopenbaard als de Allerhoogste Schepster, wier adem neerdaalt op aarde als de Kracht die werkt en worstelt in de nacht van de materie. Net zoals in de zon licht en warmte niet gescheiden zijn, maar één samengesteld geheel vormen, zo zijn ook in de supramentale rijken Kennis en Macht één en niet gescheiden, zoals we hier aantreffen.

De Goddelijke Moeder als Wijsheid werkt onzichtbaar in de diepten van de Natuur.

De evolutionaire Kracht verborgen in de diepten van de Materie.

Uit haar immense Liefde is Zij neergedaald in de onbewuste diepten als de reddende Genade. Ook in ons werkt en zwoegt Zij in de onpeilbare Nacht om materie en leven te wekken tot haar Licht, Vreugde en Liefde. Zo heeft Zij geleden onder een periode van verzwakking en zelfs overheersing door de Nacht, omdat alleen zo de duisternis verlost kan worden. De nacht is slechts een sluier die zij over haar stralende gelaat heeft getrokken, en de duisternis is slechts een magisch element van haar wezen, verborgen voor onze blik.

In het enigma van de verduisterde Uitgestrektheden
In de passie en zelf-verlies van het Oneindige,
Toen alles was ondergedompeld in de ontkennende Leegte,
Zou de Niet-Wezen's nacht nooit gered zijn,
Als het Wezen niet in de duisternis was gedoken,
Zijn drievoudig kruis met zich meedragend.
In wereldtijd de tijdloze waarheid oproepend,
Kan geluk, veranderd in verdriet, kennis onwetend gemaakt,
God's kracht veranderd in een kind's hulpeloosheid,
Door hun opoffering de hemel omlaag brengen.
Een contradictie heeft de basis van het leven gefundeerd:
Het eeuwige, de goddelijke Werkelijkheid
Heeft tegenover zijn eigen tegendeel gestaan;
Het Wezen werd de Leegte en Bewustzijnskracht,
Onwetendheid en gang van een blinde energie
En Extase nam het beeld van wereldpijn.
In een mysterieuze dispensatie's wet
Beraamde een Wijsheid, die haar veraf gelegen doeleinden
voorbereidt,
Om zo haar langzame eonische spel te beginnen.
Een geblinddoekte zoektocht en worsteling en tastende omhelzing
Van een half geziene Natuur en een verborgen Ziel,
Een spel van verstoppertje in schemerige ruimtes,
Een spel van liefde en haat en vrees en hoop
Zet in de kwekerij van het denkvermogen
Zijn moeizame en zware stoeipartij voort van zelf-geboren tweeling.
Uiteindelijk kan de worstelende Energie tevoorschijn komen
En het stemloze Wezen ontmoeten in wijdere velden;

Dan kunnen zij zien en spreken en dan kunnen, borst aan borst,
In een groter bewustzijn, een helderder licht,
De Twee elkaar omarmen en strijden en ieder de ander kennen
En nu dichterbij het speelkameraad's gezicht gadeslaan.
Zelfs in deze vormloze kronkelingen kon hij
Materie's respons voelen op een kinderlijk roeren van de ziel.
In de Natuur zag hij de machtige Geest verborgen,
Sloeg de broze geboorte gade van een enorme Kracht,
Volgde het raadsel van Godheid's tentatieve tempo,
Hoorde de zwakke ritmes van een grote ongeboren Muze. [140-141]

Hier beschrijft Sri Aurobindo de grote sprong van de Goddelijke Moeder om de schepping te redden uit de onbewuste staat waarin zij was gevallen. Hiervoor identificeert Zij zich met duisternis en nacht en worstelt Zij zich vervolgens om tevoorschijn te komen, waarbij Zij de gehele schepping met zich meesleurt.

De Goddelijke Moeder, zelfs ontoegankelijk voor wijzen en zieners.

De Allerhoogste Godin, ontoegankelijk voor denken en verstand.

U bent inderdaad ontoegankelijk voor denken en begrip. Zelfs de meest vrije en uitgestrekte intelligentie keert verbijsterd terug door Uw Majesteit en Glorie! Zelfs de grote goden kennen U niet; slechts een klein deel van Uw Wijsheid en Pracht is hun gegund. De ziener, de yogi, de siddha's en tapaswins brengen levenslang door in meditatie op onbereikbare toppen om een vluchtige glimp van U op te vangen. En toch bent U altijd ontoegankelijk, ontoegankelijk voor alles wat men ooit kan denken, weten, begrijpen of zich voorstellen. Alle machten zijn slechts een fractie van Uw immense, oneindige Bewustzijn dat vanuit de hoogste sferen neerdaalt om het menselijke denkvermogen en het hart, en deze talloze werelden, te vullen met Uw vlam van Waarheid. Uit mededogen en liefde heeft Zij ermee ingestemd Haar hoogten te verlagen, zodat wij Haar stralende aanraking kunnen ontvangen. Laten we ons in een wijd gebaar aan Haar overgeven en onszelf volledig aan Haar schenken, zodat Zij ons wezen kan vormen naar het beeld van onze ongeboren goddelijkheid.

Vanuit haar verstilde eeuwige ruimten geleund,
Veinsde de grootste en grenzeloze Godin
De zonverlichte lieflijkheid van haar heimelijkheden toe te geven.
Terwijl zij haar schoonheid belichaamde in zijn greep,
Gaf zij voor een korte kus haar onsterfelijke lippen
En trok een verheerlijkt onsterfelijk hoofd naar haar boezem:
Zij maakte de aarde haar thuis, voor wie de hemel te klein was.
In een menselijke borst woonde haar occulte persoonlijkheid;
Hij kerfde uit zijn eigen zelf zijn beeld van haar:
Zij vormde haar lichaam naar een denkvermogen's omarming.
Binnen denken's nauwe beperkingen is zij gekomen;
Zij heeft geleden, omdat haar grootsheid werd geperst
In het kleine kamertje van het Idee,
De besloten ruimte van een eenzame denker's greep:
Zij heeft haar hoogten verlaagd tot de statuur van onze zielen
En onze leden verblind met haar hemelse blik.
Zo is ieder tevreden met zijn hoge verwerving
En denkt zichzelf boven sterfelijkheid uit gezegend,
Een koning van waarheid op zijn afgescheiden troon.
Voor haar bezitter in het veld van de Tijd
Lijkt een enkele pracht, gevangen van haar glorie,
Het ene ware licht, haar stralende schoonheid's geheel.
Maar gedachte, noch woord kan de eeuwige Waarheid bevatten:
De hele wereld leeft in een eenzame lichtstraal van haar zon.
In ons denken's dichte en nauwe lamp-verlichte huis
Droomt de ijdelheid van ons gesloten sterfelijke denkvermogen,
Dat de ketenen van het denken haar de onze gemaakt hebben;
Maar we spelen alleen met onze eigen briljante boeien;
Wanneer we haar binden, is het onszelf, dat we binden.
In onze hypnose door één lumineus punt
Zien wij niet, welk klein beeld we van haar behouden;
We voelen niet haar inspirerende grenzeloosheid,
We delen niet haar onsterfelijke vrijheid.
Zo is het zelfs met de ziener en de wijze;
Want nog altijd beperkt de mens het goddelijke:
Uit onze gedachten moeten we een sprong maken naar het zicht,
Haar goddelijke onbegrensbare lucht gaan ademen,
Haar eenvoudige onmetelijke oppermacht erkennen,
Ons durven overgeven aan haar absolute.
Dan reflecteert de Ongemanifesteerde zijn vorm
In het stille denkvermogen als in een levend glas;
De tijdloze Lichtstraal daalt neer in ons hart
En wij raken meegesleept in de eeuwigheid.

Want de Waarheid is wijder, groter dan haar vormen.
Duizend iconen hebben zij van haar gemaakt
En vinden haar in de afgoden, die zij vereren;
Maar zij blijft zichzelf en oneindig. [275-276]

Aswapati heeft gereisd door de rijken van het Grote Mentale, wiens krachten en licht het denken van de yogi en de ziener vormen en zich daarin manifesteren. Vermogens van inspiratie, openbaring en intuïtie beginnen zich te ontvouwen en een nieuwe manier van kennen vult ons lichaam en ons broen. Toch vormen al deze krachten slechts een fractie van haar onbegrensde glorie. Wat we ook mogen ervaren in de trance van gelukzaligheid of yoga, wat we ook mogen beseffen, welke vormen we ook mogen aanbidden, welke paden van yoga en tantra we ook mogen bewandelen om haar te benaderen, Zij zal altijd daarbuiten blijven, de Onbegrensde, de Oneindige. Alleen door ons in nederigheid en aanbidding aan haar over te geven, kan iets van haar onbegrensde Licht en Waarheid in ons wezen weerspiegelen en ons vullen met de Vrede, het Licht en de Gelukzaligheid van het Eeuwige.

De Wereldmoeder, Jaganmata, Jagatdhatri

Kali, de Moeder van de Tijd, die aan de top van de schepping staat, boven de goden

Zij is de Wereldmoeder waaruit alles is voortgekomen, door wie alles wordt onderhouden en door wie alles wordt teruggevoerd naar zijn bron om opnieuw in het wereldspel te worden geworpen. Ruimte is slechts haar wijde blikveld en Tijd haar ritmische dans. Zij bepaalt de ritmes van een tijdperk en de schepping volgt in haar kielzog. Zij is de opperste Bevrijder die ons kan bevrijden van de duistere en lichte machten, van de titanen en de goden. Zij waakt over onze individuele en collectieve mars en toch opent Zij voor enkelen die er klaar voor zijn de poorten van het Eeuwige. Zij is de tapa-shakti van de tapaswi, de yoga-shakti van de yogi, de tejah van de tejaswi. Al deze en talloze systemen van werelden en universums zijn haar spel, georkestreerd met een doel dat niemand kan doorgronden. Toch zijn allen gebonden aan haar Wil, tenzij Zij ervoor kiest hen te bevrijden. Zij is de Kracht achter de beweging van de sterren en de atomen; Zij is de kracht achter de machtige revoluties die een tijdperk veranderen. De zon en de maan zijn haar speelgoed, verlicht door het licht in haar ogen, en de sterren vormen een ketting om haar boezem. Wat Zij voor haar schepselen wenst, in die richting, zet de krachten van het lot in beweging. Zij volbrengt Haar Wil ondanks alle weerstand, en niets gebeurt in het kosmische spel dat niet overeenkomt met wat Zij heeft gezien en gewild.

Langs een weg van zuiver innerlijk licht,
Alleen tussen ontzagwekkende Aanwezigheden,
Onder het wakende oog van naamloze Goden,
Trok zijn ziel verder, een enkel bewust vermogen,
Naar het einde, dat altijd weer opnieuw begint,
Naderend door een stomme en kalme stilte
Naar de bron van alle menselijke en goddelijke dingen.
Daar ontwaarde hij, in hun machtige vereniging's evenwicht,
Het beeld van de onsterfelijke Twee-in-Een,
Eén enkel wezen van twee lichamen in omhelzing,
Een diarchie van twee verenigde zielen,
Gezeteld in diepe scheppende vreugde verzonken;
Hun trance van zaligheid onderhield de mobiele wereld.
Achter hen stond er Een in een ochtendschemering,
Die hen voortgebracht had uit het Onkenbare.
Altijd vermomd verwacht zij de zoekende geest;
De waker op de opperste onbereikbare toppen,
De Gids van de reiziger van de ongeziene paden,
Zij waakt over de sobere nadering van de Allene.
Aan het begin van ieder vèrstrekkend vlak,
Door met haar vermogens de kosmische zonnen te doordringen,
Regeert zij, de inspirator van zijn veelvuldige werken
En bedenker van het symbool van zijn scene.
Boven hen allen staat zij, die alles ondersteunt,
De enkele almachtige altijd gesluisde Godin,
Van wie de wereld het ondoorgrondelijke masker is;
De eeuwen zijn de voetstappen van haar tred,
Hun gebeurtenissen het beeld van haar gedachten,
En heel de schepping is haar eindeloze daad.
Zijn geest werd tot een voertuig van haar kracht;
Stilzwijgend in de peilloze passie van zijn wil
Strekte hij zijn gevouwen handen van gebed naar haar uit.
Dan, in een soeverein antwoord aan zijn hart,
Kwam er een gebaar als van weggeworpen werelden,
En uit haar gewaad's luisterrijke mysterie
Tilde een arm half gedeeld de eeuwige sluier.
Een licht verscheen, stil en onvergankelijk.
Aangetrokken tot de ruime en lumineuze diepten
In het verrukkelijk enigma van haar ogen,
Zag hij de mystieke omtrek van een gezicht.
Overweldigd door haar onverbiddelijke licht en zaligheid,
Een atoom van haar onbegrensbaare zelf,
Overmeesterd door de honing en bliksem van haar macht,

Geworpen op de kusten van haar oceanische extase,
Dronken van een diepe gouden spirituele wijn,
Slaakte hij vanuit de verscheurende stilte van zijn ziel
Een kreet van adoratie en verlangen
En de overgave van zijn grenzeloze denkvermogen
En de zelf-gave van zijn stille hart.
Hij viel bewusteloos voorover aan haar voeten neer. [249-296]

Aswapati heeft nu de geheime Ziel van de Wereld bereikt, waar de Meester van Yoga, het Kosmische Wezen, verblijft in zijn dubbele evenwicht van Iswara en Iswari, wiens Gelukzaligheid de wereld schept en in stand houdt. Hier heeft hij de darshan van de Wereldmoeder, die de cycli van de schepping bepaalt en in beweging zet door haar Kracht en Wil. Overweldigd door haar visioen, betoverd door de extase van haar nabijheid, valt hij in aanbidding en overgave aan haar voeten neer, in de extase van zelf-gave. Zij opent voor hem de poorten van het Hiernamaals, van het transcendente Onkenbare.

Moeder van God, de Allerhoogste Transcendente Moeder

Dit is Zij naar wie al onze inspanningen streven. Dit is Zij waar alle kennis ophoudt en rust in een zalige stilte. Zij is het die het wezen van God uit het ongemanifesteerde openbaart en toch blijft Zij voorbij het gemanifesteerde en het ongemanifesteerde, voorbij zijn en niet-zijn, voorbij vorm en vormloosheid, voorbij kennis en onwetendheid, voorbij alle ontelbare werelden en universums, voorbij de schepping. Zij is het ultieme mysterie en er is niets en niemand voorbij haar. Zij is het hart van het Onkenbare dat de schepping en de Schepper in één enkele omhelzing van Liefde vasthoudt. Haar in het hart voelen is vervuld raken van de transcendente Gelukzaligheid die de werelden heeft geschapen. Een slaaf van haar wil zijn is een meester zijn van alle werelden. Haar kind zijn is spelen met tijd en omstandigheden en onbevreesd en vrij door het leven wandelen. Wat men ook schrijft, zegt, denkt, voelt en weet, zelfs de hoogste kennis, is niets vergeleken met wie Zij is. Het enige wat we kunnen doen is haar aanbidden, haar aanroepen en ons leven met vreugde en dankbaarheid aan haar offeren.

Zelfs, terwijl hij stond aan wezen's naakte rand
En alle passie en zoeken van zijn ziel
Hun vernietiging trotseerde in enig kenmerkloos Uitgestrekte,

Kwam plotseling de Aanwezigheid, waar hij naar smachtte,
naderbij.
Door de stilte van een ultieme Kalmte,
Uit een wonderbaarlijke Transcendentie's kern,
Was een lichaam van wonder en doorschijnendheid,
Alsof een lieflijke mystieke samenvatting van haar zelf,
Ontsnappend in de oorspronkelijke Zaligheid,
Vergroot gekomen was uit de eeuwigheid,
Kwam iemand oneindig en absoluut.
Een wezen van wijsheid, vermogen en heerlijkheid,
Nam, zoals een moeder een kind naar haar armen trekt,
Natuur en wereld en ziel naar haar borst.
Terwijl zij de tekenloze leegte vernietigde,
De leegheid en het stemloze stilzwijgen doorbrak,
En doordrong in het grenzeloze Onkenbare,
Sloop in de vrijheid van de bewegingsloze diepten
Een mooie en weldadige luister.
Het Vermogen, het Licht, de Zaligheid, die geen woord kan
bespreken,
Beeldde zich uit in een verrassende straal
En bouwde een gouden passage naar zijn hart,
Terwijl hij door hem alle verlangende voelende dingen raakte.
Een moment's lieflijkheid van het Al-Schone
Hief de ijdelheid op van de kosmische werveling.
Een Natuur, die klopte met een goddelijk Hart
Werd in het onbewuste universum gevoeld;
Het maakte de adem een gelukkig mysterie.
Een liefde, die het kruis van pijn met vreugde droeg
Eudemoniseerde het verdriet van de wereld,
Maakte het gewicht gelukkig van de lange oneindige Tijd,
Ving het geheim van God's gelukzaligheid.
Terwijl het in het leven een verborgen extase affineerde,
Hield het de geest in zijn miraculeuze koers;
Onsterfelijke waarden overdragend naar de uren
Rechtvaardigde het het werk van de zonnen.
Want één was daar allerhoogst achter de God.
Een Moeder-Macht broedde boven de wereld;
Een Bewustzijn openbaarde zijn wonderbaarlijke aanzien,
Alles transcenderend, wat is, ontkende geen:
Onvergankelijk boven onze gevallen hoofden
Voelde hij een extatische en niet struikelende Kracht.
De onsterfelijke Waarheid verscheen, het verdurende Vermogen
Van alles, wat hier gemaakt is en dan vernietigd,

De Moeder van alle godheden en alle krachten,
Die, als bemiddelaarster, de aarde bindt aan het Allerhoogste.
[312-313]

Zij is het die verborgen was in het onuitsprekelijke Allerhoogste Wezen. Terwijl het Allerhoogste Wezen de kosmos en de schepping leek teniet te doen in zijn absolute transcendentie, neemt de Goddelijke Moeder alle dingen, krachten en wezens in zich op, waardoor zij het kosmische spel bekrachtigt en de pijn en strijd ervan geneest.

Een brandende Liefde uit witte spirituele bronnen

Zij is gekomen, gewapend met de kracht van de goddelijke Liefde. Alleen deze allerhoogste Liefde kan de overwinning behalen. In deze allerhoogste Liefde ligt de kracht van transformatie. Deze allerhoogste Liefde kan het kwaad veranderen en de Nacht transformeren in het stralende juweel van God. Deze allerhoogste Liefde is doorgedrongen tot de duisternis van het onbewuste, terwijl zij tegelijkertijd boven het manifeste en het onzichtbare verblijft. Het is de reddende Genade die naar de aarde is gekomen en zie, de hele natuur is vervuld van hernieuwde hoop en vreugde.

Een Hart werd gevoeld in wijde en lege ruimten,
Een brandende Liefde van witte spirituele fontein
Annuleerde het verdriet van de onwetende diepten;
Leed werd verloren in haar onsterfelijke glimlach.
Een Leven van het verdere werd hier overwinnaar van de dood;
Niet meer te dwalen werd natuurlijk voor het denkvermogen;
Onrecht kon niet komen, waar alles licht en liefde was.
Het Vormloze en het Gevormde werden in haar verenigd:
Immensiteit werd overtroffen door een blik,
Een Gezicht openbaarde het gepakte Oneindige.
Terwijl de grenzeloze vreugde, die de blinde wereldkrachten
zoeken,
Onuitsprekelijk incarneerden in haar ledematen,
Droomde haar lichaam van schoonheid over de zeeën van
zaligheid.
Zij staat aan het hoofd van geboorte en zwoegen en lot,
In hun trage rondgang keren de cycli zich naar haar roep;
Alleen haar handen kunnen Tijds drakenbasis veranderen.
De hare is het mysterie, dat de nacht verbergt;
De geest's alchemistenenergie is de hare;

Zij is de gouden brug, het prachtige vuur.
Het lichtende hart van het Onbekende is zij,
Een vermogen van stilte in de diepten van God;
Zij is de Kracht, het onvermijdelijke Woord,
De magneet van onze moeilijke opstijging,
De Zon, waaraan wij al onze zonnen ontsteken,
Het Licht, dat neigt vanuit de ongerealiseerde Uitgestrektheden,
De vreugde, die wenkt vanuit het onmogelijke,
De Macht van alles, wat nog nooit naar beneden kwam.
Heel de Natuur roept haar alleen aan
Om met haar voeten de pijnlijke kloppingen van het leven te helen
En de zegels te breken op de schemerige ziel van de mens
En haar vuur te ontsteken in het gesloten hart van de dingen.
Alles hier zal op een dag haar lieflijkheid's huis zijn,
Alle tegengestelden bereiden haar harmonie voor
Naar haar klimt onze kennis, onze passie tast om zich heen;
In haar miraculeuze verrukking zullen wij verblijven,
Haar omhelzing zal onze pijn veranderen in extase.
Ons zelf zal één zelf zijn met allen door haar.
In haar bevestigt, want getransformeerd in haar,
Zal ons leven in haar vervulde antwoord
Boven de grenzeloze verstilde zaligheden vinden,
Beneden het wonder van de goddelijke omarming.
Dit wetend als in een donderflits van God,
Vulde de verrukking van eeuwige dingen zijn ledematen;
Verbazing overviel zijn meegesleepte besef;
Zijn geest was gevangen in haar intolerante vlam.
Eenmaal gezien erkende zijn hart alleen haar.
Slechts een honger naar oneindige zaligheid was gebleven.
Alle doelen werden in haar verloren, dan in haar gevonden;
Zijn basis was in een wijzende spits verzameld. [313-315]

Het is een opmerkelijke passage, een van de mooiste, waarin we een glimp opvangen van de Goddelijke Moeder in haar absolute, allerhoogste Glorie. Hier is de sleutel, de brug, die Aswapati al die tijd heeft gezocht: de Kracht die het aardse leven kan transformeren in een goddelijk leven. Aswapati reikte naar haar uit met een hart vol verlangen naar de verlossing van de aarde. Antwoordend op zijn smeekbede verschijnt Zij uit een brandende, extatische kern van het transcendente Onkenbare en omarmt alle wezens en dingen in haar armen van liefde. Aswapati wordt vervuld met een spontane extase van aanbidding en verliest zichzelf volledig in haar. Hij is aangekomen bij de poorten van de allerhoogste macht, van wie er geen andere is. Zijn zoektocht is ten einde, zijn reis is geëindigd. Hij verlangt nog maar naar één gunst: de verlossing van aarde, materie, belichaamde wezens en de mens door haar genadevolle aanraking.

Het geschenk van geschenken voor aarde en mens

De Goddelijke Moeder stemt ermee in om op aarde neer te dalen

Kom, O Moeder, kom. Maak van ons hart en leven uw kamer en heiligdom. Kom, O Moeder, kom, laat uw Voeten rusten op onze gevallen hoofden en laat uw Licht en Kracht ons doordringen totdat alles in ons een vat, kanaal en instrument van uw Kracht wordt. Kom, O Moeder, kom, laat de lange nacht eindigen, laat de duisternis worden getroffen door uw Licht, laat de dageraad van een nieuw bewustzijn aanbreken en de stralende glimlach van een nieuwe schepping haar wonderen verspreiden over het aardse leven. Wat is er dat niet kan worden gedaan door uw genadevolle aanraking? Wat is er dat niet kan worden volbracht door uw Kracht? Wat is er dat niet kan worden getransformeerd door uw almachtige Liefde? Met volledig vertrouwen en overgave roepen wij U aan, O Allerhoogste Bevrijder, wij nemen onze toevlucht tot uw Liefde. Aarzel niet lang, kom, O Moeder, kom op onze roep, kom!

O Wijsheid-Pracht, Moeder van het universum,
Schepter, de Eeuwige's kunstenaar Bruid,
Talm niet lang met uw transmuterende hand,
Die vergeefs gedrukt wordt op één gouden staaf van de Tijd,
Alsof Tijd zijn hart niet durfde te openen voor God.
O stralende bron van wereld's heerlijkheid,
Wereldvrij en onbereikbaar boven,
O Zaligheid, die altijd diep verborgen vanbinnen verblijft,
Terwijl de mensen U buiten zoeken en nooit vinden,
Mysterie en Muze met hiëratistische tong,
Incarneer de witte passie van uw kracht,
Zend naar de aarde een of andere levende vorm van uzelf.
Vul één moment met uw eeuwigheid,
Laat uw oneindigheid in één lichaam leven,
Al-Kennis één denkvermogen hullen in zeeën van licht,
Al-Liefde enkel kloppen in een menselijk hart.
Breng onsterfelijk, de aarde betredend met sterfelijke voeten,
Alle hemel's schoonheid in aardse ledematen samen!
Almachtigheid, omgord met het vermogen van God
Bewegingen en momenten van een sterfelijke wil,
Pak met de eeuwige macht een menselijk uur
En verander met één gebaar de hele toekomstige tijd.

Laat een groots woord gesproken zijn vanaf de hoogten
En één grootse daad de deuren van het Lot ontsluiten. “

Zijn gebed zonk terug in de weerspannige Nacht,
Onderdrukt door de duizenden krachten, die ontkennen,
Alsof te zwak om te klimmen naar de Allerhoogste.
Maar er verrees een wijde instemmende Stem;
De geest van schoonheid werd geopenbaard in het geluid:
Licht zweefde rond het prachtige Visie's voorhoofd
En op haar lippen nam Onsterfelijke's vreugde vorm aan.
“O sterke voorloper, ik heb uw roep gehoord.
Eén zal neerdalen en de ijzeren Wet breken,
Natuur's doem veranderen door het enkele geest's vermogen.
Een grenzeloos Denkvermogen, dat de wereld kan omvatten,
Een lieflijk en gewelddadig hart van vurige kalmte
Zal, bewogen door de passies van de goden, komen.
Alle machten en grootheden zullen zich in haar verenigen;
Schoonheid zal hemels wandelen op aarde,
Heerlijkheid zal slapen in het wolkenet van haar haar,
En in haar lichaam als op zijn boom van thuiskeer
Zal onsterfelijke Liefde haar glorieuze vleugels uitslaan.
Een muziek van smarteloze dingen zal haar charme weven;
De harpen van de Volmaakte zullen haar stem afstellen,
De stromen van de Hemel zullen murmelen in haar lach,
Haar lippen zullen de honingraten zijn van God,
Haar ledematen zijn gouden kruiken van extase,
Haar borsten de verrukkelijke bloemen van het Paradijs.
Zij zal Wijsheid dragen in haar stemloze boezem,
Sterkte zal met haar zijn als een veroveraar's zwaard
En uit haar ogen zal de Eeuwigheid's zaligheid stralen.
Een zaad zal worden gezaaid in Dood's ontzagwekkende uur,
Een tak van de hemel getransplanteerd naar menselijke grond;
De Natuur zal verder springen dan haar sterfelijke stap;
Het Lot zal veranderd worden door een onveranderlijke wil.”[345-346]

Aswapati's tapasya heeft zijn ultieme vrucht afgeworpen. De gunst die hij heeft gevraagd is de hoogste die men tot nu toe van het Allerhoogste heeft gevraagd. De Goddelijke Moeder schenkt hem deze schijnbaar onmogelijke gunst. Ze heeft ermee ingestemd te komen en de eindeloze cycli van de Tijd met een beslissende impuls naar de ultieme consumptie te keren. Ze zal komen en de ritmes van de Tijd en de oude wegen van de Natuur veranderen in een nieuw goddelijk ritme dat het aardse leven zal transformeren in een goddelijk leven. Ze heeft beloofd te komen en haar komst is een teken en

bewijs dat de dood zal worden overwonnen en de heerschappij van Duisternis en Nacht zal afnemen en uiteindelijk plaats zal maken voor de nieuwe Dageraad die uit haar stralende ledematen tevoorschijn komt. Wanneer Zij komt, zullen alle krachten van het Onbewuste in een laatste wanhopige poging tot verzet opstaan, maar Zij komt gewapend met de zegevierende kracht van goddelijke Liefde en brengt de opdracht met zich mee om de nieuwe weg te openen voor aarde en mensen, het pad dat hen niet alleen uit de onwetendheid zal leiden, maar ook naar de transformatie en vergoddelijking van het aardse leven.

De Incarnatie. De Goddelijke Moeder als Savitri

De Incarnatie van de Goddelijke Moeder

De geboorte van de Goddelijke Moeder in menselijke gedaante

Het Goddelijke dat mens wordt en een menselijke gedaante aanneemt, is een wonder en een mysterie. Het is hét geheim der geheimen, het grote geheim

dat de aarde en de mens redt. Het is de meest concrete uitdrukking van goddelijke Liefde, want door de menswording van het Goddelijke kan de mensheid haar verloren goddelijkheid herwinnen en deel uitmaken van het Goddelijke. Elke goddelijke geboorte heeft de aarde een nieuwe mogelijkheid gebracht, een nieuwe en hogere uitdrukking van het Goddelijke op aarde en in de mens. Het is een nieuwe manifestatie en de hele aarde juicht van vreugde terwijl de goden daarboven dit wonder der wonderen aanschouwen. Een nieuwe fase van evolutie begint, een nieuwe trede wordt toegevoegd aan de ladder van de opstijging waarlangs de aarde zich naar haar goddelijke bestemming beweegt. Hoewel de ogen van onwetendheid het niet herkennen, jubelt de ziel van de aarde, want dit is het moment waarop eeuwenlang is gewacht. Nu is het gekomen. Laten we ontwaken tot deze nieuwe aanwezigheid, deze nieuwe mogelijkheid in de materie, en ons overgeven aan dit sublieme werk.

Op dit verheven schitterende moment van de goden
Aarde's hunkering beantwoordend en haar schreeuw om zaligheid,
Kwam een grootsheid vanuit onze andere landen.
Een stilte onder het geluid van aardse dingen
Openbaarde onveranderlijk het geheime Woord,
Een machtige toevloed vulde de vergeetachtige klei:
Een lamp was ontstoken, een geheiligd beeld gemaakt.
Een bemiddelende straal had de aarde aangeraakt
En overbrugde de afgrond tussen mensen's denkvermogen en
God's;
Zijn helderheid verbond onze vergankelijkheid met het Onbekende.
Een geest, bewust van zijn hemelse bron,
Die hemel vertaalde in menselijke vorm,
Daalde af in aarde's onvolmaakte vorm
En weende niet, gevallen tot onsterfelijkheid,
Maar bezag allen met grote en kalme ogen.
Eén was weergekeerd van de transcendente vlakken
En droeg opnieuw de last van de sterfelijke adem,
Die vanouds gestreden heeft met onze duisternis en onze pijn;
Zij hervatte wederom haar goddelijke onvoltooide taak:
Als overlevende van de dood en van de eonische jaren,
Stond zij opnieuw met haar onpeilbare hart tegenover de Tijd.
Andermaal was de oeroude nabijheid, door het aardse zicht
Gesluiert, hernieuwd, andermaal onthuld,
Het geheime contact verbroken door de Tijd,
Een bloedverwantschap van aarde en hemel,
Tussen het menselijke deel, dat hier zwoegt
En een vooralsnog ongeborn en onbeperkte Kracht.
Opnieuw begon de mystieke diepe poging,
Het gedurfde waagstuk van het kosmische spel.

Want sinds op deze blinde en wervelende globe
Het aardeplasma voor het eerst huiverde van het verlichte
denkvermogen
En het leven het materiële omhulsel binnendrong,
Het Onbewuste teisterend met de behoefte om te voelen,
Sinds in Oneindigheid's stilte een woord ontwaakte,
Werkt er een Moederwijsheid in Natuur's borst
Om heerlijkheid te gieten over het hart van zwoegen en wens
En volmaaktheid te drukken op leven's struikelende vermogens,
Hemelgevoeligheid op te leggen aan de duistere afgrond
En de domme Materie bewust te maken van haar God
Ofschoon ons gevallen denkvermogen vergeet te klimmen,
Ofschoon onze menselijke substantie weerstand biedt of breekt,
Houdt zij haar wil, die hoopt de klei te vergoddelijken;
Mislukking beteugelt haar niet, noch werpt nederlaag haar omver,
Tijd kan haar niet vermoeien, noch de Leegte haar onderwerpen,
De eeuwen hebben haar passie niet verminderd;
Geen overwinning staat zij toe aan Dood of Lot.
Altijd drijft zij de ziel tot nieuwe poging;
Altijd dwingt haar magische oneindigheid
Om de inerte ruwe elementen te bezielen;
Als een, die heel de oneindigheid te verspillen heeft,
Strooit zij het zaad rond van de Eeuwige's sterkte
Over een half-bezielde en brokkelige teelaarde,
Plant hemel's heerlijkheid in het hart's gepassioneerde slijk,
Giet godheid's zoeken in een baar beesten-gestel,
Verbergt onsterfelijkheid in een masker van de dood.
Opnieuw nam die Wil een aardse vorm. [353-354]

Wat we hier aantreffen is een sublieme passage die ons het grote geheim onthult van de opeenvolgende goddelijke verschijningen in de materie, die in India bekend staan als de grote Goddelijke incarnaties of Avatars. Door de tussenkomst van de Avatars krijgt het evolutieproces een plotselinge impuls, een sprong voorwaarts over eeuwen heen. Door enorme tijdslussen te doorbreken, brengt de materie een nieuw element naar voren dat in haar diepte verborgen lag als de geheime wil. Savitri is een van die incarnaties van de Goddelijke Moeder in een ver verleden, een verhaal dat Sri Aurobindo, de meester-mysticus en dichter, prachtig verweeft met de geboorte van de Goddelijke Moeder op aarde op 21 februari 1878.

Het mysterie van de geboorte van het Goddelijke en haar invloed

De angst en het verlangen van de eeuwen, belichaamd in Aswapati, de Koning onder de mensen, de meester-yogi, hebben haar dicht bij de aarde en de mens gebracht. Zij is nu gevestigd in de tempel van de aarde, in het allerheiligste van het diepste hart van de mens. Daar verblijft Zij nu, een permanente en intieme Gast. Daar kunnen we haar vinden en, door de lamp van aspiratie aan te steken en haar te aanbidden met de bloemen van geloof en toewijding, deel worden van haar wezen, een pasgeboren kind voor haar, een deel van haar immense oneindigheid.

Een Denkvermogen, gemachtigd vanuit Waarheid's
onveranderlijke zetel,
Was vervaardigd voor visie en interpreterende daad
En instrumenten werden soeverein ontworpen
Om goddelijkheid uit te drukken in aardse tekenen.
Uitgetekend door de druk van deze nieuwe neerdaling
Vormde een lieflijker lichaam zich dan de aarde had gekend.
Vooralsnog als alleen een profetie en een hint,
De gloeiende boog van een betoverd onzichtbaar geheel,
Kwam het aan de hemel van het sterfelijke leven,
Helder als de wassende sikkel van een gouden maan,
Terugkerend in een zwak verlichte avond.
Eerst, glinsterend als een vormeloos idee,
Lag zij passief, beschut in woordeloze slaap,
Verwikkeld en verdronken in Materie's reusachtige trance
Een kinderhart van het diep afgekalfde wereldplan
In de wieg van goddelijke onbewustheid gewiegd
Door de universele extase van de zonnen.
Een of ander gezonden Vermogen in het half-ontwaakte gestel
Koesterde een transcendente geboorte's stomme glorieuze zaad,
Waarvoor dit heldere onderkomen was gemaakt.
Maar weldra werd de verbinding van de ziel met de vorm zeker;
De schemerige spelonk werd overspoeld met langzaam bewust
licht,
Het zaad groeide uit tot een tere wonderschone knop,
De knop onthulde een grootse en hemelse bloem.
Terstond scheen zij een machtiger ras te vestigen.
Gearriveerd op de vreemde en dubieuze globe,
Leefde het kind, dat zich innerlijk een ver huis herinnerde,
Beschermd in haar geest's lumineuze cel,
Alleen midden tussen mensen in haar goddelijkere aard.

Zelfs in haar kinderlijke bewegingen kon de nabijheid
Worden gevoeld van een licht, dat nog van de aarde werd
gehouden,
Gevoelens, die alleen de eeuwigheid kon delen,
Natuurlijke gedachten en aangeboren voor de goden.
Omdat zij niets nodig had dan haar eigen snelle vlucht,
Verbleef haar natuur in een krachtige afzonderlijke sfeer
Als een vreemde vogel met grote rijkgekleurde borst,
Die verblijft op een geheime vruchtbare boog,
Verloren in de smaragdgroene glorie van de wouden
Of vliegt boven de goddelijke onbereikbare toppen.
Harmonieus bedrukt zij de aarde met de hemel.
In lijn met een snel ritme van loutere heerlijkheid
En zingend naar henzelf vergleden haar dagen;
Iedere minuut was een kloppend van schoonheid's hart;
De uren waren afgestemd op zoetgevooisde tevredenheid,
Die om niets vroeg, maar alles nam, wat het leven gaf,
Soeverein als haar natuur's ingeboren recht.
Haar geest leefde dichtbij zijn ouderlijke Zon,
De Adem binnenin dichtbij de eeuwige vreugde. [354-355]

Hoewel het ogenschijnlijk een gewone geboorte is, worden het lichaam en het denkvermogen die de goddelijke instroom zullen ontvangen op een bijzondere manier door de natuur voorbereid. Het is een bewuste geboorte en een bewuste voorbereiding van de lichamelijke instrumenten om de goddelijke kracht uit te drukken die gepaard gaat met de geïncarneerde Goddelijke. Het is een bijzonder denkvermogen dat de kracht krijgt om de deuren voor de mens te openen. De geïncarneerde Goddelijke komt voor alle wezens, omarmt alle schepselen, buigt zich neer om ons lijden en onze pijn te verzachten en te genezen, maar ieder ontvangt naar gelang zijn of haar openheid en ontvankelijkheid. Hoewel haar bewegingen menselijk lijken, is Zij geen mens die in de Goddelijke verandert, maar een progressieve goddelijke manifestatie die plaatsvindt met het menselijk lichaam als ondersteunend element van innerlijke alchemie. Wat zich binnen haar menselijk lichaam voltrekt, wordt vervolgens toegankelijk voor allen die er klaar voor zijn en openstaan, of die simpelweg geloof hebben in het goddelijke offer in de materie door een menselijk lichaam aan te nemen.

Een grotere Natuur

Zij is gekomen in een menselijke vorm, maar altijd bewust van de goddelijke bronnen. Hoewel zij zich neerbuigt om de aarde met haar Glorie aan te raken,

heeft haar innerlijke wezen altijd de gestalte van de goden behouden. Alle kosmische krachten zijn zich bewust van haar geboorte en omringen haar wezen zoals een halo de volle maan omringt.

Zelfs, wanneer zij neigde om aarde's intimiteiten te ontmoeten,
Behield haar geest de statuur van de goden;
Zij verwaardigde zich, maar was niet verloren in Materie's
heerschappij.
Een vertaalde wereld was haar stralende denkvermogen,
En door wondermaan beschenen heldere bevolkende fantasieën
Voedden met spiritueel onderhoud van dromen
De ideale godin in haar huis van goud.
Gewaar van vormen, waarvoor onze ogen gesloten zijn,
Bewust van nabijheden, die we niet kunnen voelen,
Vormde het Vermogen in haar haar vormende besef
Met diepere beelden dan onze oppervlakkige types.
Een onzichtbaar zonlicht snelde door haar aderen
En overspoelde haar brein met hemelse helderheden,
Die een ruimer zicht wekten, dan de aarde kennen kon.
Uitgetekend in de oprechtheid van die stralen
Waren haar ontspringende kinderlijke gedachten rijkelijk veranderd
In lumineuze patronen van haar ziel's diepe waarheid,
En uit haar ogen wierp zij een andere blik
Op alles om haar heen dan mensen's onwetende zicht.
Alle objecten waren voor haar vormen van levende zelden
En zij nam een boodschap waar van haar verwanten
In iedere ontwakende aanraking van uiterlijke dingen.
Elk was een symbolisch vermogen, een levendige flits,
In de kringloop van half-bekende oneindigheden;
Niets was vreemd of onbezielde,
Niets was zonder betekenis of zijn appèl.
Want zij was één met een grotere Natuur. [356-357]

De Goddelijke Moeder is gekomen in de belichaming van de hogere supernatuur. Hoewel zij een menselijke gedaante heeft, straalt haar goddelijkheid door in al haar daden.

Het goddelijke Werk van de Incarnatie

Zij is niet gekomen om een religie te stichten, nieuw of oud, maar om het menselijk leven te transformeren in een goddelijk leven. Zij is gekomen om onze menselijkheid te veranderen in een goddelijk beeld. Zij is niet alleen gekomen om ons te laten ontwaken tot de nieuwe goddelijke mogelijkheid, maar om die voor ons te volbrengen en ons de weg te wijzen door haar eigen goddelijke voorbeeld. Laten we onszelf dankbaarheid en liefde betonen, want dit is de beste manier om dichter bij haar te komen.

Zoals uit de grond glorie van tak en bloesem ontsprong,
Zoals uit het dier's leven de denkende mens verrees,
Zo verscheen in haar een nieuwe epifanie.
Een denkvermogen van licht, een leven van ritmische kracht,
Een lichaam, doordrongen van een verborgen goddelijkheid,
Bereidde een beeld voor van de komende god;
En toen het langzame rijm van de uitzettende jaren
En het rijke ruisende zwermwerk van de dagen
Haar besef beladen hadden met honing en haar ledematen gevuld,
De maanboog tot stand brengend van haar gratie,
Was, zelf-behoed in de stilte van haar sterkte,
Haar solitaire grootsheid niet minder.
Dichter drukte de godheid naar de oppervlakte,
Een zon, die kindertijd's nevelen verving,
Soeverein in een blauwe en eenzame hemel.
Omhoog rees het om de menselijke scene te omvatten:
De sterke Bewoonster keerde zich om haar gebied te
aanschouwen.
Een lieflijker licht nam haar geest's voorhoofd
En lieflijk en ernstig werd haar mijmerende blik;
Hemels-menselijke diepe warme sluimerend vuren
Ontwaakten in de lang-omzoomde glorie van haar ogen
Als altaarvlammen in een gemystificeerd heiligdom.
Uit die kristallen vensters glom een wil,
Die een grootse betekenis bracht voor het leven.
Haar voorhoofd's openhartige vlekkeloze ruimte behoudend,
Keek vanachter de leerlingwelving een nobeler macht
Van wijsheid van licht naar vergankelijke dingen.
Als een verkenner van victorie in een waakzame toren,
Riep haar aspiratie de hoge lotsbestemming omlaag;
Een stille strijdster schreed ongeschonden door haar stad van
kracht,
Wakend over Waarheid's diamanten troon.

Als een als nectar omkranste maan beminde haar gepassioneerde hart
Allen en sprak geen woord en gaf geen teken,
Maar behield haar boezem's verrukkelijke heimelijkheid
Als een zaligvolle vurige bewogen en stemloze wereld.
Trots, gezwind en vol van vreugde snelde de golf van het leven
Binnenin haar als een rivier in het Paradijs.
Veel verheven goden verbleven in één prachtig huis;
Toch was haar natuur's boog een volmaakt geheel,
Harmonieus als een lied met vele tonen,
Immens en gevarieerd als een universum.
Het lichaam, dat deze grootsheid behield, leek bijna
Een beeld, gemaakt van hemel's transparante licht.
Haar charme herinnerde aan dingen, gezien in visioen's uren,
Een gouden brug, die een feeërieke stroom overspande, [357-358]

Met de groei van lichaam en denkvermogen van de Incarnatie begint het Goddelijke in haar zich steeds meer te manifesteren. De geheime Wil, gehuld in een menselijke gedaante, dringt zich naar de oppervlakte en zelfs de uiterlijke persoonlijkheid begint de Waarheid te weerspiegelen die Zij in haar diepste wezen bewaart. Hoewel Zij zich vermengt met onze onvolkomenheden en onze worstelingen en pijn deelt, blijft Zij zich bewust van haar stralende diepten en de bewuste aspiratie en het goddelijke Werk dat Zij is komen te verrichten.

De goddelijk-menselijke persoonlijkheid van Savitri

De aanpassing van de geïncarneerde Goddelijke Moeder aan het aardse leven

De Goddelijke Moeder komt ons door haar eigen goddelijke voorbeeld laten zien hoe we leven en yoga kunnen integreren. Zij komt ons laten zien hoe onze natuur kan worden verheven tot steeds hogere toppen van menselijkheid, totdat zij klaar is om de grenzen te overschrijden die ons beperken. Door haar menselijkheid heeft Zij alle aspecten van het menselijk leven aangeraakt en ze verheven tot ongeziene hoogten van Glorie, waardoor hun deuren naar goddelijkere mogelijkheden zijn geopend.

Over haar waakten duizendjarige invloeden
En de diepe godheden van een grandioos verleden
Aanschouwden haar en zagen de toekomst's goden komen,

Alsof deze magneet hun ongeziene vermogens aantrok.
Aarde's broedende wijsheid sprak tot haar stille borst;
Klimmend van denkvermogen's laatste toppen om zich te
verenigen met de goden,
Door van de aarde's briljante gedachten een springplank te maken
Om te duiken in de kosmische uitgestrektheden,
Zagen de kennis van de denker en de ziener
Het ongeziene en dachten het ondenkbare,
Openden de enorme deuren van het onbekende,
Scheurden mensen's horizonten naar oneindigheid.
Een oeverloze reikwijdte werd geschonken aan de sterfelijke's
daden,
En kunst en schoonheid ontsprong aan de menselijke diepten;
Natuur en ziel wedijverden in edelmoedigheid.
Ethiek stemde de mens af om de hemel te imiteren;
De harmonie van een rijke cultuur's tonen
Verfijnde het besef en vergrootte zijn bereik
Om het onhoorbare te horen en een glimp op te vangen van het
onzichtbare
En leerde de ziel boven bekende dingen uit te stijgen,
Het leven inspirerend om te vergroten en haar grenzen te
doorbreken,
Aspirerend naar de Onsterfelijke's ongeziene wereld.
Aarde's veiligheid verlatend, droegen gedurfde vleugels van het
Denkvermogen
Haar boven de platgetreden paden van het denken,
Staken de mystieke zeeën over van het Verdere
Om te leven op adelaarshoogten nabij de Zon.
Daar zit Wijsheid op haar eeuwige troon.
Al haar leven's wendingen leidden haar naar symbolische deuren,
Die toegang gaven tot geheime Vermogens, die haar verwant
waren;
Als een adept van waarheid, ingewijde van zaligheid,
Een mystieke acoliet, getraind in Natuur's school,
Gewaar van het wonder van geschapen dingen,
Legde zij de heimelijkheden van haar hart's diepe mijmeringen
Op het altaar van het Wonderschone;
Haar uren waren een ritueel in een tijdloze tempel;
Haar daden werden gebaren van offerande.
Bekleed met het ritme van hogere sferen
Was het woord gebruikt als een hiëratisch middel
Voor de bevrijding van de gevangen geest
Naar vereniging met zijn kameraadschappelijke goden.

Of het hielp om nieuwe expressieve vormen te smeden
Van dat, wat werkt in het hart van het leven,
Een of andere onheuglijke Ziel in mensen en dingen,
Zoeker van het onbekende en het ongeborene,
Dat een licht draagt van het Onuitsprekelijke
Om de sluier te scheuren van de laatste mysteriën. [359-360]

Zij heeft de aspiratie van alle tijden met zich meegebracht. De godheden uit verre tijden, die de evolutie van de aarde hebben voortgedreven, kwamen naar haar toe, aangetrokken door haar goddelijk-menselijke persoonlijkheid.

Haar veelzijdige pracht

Zij is niet gekomen als een heilige of wijze om een methode of techniek te onderwijzen om aan het aardse leven te ontsnappen. Zij is veeleer gekomen om het te verrijken. Zij is gekomen om haar Licht, Schoonheid, Liefde, Gelukzaligheid en Volmaaktheid uit te storten over elk gebied van menselijke activiteit. Zij neemt alle menselijke interesses in zich op en maakt er middelen van voor de goddelijke verheffing van onze mensheid.

Intense filosofieën richten de aarde naar de hemel
Of tilden op grondslagen, wijd als de kosmische Ruimte,
Het aarde-denkvermogen naar bovenmenselijke hoogten.
Lijnen overschrijdend, die het uiterlijke oog strelen,
Maar het zicht verbergen van dat, wat vanbinnen leeft,
Concentreerden beeldhouwwerk en schilderij het besef
Op een innerlijke visie's bewegingsloze rand,
Openbaarden een beeld van het onzichtbare,
Ontsluierden de hele Natuur's betekenis in een vorm,
Of vingen het Goddelijke in een lichaam.
De architectuur van het Oneindige
Ontdekte hier zijn inwendig mijmerende vormen,
Vastgelegd in wijde breedten van verheffend gesteente:
Muziek bracht hemelse verlangens naar beneden, gezang
Hield het verzonken hart geabsorbeerd in verrukte diepten,
De mens verbindend met de kosmische roep;
De wereld-interpreterende bewegingen van de dans
Vormden idee en stemming samen tot een ritmische zwaai
En pose: nauwgezet handwerk in subtiele lijnen
Vereeuwigden een kort moment's herinnering

Of toonden in een kerving's streek, een beker's ontwerp,
De onderliggende patronen van het ongeziene:
Gedichten, in grootheid gevat als bewogen werelden
En metrum's, aanzwellend met oceaans stem,
Vertolkt door grandeurs, besloten in Natuur's hart,
Maar nu waren geworpen in een gepakte glorie van spraak,
De schoonheid en de sublimiteit van haar vormen,
De passie van haar momenten en haar stemmingen,
Die het menselijke woord dichters naar god's optilt.
Mensen's ogen konden kijken in innerlijke werkelijkheden;
Zijn nauwkeurig onderzoek ontdekte de wet van het getal
En organiseerde de beweging van de sterren,
Bracht de zichtbare vorming van de wereld in kaart,
Onderzocht het proces van zijn gedachten of maakte
Een getheoretiseerd diagram van denkvermogen en leven.
Deze dingen nam zij op als haar natuur's voedsel,
Maar deze alleen konden haar ruime Zelf niet vullen:
Een menselijk zoeken, beperkt door zijn verworvenheden,
Voor haar leken zij de grote en vroege, onzekere stappen,
Hachelijk voor een jonge ontdekkende geest,
Die nog niet zag bij zijn eigen aangeboren licht;
Het tastte het universum af met testende klopjes
Of spande zich in om waarheid, denkvermogen's toverstaf, te vinden;
Er was een naar buiten groeien naar ontelbare kanten,
Maar niet het wijdeste zien van de ziel,
Nog niet de uitgestrekte onmiddellijke aanraking,
Nog niet de kunst en wijsheid van de Goden.
Een grenzeloze kennis, groter dan de gedachten van de mens,
Een geluk, te hoog voor hart en besef,
Opgesloten in de wereld en hunkerend naar bevrijding,
Voelde zij in haar; alsnog wachtend op een vorm,
Vroeg het om objecten, waaromheen te groeien
En naturen, sterk genoeg om te dragen zonder terug te dekken
Voor de pracht van haar aangeboren koninkrijkheid,
Haar grootsheid en lieflijkheid en haar zaligheid,
Haar macht om te bezitten en haar uitgestrekte vermogen om lief te hebben:
Met de aarde een stapsteen gemaakt om de hemel te veroveren,
Zag de ziel voorbij hemel's beperkende grenzen,
Ontmoette een groot licht uit het Onkenbare
En droomde van een transcendente handeling's sfeer. [360-362]

Deze prachtige passage onthult de menselijke kant van de Avatar. Zij moet de verschillende menselijke bewegingen en inspanningen in de lange geschiedenis van de evolutie van het menselijk ras in zich opnemen en vertegenwoordigen. We zien hier de geïncarneerde Goddelijke Moeder verschillende kanten van haar menselijke persoonlijkheid ontwikkelen. Vanuit een occult perspectief vertegenwoordigt elke kant van onze persoonlijkheid een aspect van het Goddelijke. Het is een godheid die worstelt om onder aardse omstandigheden tevoorschijn te komen. Door verschillende menselijke activiteiten aan te nemen en in haar persoonlijkheid op te nemen, geeft de Goddelijke Moeder deze de kans om nieuwe hoogten te bereiken en zich voor te bereiden op hun transformatie tot goddelijke waarden.

De menselijke reactie op haar Genade

Haar hart is immens vol oneindige Liefde en Barmhartigheid. Eindeloos is haar Genade die over de mens uitstort zoals de zon haar stralen uitstort, de wolken hun hemelse nectar, de bloemen hun schoonheid en geur. Haar immense universele Liefde is niet voor de weinigen die haar trouw zijn. Ze wordt aan allen gegeven zonder berekening of verwachting van wederkerigheid. Toch bereiden geloof en toewijding ons voor om haar op de juiste manier te ontvangen. Zonder deze sluiten we de deuren voor haar onvermoeibare Genade. Het is niet de Genade die zich van de mens afkeert; het is de mens die zich van de Genade afkeert. De genade is oneindig, het zijn onze handen die klein zijn en niet kunnen ontvangen, of die verspillen wat ons gegeven wordt.

Gewaar van het universele Zelf in allen,
Keerde zij zich naar levende harten en menselijke vormen,
Haar ziel's reflecties, aanvullingen, tegendelen,
De nabije afgelegene delen van haar wezen,
Afgescheiden van haar door muren van lichaam en denkvermogen,
Maar toch met haar geest verbonden door goddelijke bindingen.
Onzichtbare versperringen doorbrekend en verborgen verdediging
En de eenzaamheid, die ziel scheidt van ziel,
Wenste zij om alles één immense omhelzing te maken,
Opdat zij hierin alle levende wezens zou kunnen herbergen,
Verheven tot een prachtig punt van ziend licht
Vanuit verdeling's dichte onbewuste kloof,
En hen één maken met God en de wereld en haar. [362]

Als een vriend en toch te groot om geheel te kennen,
Liep zij voor hen uit naar een groter licht,
Hun leidster en koningin van hun harten en zielen,

Eén dichtbij hun boezem en toch goddelijk en ver.

...

Haar te zien was een sommering tot aanbidding,
Nabij haar te zijn wekte een hoge vereniging's kracht.
Aldus aanbidden mensen een god, te groot om te kennen,
Te hoog, te uitgestrekt om een beperkende vorm te dragen;
Zij voelen een Tegenwoordigheid en gehoorzamen een macht,
Adoreren een liefde, waarvan de verrukking hun borst binnendringt;
Met een goddelijke bezieling, die de hartslag versnelt,
Volgen zij een wet, die hart en leven vergroot.
Geopend voor de adem is een nieuwe goddelijker sfeer,
Geopend voor de mens is een vrijere, gelukkigere wereld:
Hij ziet hogere treden, die klimmen naar Zelf en Licht.
Haar goddelijke delen riepen de ziel's toewijding:
Het zag, het voelde, het kende de godheid.
Haar wil had macht over de daden van hun natuur,
Haar hart's onuitputtelijke lieflijkheid lokte hun harten,
Zij hadden een wezen lief, wiens bindingen de hunne teboven ging;
Haar omvang konden zij niet bereiken, maar zij verdroegen haar
aanraking,
Antwoordden met het bloem's antwoord aan de zon,
Zij gaven zichzelf aan haar en vroegen niet meer.

....

Zij hield hun handen vast, zij koos voor hen hun paden:
Zij werden door haar tot grote onbekende dingen bewogen,
Trouw trok hen aan en de vreugde om zich de hare te voelen;
Zij leefden in haar, zij zagen de wereld met haar ogen. [363-364]

De Goddelijke Moeder is niet gekomen als de leider of meester van een beperkte cultus of sekte. Zij is niet beperkt tot haar fysieke lichaam, net zoals een godheid niet beperkt is tot het allerheiligste van een tempel waar zijn aanwezigheid gevestigd kan worden. Haar geur en uitstraling verspreiden zich naar iedereen, niet alleen naar aardse wezens, maar ook naar wezens uit andere werelden. Zelfs de goden en de titanenkoningen worden aangetrokken door haar aardse lila. Toch ontvangt ieder naar vermogen en beperkingen.

De naasten en uitverkorenen van de Goddelijke Moeder

Er wordt wel gezegd dat velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren. Daar zit een kern van waarheid in, een waarheid van diepe betekenis. Hoewel haar zoetheid en liefde voor iedereen bedoeld zijn en velen haar wonderbaarlijke genade ontvangen, zijn er maar weinigen die bereid zijn alles te geven en de deuren te openen naar een nieuwe bestemming voor de aarde en de mens. Het vereist enorme moed en geloof, ja, een sprong in het diepe. Haar roep is een roep naar een grenzeloos avontuur. Laten we reageren met geloof en een absolute zelf-gave, zonder iets achter te houden.

Maar midden in deze wereld, deze harten, die haar roep beantwoordden,
Kon niemand opstaan als haar gelijke en haar kameraad.
Vergeefs boog zij zich omlaag om hen gelijk te maken aan haar hoogten,
Te zuiver was die sfeer voor kleine zielen om te ademen.
Deze kameraadschappelijke zelden te verheffen naar haar eigen wijde breedten,
Verlangde haar hart en te vullen met haar eigen vermogen,
Opdat een goddelijker Kracht het leven zou kunnen binnentreden,
Een adem van de Godheid de menselijke tijd vergroten.
Ofschoon zij naar beneden boog tot aan hun kleinheid,
Hun leven bedekkend met haar sterke gepassioneerde handen
En door sympathie hun behoeften en wensen kende
En onderdook in de oppervlakkige golf-diepten van hun leven
En hun hartslagen van smart en vreugde ontmoette en deelde
En neigde om hun verdriet en trots te helen,
De macht verkwistend, die de hare was op haar eenzame piek,
Om tot daar hun roep van aspiratie te verheffen,
En ofschoon zij hun zielen in haar uitgestrektheid trok
En omringde met de stilen van haar diepten
En vasthield, zoals de grote Moeder haar eigen vasthoudt,
Droeg alleen haar aardse oppervlakte hun lading
En mengde haar vuur met hun sterfelijkheid:
Haar grotere zelf woonde alleen, niet geclaimd, vanbinnen.
Vaker kon zij in de stomme Natuur's beroering en vrede
Een nabijheid op serene wijze één voelen;
De Kracht in haar trok aarde's dierlijke gebroed aan;
En bij haar geest's grote en vrije heerlijkheid
Voegde zij de door vuur getinte prachtige levens
Van dier en vogel en bloem en boom.
Zij gaven antwoord aan haar met hun simpele hart.

In de mens woont een schemerig verstorend iets;
Het weet, maar keert zich af van het goddelijke Licht,
De voorkeur gevend aan de donkere onwetendheid van de val.
Onder de velen, die kwamen, aangetrokken tot haar,
Vond zij nergens haar partner van verheven taken,
De kameraad van haar ziel, haar andere zelf,
Die samen met haar, gelijk God en Natuur, één gemaakt was.
Sommigen kwamen dichtbij, werden aangeraakt, vatten vlam,
faalden dan,
Te groot was haar aanspraak, te zuiver haar kracht.
Aldus de aarde rondom haar verlichtend als een zon,
Maar in haar meest innerlijke hemel nog afstandelijke sfeer,
Scheidde een afstand haar voor degenen, die het meest nabij
waren.
Machtig, apart leefde haar ziel als de goden.
Vooralsnog niet verbonden met de brede menselijke scene,
In een kleine cirkel van jonge gretige harten,
Haar wezen's vroege school en besloten domein,
Als leerling in de business van het aardse leven,
Schoolde zij haar hemelse inspanning om haar aanraking te
dragen,
Tevreden in haar kleine tuin van de goden,
Zoals een bloem bloeit op een onbezochte plaats. [365-367]

Haar denkvermogen zat hoog, zijn gouden stralen uitgietend,
Haar hart was een volgepakte tempel van heerlijkheid.
Als een enkele lamp, aangestoken in volmaaktheid's huis,
Een helder zuiver beeld in een priesterloos heiligdom,
Midden tussen deze omcirkelende levens verbleef haar geest,
Afgezonderd in zichzelf tot haar uur van het lot. [368]

De mens vindt troost in de gebruikelijke manieren en voelt zich veilig binnen de grenzen van zijn ontdekkingen. Zelfs zieners en wijzen worden beperkt door hun ervaringen en inzichten. De mens heeft van nature een bepaalde invalshoek, zelfs ten opzichte van het Goddelijke, en kan niet bevatten wat zijn beperkte mogelijkheden en bekende paden overstijgt. Maar de Natuur voelt de voetstappen van de Incarnatie en verheugt zich over de aanraking van Genade op haar immense wezen.

Savitri en Satyavan

De liefde en overgave van de ziel aan de belichaamde Goddelijke Moeder

Er is in ons iets dat alleen in staat is tot een waarachtig antwoord op het Goddelijke. Het is de ziel in ons. Het woont diep in een innerlijk hart, omgeven door eenzaamheid en een zuiverheid die onaangetast is door de wegen van het menselijk verstand. Ze wacht op het uur dat het Goddelijke nabij zal komen en haar, door Zijn handen vast te houden, zal bevrijden van haar sterfelijkheid. Het is noch het menselijk verstand, noch de vitale en fysieke delen van de mens die het juiste antwoord kunnen geven. Zij reageren met twijfel of verbijstering, hoogstens met een lauw geloof of een verlangen naar wereldse winst. Maar de ziel reageert rechtstreeks en ondubbelzinnig op de Genade. De ziel geeft zich over aan het Goddelijke zoals een bloem zich overgeeft aan de zon, en het Goddelijke geeft zich, in antwoord op de roep van de ziel, volledig over en neemt de hele last en de verantwoordelijkheid voor het lot van zo'n wezen rechtstreeks in eigen handen.

Een aangezicht was daar, nobel, verheven en kalm,
Alsof omcirkeld door een halo van denken,
Een spanwijdte, een boog van mediterend licht,
Als werd een of andere heimelijke nimbus half gezien;
Haar nog herinnerende innerlijke visie kende
Een voorhoofd, dat een kroon droeg van heel haar verleden,
Twee ogen haar standvastige en eeuwige sterren,
Kameraadschappelijke en soevereine ogen, die haar ziel claimden,
Ledematen gekend door vele levens, ruime omlijstingen van
liefde.[396]

Ofschoon uw schoonheid aan de hemel geallieerd lijkt,
Zouden mijn gedachten veel liever verheugen te weten,
Dat onsterfelijke lieflijkheid glimlacht tussen uw ledematen
En uw hart kan kloppen achter een menselijke blik
En uw vergulde boezem huiveren met een oogopslag
En uw hart kan kloppen onder een menselijke blik
En uw vergulde boezem kan huiveren met een oogopslag
En haar tumult antwoorden op een op de aarde geboren stem.
Wanneer gij onze in tijd geërgerde affecties kunt voelen,
Aarde's gemak van simpele dingen kan bevredigen,
Als uw blik tevreden kan rusten op aardse bodem
En deze hemelse samenvatting van verrukking,
Uw gouden lichaam, van vermoeidheid talmt,
Ons terrein onderdrukkend met uw schoonheid, terwijl

De zwakke zoete voorbijgaande smaak van aards voedsel
U vertraagt en de stortvloed's plotselinge wijn,
Daal dan af. Laat uw reis ophouden, kom naar ons omlaag. [401-402]

Maar nu komt de gouden schakel naar mij toe met uw voeten
En Zijn gouden zon heeft over mij geschenen vanaf uw gezicht.
Want nu komt een andere werkelijkheid naderbij met u
En nu vullen goddelijkere stemmen mijn oor,
Een vreemde nieuwe wereld zwemt naar mij toe in uw blik,
Naderend gelijk een ster vanuit onbekende hemelen;
Een roep van sferen komt met u en een lied
Van vlammeende goden. Ik neem een rijkere ademtocht
En beweeg in een vurigere opmars van ogenblikken.
Mijn denkvermogen verandert zich tot een verrukte ziener.
Een schuimvlok, reizend van de golven van zaligheid,
Heeft mijn hart veranderd en veranderde de aarde rondom:
Alles vervult zich met uw komst. Lucht, bodem en stroom
Dragen bruiloftsgewaden om voor u geschikt te zijn
En zonlicht wordt een schaduw van uw tint
Door de verandering in mij door uw oogopslag.
Kom dichterbij mij van uw wagen van licht
Op dit groene grasveld zonder onze grond te minachten.
Want hier zijn geheime plaatsen voor u gemaakt,
Waarvan de grotten van smaragd verlangen om uw vorm af te
schermen.
Wilt gij deze sterfelijke zaligheid niet tot uw sfeer maken?
Daal af, O geluk, met uw maan-gouden voeten,
Verrijk de aarde's vloeren, op wiens slaap wij liggen.
O mijn stralende schoonheid's prinses Savitri,
Door mijn heerlijkheid en uw eigen vreugde gedreven,
Treed mijn leven binnen, uw kamer en uw schrijn. [408]

Savitri is de belichaming van goddelijke Liefde en Genade, die hier is neergedaald om hen te redden die bereid en klaar zijn. Satyavan is de menselijke ziel die het Goddelijke herkent door middel van een intuïtieve zielsvisie of zielsgevoel. De ontmoeting tussen Satyavan en Savitri is de ontmoeting tussen de Goddelijke Moeder en de menselijke ziel en laat zien hoe de ziel de komst van de Goddelijke Moeder waarneemt en ontvangt. Deze passages zijn een prachtige beschrijving van hoe de menselijke ziel met verwondering, hoop en vreugde reageert op de Goddelijke Moeder, en de belofte van de vervulling van het werk waarvoor zij hier op aarde is neergedaald.

Het Goddelijke verbindt zich met de mensheid

Mystiek huwelijk

Zij is niet alleen dicht bij ons gekomen, maar is één met ons geworden. Zij heeft haar goddelijkheid met ons versmolten, want alleen door dit zelfverlies kon de mens tot haar hoogten van glorie worden verheven. Zij is zo innig één met ons geworden dat haar adem onze spraak, ademhaling en daden beweegt, haar licht onze intelligentie verlicht en verrijkt, haar liefde haar gouden vleugels in ons hart slaat en haar zoetheid en gelukzaligheid door ons bloed en onze aderen stromen. Zelfs de kleinste menselijke cellen en atomen waaruit wij bestaan, hebben haar aanraking gevoeld, want zelfs met hen heeft zij zich geïdentificeerd en is zij één geworden. Het Goddelijke dat mens wordt, is de hoop van de wereld; het is dit sublieme offer dat de glorie van de hemel in een menselijk lichaam brengt.

Zoals, wanneer een ziel samensmelt met God
Om voor altijd in Hem te leven en Zijn vreugde te kennen,
Zo werd haar bewustzijn gewaar voor hem alleen
En haar hele afzonderlijke zelf was verloren in de zijne.
Zoals een sterrenhemel de gelukkige aarde omringt,
Zo sloot hij haar in zichzelf in een cirkel van zaligheid
En sloot de wereld in zichzelf en haar.
Een grenzeloze afzondering maakte hen een;
Hij was gewaar van haar, die hem omhulde
En liet haar juist zijn ziel doordringen,
Zoals een wereld door wereld's geest wordt gevuld,
Zoals de sterfelijke ontwaakt tot het Eeuwige,
Zoals het eindige zich opent tot de Oneindigheid.
Aldus waren zij enige tijd in elkaar verloren,
Kwamen dan, terugkerend uit hun lange extase's trance,
In een nieuw zelf en een nieuwe wereld.
Ieder was nu een deel van de andere's eenheid,
De wereld was slechts hun tweeling zelf-vinden's scene
Of hun eigen gehuwde wezen's uitgestrektere gestel.
Aan het hoge gloeiende koepelgewelf van de dag
Bond Lot een knoop met morgen's halo-draden,
Terwijl door het ambt van een voorspellend uur,
Door het hart gebonden voor de zon, hun bruiloftsvuur,
Het huwelijk van de eeuwige Heer en Echtgenote

Opnieuw op aarde plaatsvond in menselijke vormen:
In een nieuw bedrijf van het drama van de wereld
Begonnen de verenigde Twee een groter tijdperk.
In de stilte en het gemurmel van die smaragden wereld
En het prevelen van de priesterwind's heilige verzen,
Midden tussen de koralen fluisteringen van de bladeren
Had liefde's tweetal zich verenigd en werd een.
Het natuurlijke wonder was opnieuw gesmeed:
In de onveranderlijke ideale wereld
Werd één menselijk moment vereeuwigd. [410-411]

Hoewel deze passage uiterlijk het hemelse huwelijk van Savitri en Satyavan beschrijft, beschrijft deze zeer krachtige en suggestieve beeldspraak ook het mystieke huwelijk dat leidt tot een mystieke vereniging tussen de menselijke ziel en haar goddelijke Geliefde. Maar aangezien de vereniging die hier nodig is niet alleen in een diepe zielsruimte plaatsvindt, maar ook in het denkvermogen, het hart en het lichaam van de zoeker, stort het Goddelijke Zichzelf, Haar Kracht en Liefde in het lichaam, het hart en brein van de zoeker, zoals wijn in een beker en een rivier in een zee.

Het werk dat de geïncarneerde Goddelijke Moeder is komen doen

Savitri, geopenbaard als de Avatar door Narad, de hemelse wijze

Zij is de krijger en de overwinnaar in de strijd van de mens tegen de titanen die zijn voortgang belemmeren. Zij is de leidster van de stralende opwaartse weg die voor de mens is geopend. Zij is de Kracht die ons beschermt en strijdt tegen de duisternis en de dood die de mens tot nu toe gevangen hebben gehouden. Laten we ons bewust aan de zijde van het Goddelijke scharen en de overwinning is verzekerd.

Op zichzelf staand in deze enorme wereld
In de macht van haar stille geest's wil,
In de passie van haar ziel van offerande
Haar eenzame sterkte, die het universum het hoofd biedt,
Het lot trotserend, vraagt mensen's hulp niet, noch god's:
Soms is één leven geladen met aarde's bestemming,
Zij roept niet om steun van de aan tijd gebonden vermogens.
Alleen zij is gelijkwaardig aan haar machtige taak.

Kom niet tussenbeide in een strijd, te groot voor u,
Een worsteling, te diep voor het sterfelijke denken om te peilen,
Zijn vraag aan deze Natuur's starre grenzen,
Wanneer de ziel, ontbloot van kledij, staat voor het oneindige,
Zijn te onmetelijke thema van één enkele sterfelijke wil,
Die wandelt in de stilte van het eeuwige.
Als een niet vergezelde ster, niet verbaasd, beweegt aan de
hemel
Door de immensiteiten van de Ruimte,
Reizend door de oneindigheid door haar eigen licht,
Zijn de groten het sterkst, wanneer zij alleen staan.
Een door God gegeven macht van het wezen is hun kracht,
Een straal van zelf's eenzaamheid van licht de gids;
De ziel, die alleen met zichzelf kan leven, ontmoet God;
Zijn eenzame universum is hun rendez-vous.
Een dag kan komen, wanneer zij niet geholpen moet staan
Aan een gevaarlijke rand van de wereld's doem en de hare,
En wereld's toekomst draagt op haar eenzame borst,
De menselijke hoop dragend in een enkel alleen gelaten hart,
Om te veroveren of te falen op een laatste wanhopige grens,
Alleen met de dood en dichtbij uitroeiing's rand.
Met haar enkele grootsheid in die laatste verschrikkelijke scene
Moet zij alleen een gevaarlijke brug in de Tijd oversteken
En een apex bereiken van de wereldbestemming,
Waar alles gewonnen is of alles verloren is voor de mens.
In die ontzagwekkende stilte, alleen en verlaten,
Van een beslissend uur in het wereld's lot,
In haar ziel's klimmen voorbij de sterfelijke tijd,
Wanneer zij alleen staat met de Dood of alleen met God,
Onafhankelijk op een stille wanhopige rand,
Alleen met haar zelf en dood en bestemming,
Als op een of andere grens tussen Tijd en Tijdloosheid,
Wanneer bestaan moet eindigen of leven haar basis herbouwen,
Moet zij alleen veroveren of alleen vallen.
Geen menselijke hulp kan haar bereiken in dat uur,
Geen gewapende god stralend aan haar zijde staan.
Roep niet om de hemel, want zij alleen kan redden.
Hiervoor kwam de stille Kracht gezonden naar beneden;
In haar nam de bewuste Wil een menselijke gedaante:
Alleen zij kan zichzelf redden en de wereld. [460-461]

In deze passage onthult de hemelse wijze Narad het soort werk dat de
Goddelijke Moeder is komen doen. Haar lot is wat Zij heeft gekozen, haar

bestemming wat Haar Wil kan scheppen. Dit werk waarvoor de Avatar neerdaalt, hoewel het persoonlijk en uiterlijk lijkt, is in wezen kosmisch en innerlijk. Het is om de natuur voor te bereiden op de volgende sprong. Het is ook om de materie voor te bereiden op een nieuwe manifestatie, om haar te transformeren door de goddelijke aanraking. Maar hiervoor moet de Avatar worstelen met alle gevestigde krachten van onwetendheid, duisternis, leugen en dood die de aardse natuur al zo lang beheersen. De Goddelijke Moeder is gekomen voor deze strijd en deze overwinning, een strijd die zich in elk hart afspeelt. Haar overwinning betekent ook de overwinning van de Goddelijke Moeder op de natuur van het individu.

Goddelijke nederigheid en het goddelijke voorbeeld van de geïncarneerde God

De Goddelijke Moeder die de weg opent en de mensheid de weg wijst als haar leider

De mens is altijd bezig zichzelf te verheerlijken. Omdat hij aan de top van de schepping staat, beschouwt hij zichzelf als de enige leider en meester van het bestaan. Maar de enige ware Meester, de Goddelijke Moeder, zetelt in het hart van elk atoom en niets kan zijn of bewegen zonder haar Kracht, die het direct of indirect beweegt en ondersteunt. Daarom, wanneer Zij een menselijk lichaam aanneemt, leert Zij door haar goddelijk voorbeeld de weg van nederigheid. Nederigheid, nederigheid, nederigheid, hoe zoet is uw aanwezigheid, zonder welke de mooiste bloem van kwaliteit in de tuin van het leven er onnatuurlijk en absurd uitziet. Het is wanneer u op de achtergrond van het menselijk leven staat dat de mens klaar is om het Goddelijke te herkennen en te ontmoeten wanneer Hij komt om de menselijke weg te bewandelen.

Afgezonderd in een helder nest van gedachten en dromen,
Maakte plaats voor tragische uren van verlatenheid
En eenzaam verdriet, dat niemand kon delen of weten,
Een lichaam, dat te snel het einde ziet van vreugde
En het breekbare geluk van zijn sterfelijke liefde.
Haar vredige gezicht, stil en lieflijk en kalm,
Haar gracieuze dagelijkse handelingen waren nu een masker;
Tevergeefs keek zij in haar diepten om
Een grond van stilte en de geest's vrede te vinden.
Nog steeds was voor haar het stille Wezen binnenin verborgen,
Dat leven's drama voorbij ziet gaan met onbewogen ogen,
Dat het verdriet ondersteunt van denkvermogen en hart

En in de menselijke borst de wereld en het lot draagt.
Een glimp of flitsen kwamen, de Tegenwoordigheid was verborgen.
Alleen haar gewelddadige hart en gepassioneerde wil
Waren naar voren geduwd om de onveranderlijke doem te
ontmoeten;
Weerloos, naakt, gebonden aan haar menselijke lot,
Hadden zij geen middelen om te handelen, geen manier om zich
te redden.
Deze hield zij in bedwang, niets werd aan de buitenkant getoond:
Zij was voor hen nog het kind, dat zij kenden en liefhadden;
De bedroefde vrouw binnenin zagen zij niet.
Er werd geen verandering gezien in haar mooie bewegingen:
Als een aanbeden keizerin, die allen eens wedijverden te dienen,
Maakte zij zichzelf tot toegewijde slaaf van allen,
Noch spaarde zij het werk van bezem en kruik en bron,
Of nabije zachtaardige zorg of ophopen van het vuur
Op het altaar en in de keuken, niet de minste taak liet zij over
Aan anderen, wat haar vrouw's sterkte zou kunnen doen.
In al haar daden scheen een vreemde goddelijkheid:
In het eenvoudigste gebaar kon zij een eenheid brengen
Met aarde's stralende mantel van licht,
Een verheffing van gewone daden door liefde.
De Al-Liefde was de hare en haar ene hemelse koord
Verbond alles met alles met haar als een gouden band. [470-471]

De passage beschrijft hoe Savitri haar verdriet in zich draagt terwijl ze geluk om zich heen verspreidt. Ze aanvaardt de mantel van verdriet van de mens en baant de weg van dienstbaarheid, liefde en nederigheid om ons te laten zien dat ware kracht niet ligt in agressieve assertiviteit, maar in liefde die zich uitdrukt door dienstbaarheid en het zeldzame vermogen om de pijn van de wereld te absorberen zonder dat dit onze relaties met de wereld beïnvloedt.

De Goddelijke Moeder die de sadhana verricht voor aarde en mens

O Ziel, treed naar voren en leid de mars van het leven naar grote, onbekende dingen. O denken, wees stil en rustig als de stilte voor de dageraad. Zij is gearriveerd en wijst ons de weg naar Waarheid, Licht en Onsterfelijkheid. Ontwaak uit de sluimer en verdoving van het onbewuste, ontwaak tot het Licht.

Een deel van de machtige Moeder kwam
In haar als in haar eigen menselijke deel:
Midden tussen de kosmische werkingen van de Goden
Kenmerkte het haar als het centrum van een veelomvattend plan,
Gedroomd in de passie van haar verziende geest
Om de mensheid te vormen naar God's eigen gedaante
En deze grote blinde worstelende wereld te leiden naar het licht
Of om een nieuwe wereld te ontdekken of te scheppen.
De aarde moet zichzelf transformeren en de hemel evenaren
Of de Hemel neerdalen in aarde's sterfelijke staat.
Maar om een zodanige onmetelijke spirituele verandering te laten
gebeuren,
Moet vanuit de mystieke spelonk in mensen's hart
De hemelse Psyche haar sluier afdoen
En stappen in de gewone natuur's bevolkte kamers
En onthuld staan op die natuur's voorgrond
En zijn gedachten beheersen en het lichaam en leven vullen.
Gehoorzaam aan een hoog bevel zat zij:
Tijd, leven en dood waren voorbijgaande gebeurtenissen,
Die haar zicht met hun vergankelijke blik belemmerden,
Haar zicht, dat moet doorbreken en de god bevrijden,
Die gevangen is in de visieloze sterfelijke mens.
De inferieure natuur, geboren in onwetendheid,
Nam nog steeds een te grote plaats, het versluisde haar zelf
En moet opzij gezet worden om haar ziel te vinden. [486-487]

“Voor de mens zoekt gij, niet voor uzelf alleen.
Alleen, wanneer God een menselijke denkvermogen aanneemt
En sterfelijke onwetendheid aandoet als zijn mantel
En van zichzelf de Dwerg maakt met de drievoudige schrede,
Kan hij de mens helpen om te groeien naar de God.
Als mens vermomd werkt de kosmische Grootheid
En vindt de mystieke ontoegankelijke poort
En opent de Onsterfelijke's gouden deur.
De Mens, menselijke, volgt in God's menselijke stappen.
Door de duisternis te aanvaarden moet gij hem licht brengen,
Door zijn verdriet te aanvaarden moet gij hem zaligheid brengen.
Vindt in Materie's lichaam uw hemel-geboren ziel.” [488]

De mens verlangt naar verandering. Iets in hem wil dat de aarde en de mensheid een betere plek worden. Maar hij weet niet hoe dat te bereiken. Daarom blijft hij zich inspannen voor uiterlijke verandering, een verandering in systemen, machines, regeringen, of hij wacht met opgeheven handen naar de hemel, hopend op een wonder of een toverstaf die zijn leven zal veranderen.

Maar de sleutel tot verandering ligt in hemzelf en is verborgen door de oppervlakkige onrust van de natuur. Hij moet in zijn eigen diepte duiken om de sleutel te ontdekken, de alchemistische energie die in zijn ziel aanwezig is, maar verloren gaat voor het oppervlakkige verstand. Hier zien we de Goddelijke Moeder die de weg vrijmaakt en de mens de weg wijst. Zij hoeft de yoga niet voor zichzelf te beoefenen, maar doet het toch, zich identificerend met de aarde en onze mensheid, zodat wij herboren kunnen worden en tot een nieuwe mensheid kunnen opgroeien.

Het aspect van de Goddelijke Moeder als Madonna van het Lijden

De Kracht die werkzaam is in de materiële natuur, ons lijden draagt en de helende aanraking geeft

De Moeder is Eén, maar er zijn vele aspecten en krachten van haar die haar werk in de wereld verrichten. Zij schenken hoop en kracht, inspireren het menselijk hart tot daden die onmogelijk lijken, brengen wijsheid en licht in onze harten die verscheurd zijn door angst en verdriet. Door hun krachten in het menselijk lichaam te gieten, scheppen zij de held en de heilige uit louter sterfelijke wezens. Zich openstellen voor de Moeder betekent deze goddelijke krachten en eigenschappen in onze natuur vrijmaken, uitgroeien tot de gedaante van een god en haar werk in de wereld verrichten.

De Moeder van de zeven smarten droeg

De zeven steekwonden, die haar bloedende hart doorboorden:

De schoonheid van de droefenis talmde op haar gezicht,

Haar ogen waren somber met de oeroude vlek van tranen.

Haar hart was gespleten door de wereld's doodsangst

En bezwaard met het verdriet en geworstel in de Tijd,

Een gekwelde muziek trok door haar verrukte stem.

Geabsorbeerd in de diepe compassie's extase,

De milde stralen heffend van haar geduldige blik,

Sprak zij langzaam in zachte lieflijke meeslepende woorden:

"O Savitri, Ik ben uw geheime ziel.

Ik kwam om het lijden van de wereld te delen.

Ik trek mijn kinderen's pijnen in mijn borst.

Ik ben de verzorgster van de droefheid onder de sterren;

Ik ben de ziel van allen, die huilend spartelen

Onder de meedogenloze pijniging van de Goden.

Ik ben vrouw, verzorgster en slaaf en geslagen beest;

Ik verzorg de handen, die mij wrede slagen gaven.

Ik dien de harten, die mijn liefde en ijver versmaadden;
Ik ben de hof gemaakte koningin, de verwende lieveling,
Ik ben de geefster van de kom met rijst,
Ik ben de aanbeden Engel van het Huis.
Ik ben in alles, dat lijdt en weent.
Mijn is het gebed, dat vergeefs opklimt vanaf de aarde,
Ik wordt doorsneden door mijn schepsel's kwellingen,
Ik ben de geest in een wereld van pijn.
De schreeuw van gemarteld vlees en gemartelde harten,
Teruggevalen op hart en vlees, ongehoord door de Hemel,
Heeft met hulpeloze smart en toorn mijn ziel verscheurd.
Ik heb de boer zien branden in zijn hut,
Ik heb het stukgehakte lijk gezien van het afgeslachte kind,
Hoorde de vrouw's schreeuw, onteerd en ontbloot en
voortgesleurd
Onder het gehuil van de meute hellehonden,
Ik keek toe, ik had geen vermogen om te redden.
Ik heb geen wapen van sterkte meegebracht, om te helpen of te
verslaan;
God gaf mij liefde, hij gaf mij niet zijn kracht. [503-504]

Alleen om deze grote harde wereld van pijn te veranderen,
Is een geduldig gebed opgestegen uit mijn borst;
Een matte berusting verlicht mijn voorhoofd,
Binnenin mij verblijft een blind vertrouwen en barmhartigheid;
Ik draag het vuur, dat nooit gedoofd kan worden
En de compassie, die de zonnen schraagt.
Ik ben de hoop, die uitziet naar mijn God,
Mijn God, die tot nu toe nooit naar mij gekomen is;
Ik hoor zijn stem, die altijd zegt 'Ik kom':
Ik weet, dat hij op een dag eindelijk zal komen." [505]

De Madonna van Lijden is het aspect van de Goddelijke Moeder dat zich over onze pijn buigt, geneest en troost biedt. Zij is het die ons de kracht geeft om de aanval van het kwaad en de hel te doorstaan, totdat we klaar zijn om de krachten van Duisternis en Nacht te bestrijden.

Het aspect van de Goddelijke Moeder als Madonna van Macht en Kracht

De Kracht die het Krijgersaspect belichaamt om het Kwaad te Verslaan en het Goede te Redden

Zij komt tot ons in haar krijgersstemming, de doder van de Asura in de mens, de vernietiger van het kwaad. Zodra het kwaad is verslagen, bereidt Zij de mens voor op lieflijkheid en heerlijkheid. Zij zuivert het hart en het denkvermogen van de mens, maakt de weg vrij van zijn vitale energieën, zodat we klaar zijn voor de transformerende kracht van haar goddelijke Liefde en Ananda. Laten we haar begroeten met bloemen van geloof en samenwerken met haar kracht om de obstakels te overwinnen die ons op de lange weg naar het Goddelijke wachten.

De Moeder van Macht zag neer op voorbijgaande dingen,
Luisterde naar de voortschrijdende tred van de Tijd,
Zag het onweerstaanbare wentelen van de zonnen
En hoorde de donder van de mars van God.
Midden tussen de heersende Machten in hun strijd
Was haar woord van lumineus gebod soeverein,
Klonk haar taal als een oorlogskreet of een pelgrimshymne.
Als een bekoring, die de hoop herstelde voor falende harten,
Aspireerde de harmonie van haar machtige stem:
"O Savitri, ik ben uw geheime ziel.
Ik ben afgedaald in de mensenwereld
En de beweging, gadeslagen door een niet slapend Oog
En de duistere tegenstrijdigheid van het aardse lot
En de veldslag van de heldere en duistere Vermogens.
Ik sta op aarde's paden van gevaar en verdriet
En help de ongelukkigen en red de verdoemden.
Voor de sterken breng ik het loon van hun sterkte,
Voor de zwakken breng ik de bewapening van mijn kracht;
Voor mensen, die verlangen, draag ik hun begeerde vreugde:
Ik ben de voorspoed, die de groten en wijzen rechtvaardigt,
Door de sanctie van de bijval van de menigte
Om ze dan te vertrappen onder de gepantserde hiel van het lot.
Mijn oor is geneigd naar de roep van de verdrukte,
Ik stoot de tronen omver van de tirannieke koningen:
Een schreeuw komt uit verboden en vervolgte levens,
Die bij mij in beroep gaan tegen een meedogenloze wereld,
Een stem voor verlatenen en troostelozen
En de eenzame gevangene in zijn kerker cel.
Mensen bejubelen in mijn komst de Almachtige's kracht

Of loven met dankbare tranen zijn reddende Genade.
Ik sla de Titaan, die de wereld onder de voet loopt
En de boeman slacht in zijn met bloed besmeurde hol.
Ik ben Durga, de godin van de trotse en sterke,
En Lakshmi, koningin van de eerlijke en de fortuinlijke;
Ik draag het gelaat van Kali, als ik dood,
Ik vertrap de lijken van de horden demonen.
Ik ben beladen door God om zijn machtige werk te doen,
Onbezorgd dien ik zijn wil, die mij uitgezonden heeft,
Roekeloos voor gevaar en aardse gevolgen.
Ik redeneer niet over dood of zonde,
Maar doe de daad, die hij in mijn hart gezet heeft.
Ik vrees niet voor de toornige frons van de Hemel,
Ik deins niet terug voor de rode bestorming van de Hel;
Ik verpletter de tegenstand van de goden,
Vertrap een miljoen aardwezen's obstakels.
Ik begeleid de mens naar het pad van het Goddelijke
En bescherm hem tegen de rode Wolf en de Slang.
Ik geef mijn hemelse zwaard in zijn sterfelijke hand
En plaats op hem het borstschild van de goden.
Ik breek de onwetende trots van het menselijke verstand
En leid het denken naar de wijdsheid van de Waarheid;
Ik verscheur mensen's nauwe en succesvolle leven
En dwing zijn treurige ogen om naar de zon te kijken,
Opdat hij mag sterven voor de aarde en leven in zijn ziel.
Ik ken het doel, ik weet de geheime weg;
Ik heb de kaart bestudeerd van de onzichtbare werelden;
Ik ben de strijd's voorhoede, de ster van de reis.
Maar de grote obstinate wereld weerstaat mijn Woord
En de leugenachtigheid en het kwaad in mensen's hart
Is sterker dan de Rede, diepzinniger dan de Put,
En de kwaadaardigheid van de vijandige Vermogens
Zet op sluwe wijze de klok terug van de bestemming
En lijkt machtiger dan de eeuwige Wil.
Het kosmische kwaad is te diep om uit te roeien,
Het kosmische lijden is te onmetelijk om te helen.
Enkelen begeleid ik, die mij voorbijgaan naar het Licht;
Enkelen red ik, de massa valt niet gered terug;
Enkelen help ik, velen streven en falen.
Maar ik heb mijn hart gehard en ik doe mijn werk:
Langzaam wordt het licht groter in het Oosten,
Langzaam maakt de wereld voortgang op de God's weg.
Zijn zegel staat op mijn taak, het kan niet falen:

Ik zal de zilveren zwaai horen van hemel's poorten,
Wanneer God naar buiten komt om de ziel van de wereld te
ontmoeten.“ [508-510]

De Madonna van Kracht is het aspect van de Goddelijke Moeder dat ons helpt de gevaarlijke paden naar onze ziel te bewandelen. Zonder haar hulp zou het pad oneindig lang en vol gevaren zijn. Zij bewaakt ons onderweg en beschermt ons tegen de opkomende kwade krachten die de ziel willen vernietigen door twijfel, depressie, angst en verwarring te zaaien in het hart van de mens tijdens zijn avontuurlijke reis naar het Goddelijke. Zo zuivert zij onze natuur en bereidt zij ons voor op het ontvangen van de dageraad van het spirituele licht.

Het aspect van de Goddelijke Moeder als Madonna van Licht en Waarheid

De Kracht die Wijsheid schenkt

Zie, de Dageraad is aangebroken en de blinde firmamenten van het denkvermogen worden verlicht door de stralen van een pasgeboren zon. De duisternis wordt verdreven terwijl de verlichtende stralen hun rijkdom over de aarde uitstorten. Laten we de dageraad begroeten die is gekomen en die nog zal komen, want de eerste glimp van de ochtendstralen is slechts het begin. De boodschappers van de Dageraad zijn gearriveerd. Langzaam zal de zon opkomen totdat de donkerste hoek door het Licht wordt getroffen en de nacht van onwetendheid spoorloos verdwijnt. Dit is het zekerste teken dat Zij gekomen is. Een vreemde vreugde grijpt het hart en zelfs het lichaam wordt vervuld met een sublieme gloed van vrede, gelukzaligheid en liefde.

Hier, als levend centrum van dat visioen van vrede,
Zat een Vrouw in helder en kristallen licht:
De Hemel had in haar ogen zijn luister onthuld,
Haar voeten waren manestrallen, haar gelaat was een helder zon,
Haar glimlach kon een dood verscheurd hart overreden
Om weer te leven en de handen van kalmte te voelen.
Een zachte gehoorde muziek werd haar vloeiende stem:
“O Savitri, ik ben uw geheime ziel.
Ik ben afgedaald naar de gewonde troosteloze aarde
Om haar pijnen te genezen en haar hart tot kalmte te bedaren
En haar hoofd op Moeder's schoot te leggen,
Opdat zij mag dromen van God en zijn vrede kennen
En de harmonie aantrekken van hogere sferen

In het ritme van aarde's grove gekwelde dagen.
Ik laat haar de gedaanten zien van heldere goden
En breng sterkte en vertroosting voor haar worstelende leven;
Hoge dingen, die nu alleen woorden en vormen zijn,
Openbaar ik aan haar in het lichaam van hun vermogen.
Ik ben de vrede, die binnensluis in mensen's oorlogsbeschadigde
borst,
Midden tussen de heerschappij van de Hel scheppen zijn daden
Een herberg, waar Hemel's boodschappers kunnen verblijven;
Ik ben liefdadigheid met de zachtaardige handen, die zegenen,
Ik ben stilte, midden tussen het luidruchtige gestamp van het leven;
Ik ben Kennis, die tuurt op haar kosmische kaart.
In de anomalies van het menselijke hart,
Waar Goed en Kwaad nabije bedgenoten zijn
En Licht door Duisternis wordt achtervolgd bij iedere stap,
Waar zijn grootste kennis een onwetendheid is,
Ben ik het Vermogen, dat werkt naar het beste
En werkt voor God en omhoog kijkt naar de hoogten.
Zelfs van zonde en dwaling maak ik stapstenen
En van alle ervaring een lange mars naar het Licht.
Vanuit Onbewustheid bouw ik bewustzijn
En leidt door de dood om onsterfelijk Leven te bereiken. [514-515]

Ik breng hoop terug in het wanhopende hart;
Ik breng vrede voor de nederigen en de groten,
En stort mijn genade uit over de dwaze en de wijze.
Ik zal de aarde redden, als de aarde instemt om gered te worden.
Dan zal Liefde eindelijk ongedeed aarde's bodem betreden;
Mensen's denkvermogen zal de soevereiniteit van Waarheid
toelaten
En het lichaam de immense nederdaling van God dragen.“ [516]

De laatste van de Machten die komen om de mens voor te bereiden, is de Madonna van het Licht. Zij is het kennisaspect van de Goddelijke Moeder, de Wijsheid die in het hart van alle dingen woont. Wanneer het hart lijden heeft doorstaan en de nacht is overwonnen door een groeiende oprechtheid van wil en geestelijke kracht, breekt er langzaam een geestelijke dag aan. De Moeder van Wijsheid wekt ons tot verborgen waarheden en stort haar licht uit dat het denken verlicht en het denkvermogen van de denker verandert in het denkvermogen van een ziener en wijze. Openbaringen en intuïties beginnen te stromen en zo worden we voorbereid op de volle gloed van de supramentale Waarheid.

Het geïncarneerde Goddelijke dat haar goddelijke Zelf herwint

Savitri die zich verenigt met haar ziel

De Goddelijke Moeder is op aarde geweest sinds het begin der tijden. Zij werd deel van haar leven om haar strijd en de evolutionaire arbeid te delen. Zij is met het leven van de aarde meegevoeld zoals het sap door de boom stroomt. Op elk cruciaal moment waarop het tij van de tijd moest keren, op elk kritiek moment waarop de dharma in gevaar was, was Zij daar. Ook wij, als haar kinderen, hebben op de een of andere manier deelgenomen aan haar werk. Het grote verschil is dat wij ons daar niet van bewust zijn, terwijl haar deelname bewust is, een bewuste geboorte. Zij is de ziel van de schepping zelf, wij zijn de individuele punten, vonken die uit haar immense Vuur zijn voortgekomen. Bij elke opeenvolgende geboorte moet Zij opnieuw de evolutionaire draad herstellen die als een onderstroom loopt achter ons oppervlakkige leven vol gebeurtenissen en omstandigheden. Door dichter bij haar te komen, door ons tot haar te wenden, worden we ons ook bewust van onze innerlijke verbondenheid met haar en het werk dat zich uitstrekt tot ver buiten een enkel leven. Om bewust deel te nemen aan haar goddelijke spel, moeten ook wij onze geheime ziel ontdekken en onszelf bewust tot medewerker maken in het evolutionaire proces.

Er was geen voetstap van ademende mensen, geen geluid,
Alleen de levende nabijheid van de ziel.
Toch waren alle werelden en God zelf daar,
Want elk symbool was een werkelijkheid
En bracht de aanwezigheid, die het leven had gegeven.
Dit alles zag zij en voelde inwendig en wist
Niet door een of andere gedachte van het denkvermogen, maar
door het zelf.
Een licht, niet geboren uit de zon of de maan of het vuur,
Een licht, dat vanbinnen verbleef en vanbinnen zag,
Dat een innige zichtbaarheid vergoot,
Maakte heimelijkheid meer openbarend dan het woord:
Ons zicht en besef zijn een feilbare blik en aanraking
En slechts geest's visie is geheel waar.
Aldus ging zij verder in die mysterieuze plaats,
Door kamer na kamer, door deur na uit rots gehouwen deur,
Voelde zij zich één gemaakt met alles, wat zij zag.
Een verzegelde identiteit ontwaakte binnen haar;
Zij kende zichzelf als de Geliefde van de Allerhoogste:
Deze Goden en Godinnen waren hij en zij;
De Moeder was zij van Schoonheid en Zaligheid,
Het Woord in Brahma's onmetelijke scheppende omhelzing,

De Wereldmacht op almachtige Shiva's schoot,
De Meester en Moeder van alle levens,
Die de wereld aanschouwen, die hun tweelingbeschouwing had
gemaakt,
En Krishna en Radha voor altijd verstrengeld in zaligheid,
De Aanbidder en de Aanbedene, zelf-verloren en een.
In de laatste kamer op een gouden zetel
Zat iemand, wiens gedaante geen visie kon vaststellen;
Een Vermogen, waarvan zij een afdwalende Kracht was,
Een onzichtbare Schoonheid, doel van wereld's verlangen,
Een Zon, waarvan alle kennis een straal is,
Een Grootseid, zonder welk geen leven kon bestaan.
Van daar vertrok alles in het stille zelf,
En alles werd vormloos en puur en kaal.
Toen, door een tunnel, gegraven in de laatste rots,
Kwam zij uit, waar een onsterfelijke zon scheen.
Een huis was daar, geheel gemaakt van vlam en licht
En terwijl zij een muur passeerde van deurloos levend vuur,
Ontmoette zij daar plotseling haar geheime ziel.

Een wezen stond onsterfelijk in vergankelijkheid,
Onsterfelijk talmend met momentane dingen,
In wiens wijd open ogen van kalm geluk,
Dat mededogen en verdriet niet konden afschaffen,
Richtte Oneindigheid zijn blik op eindige vormen:
Als waarnemer van de stille stappen van de uren,
Ondersteunde het Eeuwige minuut's daden
En de voorbijgaande scenes van het Eeuwigdurende's spel.
In het mysterie van zijn selecterende wil,
Als deelnemer in de Goddelijke Komedie,
De Geest's bewuste vertegenwoordiger,
Als God's gedelegeerde in onze mensheid,
Kameraad van het universum, de Transcendente's straal,
Was zij gekomen in de sterfelijke lichaam's kamer
Om op een bal te spelen met Tijd en Omstandigheid.
Een vreugde in de wereld als haar hoofdbeweging hier,
De passie van het spel verlichtten haar ogen:
Een glimlach op haar lippen verwelkomde aarde's zaligheid en
verdriet,
Een lach was haar antwoord op plezier en pijn.
Alle dingen zag zij als een maskerade van de Waarheid,
Vermomd in het kostuum van de Onwetendheid,
De jaren doorkruisend naar onsterfelijkheid;

Aan alles kon zij het hoofd bieden met de sterke geest's vrede.
Maar omdat zij het zwoegen kent van denkvermogen en leven,
Zoals een moeder haar kinderen's levens voelt en deelt,
Brengt zij een klein deel van zichzelf naar voren,
Een wezen, niet groter dan de duim van een mens,
In de verborgen streek van het hart
Om de pijn onder ogen te zien en de zaligheid te vergeten,
Om het leed te delen en aarde's wonden te verdragen
En te werken midden tussen het werk van de sterren.
Dit binnenin ons lacht en huilt, lijdt onder de slag,
Jubelt in de overwinning, worstelt voor de kroon;
Geïdentificeerd met denkvermogen en lichaam en leven,
Neemt het hun angst en nederlaag op zich,
Bloedt met Lot's zweepslagen en hangt aan het kruis,
Toch ondersteunt het niet gewonde en onsterfelijke zelf
De acteur in de menselijke scene.
Door dit zendt zij haar glorie en haar vermogens,
Dringt naar wijsheid's hoogten, door misère's diepten;
Zij geeft ons de sterkte om onze dagelijkse taak te volbrengen
En sympathie, die deelneemt in ander's droefenis
En het beetje sterkte, dat we hebben, om ons ras te helpen,
Wij, die de rol van het universum moeten vervullen,
Dat zichzelf uitspeelt in een kleine menselijke gedaante
En op onze schouders de worstelende wereld moeten dragen.
Dit is onze godheid, klein en ontsierd;
In dit menselijke deel van goddelijkheid
Zetelt zij de grootsheid van de ziel in de Tijd
Om te verheffen van licht naar licht, van vermogen naar vermogen,
Tot het zal staan op een hemelse top, een koning.
In het lichaam zwak, in haar hart een onoverwinnelijke macht,
Klimt het al struikelend, ondersteund door een ongeziene hand,
Een zwoegende geest in een sterfelijke gedaante.
Hier in deze kamer van vlam en licht ontmoetten zij elkaar;
Zij keken elkaar aan, kenden zichzelf,
De verborgen godheid en zijn menselijke deel,
De kalme onsterfelijke en de worstelende ziel.
Dan, met een magische transformatie's snelheid,
Haastten zij zich naar elkaar en werden één. [524-527]

Bij de aanname van een menselijke geboorte moet ook het Goddelijke eerst haar goddelijke Zelf herstellen, dat in de schepping is gegaan om het evolutieproces te ondersteunen. Daarmee herstelt Zij het leven van de kosmos, de verbindende draden die de grote evolutionaire mars hebben geleid. Hoewel zij altijd het Goddelijke is, moet ook zij de arbeid delen en

vanuit haar geheime goddelijke Zelf de nieuwe mogelijkheid en de nieuwe manifestatie voortbrengen. Dit is wat we hier beschreven zien: de Goddelijke Moeder die haar goddelijke Zelf, haar geheime ziel, ontdekt, zodat zij de evolutionaire mars verder kan voortzetten.

De Goddelijke Moeder als de Kundalini Shakti verborgen in de mens

Opening van de innerlijke centra en vrijmaking van goddelijke krachten in de velden van de menselijke natuur

Alle kracht is haar kracht. Zij is het wiens uitstraling straalt op de top van de schepping als de Schoonheid der schoonheden, het Licht der lichten, de Macht der dingen. In de tussenwerelden en alle verschillende lagen en niveaus van bewustzijn en de veelvoudige wereldsystemen is Zij het die heerst als de Kracht erachter. De gehele natuur is niets anders dan haar bewuste front. Nee, Zij daalt af tot in de diepste krochten, naar het huis van duisternis en geweten, en verblijft daar als de geheime, incognito Kracht. Daar gaat zij op in de materie als de opgerolde Kundalini Shakti, waarvan de langzame ontvouwing ons de evolutionaire impuls geeft om van niveau naar niveau te gaan, van hoogte naar grotere hoogte, totdat we het allerhoogste thuis van de Godin bereiken, voorbij het denkende verstand.

In haar diepe lotushuis zat haar wezen
Alsof op concentratie's marmeren zetel
En riep de machtige Moeder van de werelden aan
Om deze aardse woning tot haar huis te maken.
Als in een flits van hemels licht,
Kwam een levend beeld van het oorspronkelijke Vermogen,
Een gezicht, een vorm omlaag in haar hart
En maakte er zijn tempel van en zuivere woonplaats.
Maar toen haar voeten de bevende bloem hadden aangeraakt,
Schokte een machtige beweging de innerlijke ruimte,
Alsof een wereld door elkaar werd geschud en haar ziel vond:
Uit Onbewuste's zielloze dwaze nacht
Verrees een vlamme Slang, bevrijd uit zijn slaap.
Het steeg op, zijn kronkelingen golvend, en stond rechtop
En machtig klimmend, stormachtig op zijn weg,
Raakte het haar centra aan met zijn vlamme mond;
Alsof een vurige kus hun slaap had verbroken,

Bloeiden zij op en lachten, overladen met licht en zaligheid.
Toen voegde het zich bij de kruin bij de Eeuwige's ruimte.
In de bloem van het hoofd, in de bloem van Materie's basis,
In elk goddelijk bolwerk en Natuurknoop
Hield het de mystieke stroom bijeen, die de
Zichtloze toppen verenigt met de ongeziene diepten,
De rij van forten, die de fragiele verdediging is,
Die ons verdedigt tegen de enorme wereld,
Onze lijnen van zelf-expressie in deze Onmetelijkheid.
Een beeltenis zat van het oorspronkelijke Vermogen,
De machtige Moeder's vorm en gezicht dragend.
Gewapend, de drager van het wapen en het teken,
Wiens occulte macht geen magie kan imiteren,
Menigvuldig en toch één zat zij, een bewakende kracht:
Met een reddend gebaar strekte zij haar geheven arm
En als symbool van een of ander ingeboren kosmisch vermogen,
Lag een heilig beest gestrekt aan haar voeten,
Een stille vlam-geoogde massa van levende kracht.
Alles onderging een hoge hemelse verandering:
De zwarte Onbewuste's blinde stille muur doorbrekend,
De cirkels van Onwetendheid wisselend,
Barstten vermogens en goddelijkheden vlamvend door;
Ieder deel van het wezen, bevend van heerlijkheid,
Lag overweldigd door getijden van geluk
En zagen haar hand in iedere omstandigheid
En voelde haar aanraking in iedere ledemaat en cel. [528-529]

Deze passage en de passage die erop volgt, vormen een prachtige beschrijving van het ontwaken van de Kundalini Shakti in Savitri onder de druk van haar ziel, die vanuit de diepte van haar hart is opgestaan om deel te nemen aan het kosmische spel en haar missie te volbrengen. Hier zien we een algemeen overzicht van het ontwaken van de Goddelijke Shakti, die in de materie sluimerde, als het ware opgerold, en opstijgt naar haar thuis boven het hoofd.

De vlamvende aanraking

Zij is gekomen en door haar aanraking openen alle centra zich één voor één en begint het leven zich over te geven aan de goddelijkheid in ons. Krachten en mogelijkheden komen in ons leven naar voren en verbinden zich op een

nieuwe manier met de schepping. Dit is haar geschenk aan de mens, maar om het op de juiste wijze te ontvangen, moet de mens zich er ook op voorbereiden.

In het land van de lotus van het hoofd,
Die het denkende denkvermogen tot zijn bezige ruimte gemaakt heeft,
In het kasteel van de lotus tussen de wenkbrauwen,
Vanwaar het schiet met de pijlen van zijn zicht en wil,
In de doorgang van de lotus van de keel,
Waar taal moet ontspringen en het uitdrukken denkvermogen
En de hart's impuls moet snellen naar woord en daad,
Kwam een blijde verheffing en nieuwe werking.
De onsterfelijke's gedachten verdrongen onze gebonden
zienswijze;
De onsterfelijke's gedachten aarde's saaie idee en besef;
Alle dingen droegen nu een diepere hemelse betekenis.
Een blijde heldere harmonie markeerde hun waarheid's schets,
Zette opnieuw de balans en afmetingen van de wereld.
Elke vorm toonde zijn occulte ontwerp, onthulde
God's betekenis erin, waarvoor het gemaakt was,
En de levende pracht van zijn artiestendenken.
Als een kanaal van de machtige Moeder's keuze
Nam de onsterfelijke's wil ons blinde en dwalende bestuur
Van het leven onder zijn kalme toezicht;
Eens een onsamenhangende republiek van wensen en behoeften,
Toen gebogen voor het onzekere soevereine denkvermogen,
Gehoorzaamde het leven nu aan een goddelijker bewind
En elke handeling werd een daad van God.
In het koninkrijk van de lotus van het hart
Maakte Liefde, haar bruiloft-hymne zingend,
Leven en lichaam spiegels van sacrale vreugde
En alle emoties gaven zichzelf aan God.
In de navel lotus' brede keizerlijke gebied
Waren zijn trotse ambities en zijn heersende lusten
Getemd tot instrumenten van een grote kalme invloed
Om een werk van God te doen op aardse bodem.
In de nauwe lagere centrum's kleingeestige delen
Was het kinderlijke tijdverdrijf van dagelijkse dwergbegeerten
Veranderd in een lieflijk en onstuimig spel,
Een stoeien van kleine goden met het leven in de Tijd.
In de diepe plaats, waar eens de Slang had geslapen,
Kwam er een greep op Materie's gigantische vermogens

Voor grote nuttigheden in leven's kleine ruimte;
Een vaste grond was gemaakt voor Hemel's neerdalende macht.
Achter alles regeerde haar soevereine onsterfelijke ziel:
Zijn sluier van Onwetendheid opzij werpend,
Geallieerd met de goden en kosmische wezens en vermogens,
Bouwde hij de harmonie van zijn menselijke staat;
Overgegeven aan de grote Wereldmoeder 's handen
Gehoorzaamde zij alleen haar enkele opperste bevel
In het enigma van de Onbewuste's wereld. [529-530]

We zien de resultaten van dit ontwaken in onszelf. Onze denkvermogen, ons hart, ons leven en ons lichaam ondergaan een wonderbaarlijke verandering.

De Moeder ontwaakt

Door het ontwaken in ons wordt alles in ons een tempel, waar onze geliefde Moeder kan komen wonen en onze Meesteres en Koningin van ons leven kan zijn. Zij is de hoop voor de toekomst, de absolute kracht die alles kan transformeren.

Een geheime ziel vanachter, die alles draagt,
Is meester en getuige van ons onwetende leven,
Laat de Persoon's kijk en Natuur's rol toe.
Maar als eenmaal de deuren zijn opengegoid,
Dan treedt de gesluierde koning naar buiten in Natuur's voorgrond;
Een Licht daalt neer in de Onwetendheid,
De zware pijnlijke knoop ervan laat zijn greep los:
Het denkvermogen wordt een beheerst instrument
En het leven een tint en beeltenis van de ziel.
Alles groeit gelukkig naar kennis en naar zaligheid.
Een goddelijke Macht neemt dan Natuur's plaats
En dringt de bewegingen van lichaam en denken;
Als bezitter van onze gepassioneerde hoop en dromen,
De geliefde despoot van onze gedachten en daden,
Stroomt zij in ons met haar ongebonden kracht,
In sterfelijke ledematen de Onsterfelijke's verrukking en vermogen.
Een innerlijke wet van schoonheid vormt onze levens;
Onze woorden worden de natuurlijke spraak van de Waarheid,
Elke gedachte is een rimpel op een zee van Licht.

Dan verlaten zonde en deugd de kosmische lijsten;
Zij worstelen niet meer in ons bevrijde hart:
Onze daden harmoniëren met God's simpele natuurlijke goed
Of dienen het bewind van hemels Recht.
Alle stemmingen, die liefdeloos, kwaadaardig en onwaar zijn,
Verlaten hun standplaatsen in hevige verwarring
En verbergen hun schaamte in het onbewuste's duister.

...

In het trage proces van de ontwikkelende geest,
In het kortstondige stadium tussen een dood en een geboorte,
Is uiteindelijk een eerste perfectie's stadium bereikt;
Uit het hout en de steen van onze natuur's substantie
Is een tempel gevormd, waar de verheven goden konden leven.
Zelfs als de worstelende wereld wordt buiten gelaten,
Kan één mensen's perfectie de wereld redden.
Er is een nieuwe nabijheid tot de hemelen gewonnen,
Een eerste verloving van de Aarde met de Hemel,
Een diep concordaat tussen Waarheid en Leven:
Een kamp van God is geplaatst in de menselijke tijd. [530-531]

Deze krachtige passage beschrijft het ontwaken van de Kundalini Shakti, zoals gevierd door tantrische yogi's en sommige andere yogasystemen. De Kundalini Shakti is de kracht van de Moeder en wanneer deze ontwaakt en van centrum naar centrum van bewustzijn in de mens stijgt, veroorzaakt dit een grote omwenteling, tenzij de natuur grondig gezuiverd is. In deze yoga openen deze centra zich echter vanzelf, doordat de Goddelijke Shakti, de Kracht van de Moeder, van bovenaf binnenstroomt. De benodigde zuivering wordt niet bereikt door mentale processen zoals yama en niyama, maar door de opkomst van de geheime ziel, het psychische wezen, vanuit de hartholte. De straling en zuiverende invloed hiervan verspreiden zich over het veld van de natuur, waardoor deze wordt voorbereid op de neerdaling van haar Kracht. Het is deze neerdalende stroom van haar Kracht die uiteindelijk al het kwaad en de duisternis verteert en door elk bolwerk en elke hoek van onwetendheid heen scheurt. Zo wordt onze natuur op dwingende wijze afgestemd op de beoogde transformatie, de vergoddelijking van denkvermogen, leven en lichaam zelf.

Het vleesgeworden Goddelijke dat haar universele Zelf herwint

Haar immense universele Liefde

Degene die wij aanbidden als de Goddelijke Moeder, degene die een menselijk lichaam heeft aangenomen, is niemand minder dan Degene die in alle wezens woont en in wier oneindigheid alle schepselen hun ultieme toevlucht vinden. Uit haar oneindige Liefde voor haar kinderen heeft Zij deze mantel van duisternis aangenomen, zodat Zij een weg kan banen door de blinde en donkere steegjes ervan, een pad naar het Oneindige, een toegangspoort tot de Onsterfelijkheid. Allen ontvangen haar Genade, van de kleinste, meest onbeduidende en zwakste schepselen tot de machtigste helden, zieners en wijzen, allen zijn gelijkwaardige ontvangers van haar Liefde.

Zij had zichzelf gevonden, zij kende haar wezen's doel.
Ofschoon haar koninkrijk van wonderbaarlijke verandering
vanbinnen
Onuitgesproken bleef in haar heimelijke borst,
Voelde alles, wat rondom haar leefde, haar magie's charme:
De bomen's ruisende stemmen vertelden het aan de winden,
Bloemen spraken in hartstochtelijke kleuren een onbekende
vreugde,
Het vogel's kwinkeleren werd een lofzang,
De beesten vergaten hun strijd en leefden tevreden.
Opgenomen in een wijde vereniging met het Ongeziene
Ontvingen de milde asceten van het woud
Een plotselinge verruiming van hun eenzame overpeinzingen.
Deze heldere perfectie van haar innerlijke staat
Vergoot zich overvloedig naar haar uiterlijke scene,
Maakte saaie gewone natuurlijke dingen mooi
En actie prachtig en tijd goddelijk.
Zelfs het kleinste geringste werk werd
Een lieflijk of blij en glorieus sacrament,
Een offergave aan het zelf van de grote wereld
Of een dienst aan de Ene in ieder en al.
Een licht drong allen binnen van haar wezen's licht;
Haar hartslag's dans communiceerde zaligheid:
Geluk, met haar gedeeld, werd gelukkiger door haar aanraking
En droefheid vond enige vertroosting, toen zij nabij kwam. [523-
533]

Een zicht opende zich op het onzichtbare

En nam de gedaanten waar, die sterfelijke ogen niet kunnen zien,
De geluiden, die het sterfelijke luisteren niet kan horen,
De zaligvolle lieflijkheid van de ontastbare's aanraking;
De objecten, die voor ons lege lucht zijn,
Zijn daar de substantie van de dagelijkse ervaring
En het gewone voedsel van voelen en denken.
De wezens van de subtiele werkelijkheden verschenen
En de besloten scenes achter onze aardse scene;
Zij zag het leven op afgelegen continenten
En afstand dempte de verre stemmen niet;
Zij voelde de bewegingen, die onbekende denkvermogens kruisten;
De verleden's gebeurtenissen gebeurden voor haar ogen.
De grote wereld's gedachten waren deel van haar eigen denken,
De gevoelens voor altijd verstild en ongedeeld,
De ideeën, die nog nooit een uiting vonden.
De duistere onderbewuste's incoherente aanwijzingen
Legden een verwrongen mening bloot, diep en vreemd,
Het bizarre geheim van hun rondtastende spraak,
Hun verbindingen met de onderliggende werkelijkheid.
Het ongeziene werd zichtbaar en hoorbaar:
Gedachten sprongen naar beneden van een bovenbewust gebied
Als adelaars, die neerstrijken van een onzichtbare top,
Gedachten glansden omhoog van de afgeschermdde subliminale
diepten
Als gouden vissen uit een verborgen zee. [540-541]

De Goddelijke Moeder moet haar universele evenwicht herwinnen, zodat zij, zelfs in een beperkt aards lichaam, haar hart kan uitstorten over de gehele schepping. Hoewel Zij een beperkt lichaam heeft aangenomen voor het werk dat Zij in de materie moet verrichten, zijn haar Wezen en haar handelen niet beperkt tot het lichaam. Dit wordt ons geopenbaard in deze passage, waarin Savitri haar universele Wezen herwint.

Voorbij het universum, in de stilte van Nirvana

Zelfs het universele Zelf is een beperking. Zij is gekomen om iets nieuws te brengen uit de plooien van het ongemanifesteerde. Zij is gekomen om een nieuwe kracht te vestigen vanuit de transcendente regionen en deze deel te laten uitmaken van het aardse bewustzijn en daarmee van het universum. Zij is de Kracht die sluimert in het atoom en de sterren. Zij is het Woord dat verborgen is in de stilte. Zij is de Kracht die opklimt boven alles wat gemaakt

en ongemaakt is en rust in zalige nietsheid. Zij is de opperste Vrede die niet door gedachten komt, de absolute Stilte die de geboorte van de kosmische beroering markeert. In haar zijn en niet-zijn komen vorm en vormloosheid samen en rusten in haar absolute oneindigheid.

Het Ene alleen werkelijke sloot zich buiten de Ruimte
En stond afzijdig van het idee van Tijd.
Zijn waarheid ontsnapte aan vorm en lijn en kleur.
Al het andere werd onstoffelijk, zelf-vernietigd,
Dit alleen leek eeuwigdurend en waar,
Maar stond, nergens verblijvend, buiten de uren.
Alleen dit kon het werk van het zicht rechtvaardigen,
Maar zicht kon er geen vorm voor definiëren;
Alleen dit kon het ontevreden oor sussen,
Maar luisterde horend vergeefs naar een ontbrekend geluid;
Dit beantwoordde het gevoel niet, riep het Denkvermogen niet.
Het ontmoette haar als de onbevangen onhoorbare Stem,
Die voor altijd spreekt vanuit het Onkenbare.
Het ontmoette haar als een alomtegenwoordig punt,
Zuiver van dimensies, niet gefixeerd, onzichtbaar,
De enkele eenheid van zijn vermenigvuldigde slag,
Die zijn enkele eeuwigheid accentueert.
Het bood haar het hoofd als een of andere onmetelijke
Niets' immensiteit,
Een eindeloos Nee tegen alles, wat leek te bestaan,
Een eindeloos Ja tegen voor altijd onbedachte dingen
En alles, wat niet verbeeld en niet bedacht is,
Een eeuwige nul of een niet opgeteld iets,
Een ruimteloos en plaatsloos Oneindig.
Toch leken eeuwigheid en oneindigheid slechts woorden,
Te vergeefs toegevoegd door denkvermogen's incompetentie
Aan deze ontzagwekkende eenzame werkelijkheid.
De wereld is alleen een vonkuitbarsting van zijn licht,
Alle momenten flitsen van zijn Tijdloosheid,
Alle objecten glinsteringen van het Lichaamsloze,
Die voor het Denkvermogen verdwijnen, wanneer Dat gezien
wordt.
Het droeg, alsof een schild voor zijn gezicht,
Een bewustzijn, dat zag zonder een ziener,
De Waarheid, waar geen kennis is, noch de kenner, noch het
gekende,
De Liefde, verliefd geworden op zijn eigen heerlijkheid,
Waar in geen Minnaar is, noch de Geliefde,
Om hun persoonlijk passie in de Onmetelijkheid te brengen,

De almachtige Kracht in de kalmte,
De Zaligheid, die niemand ooit kan hopen te smaken.
Het maakte het overtuigende bedrog van het zelf ongedaan;
Een waarheid in nietsheid was zijn machtige sleutel.
Wanneer al het bestaan afstand kon doen van er te zijn
En het Wezen toevlucht kon nemen in Niet-Wezen's armen
En het Niet-Wezen zijn becijferde ronde kon wegstrepen,
Dan zou iets van de luister van die Werkelijkheid kunnen
verschijnen.
Een vormloze bevrijding kwam over haar.
Eenmaal levend begraven in brein en vlees,
Was zij verzezen uit lichaam, verstand en leven;
Zij was niet langer een Persoon in een wereld,
Zij was ontsnapt in oneindigheid.
Wat eens haarzelf was geweest, was verdwenen;
Er was geen raamwerk van dingen, geen beeld van de ziel.
Als een vluchteling van het domein van het gevoel,
De noodzaak ontwijkend van het denken,
Verlost van Kennis en van Onwetendheid
En gered van het ware en het onware,
Deelde zij het Bovenbewuste's verheven toevluchtsoord
Voorbij het zelf-geboren Woord, het naakte Idee,
De eerste kale solide grond van het bewustzijn;
Wezens waren daar niet, bestaan had geen plaats,
Er was geen verleiding van vreugde om te bestaan.
Onuitsprekelijk gewist, niemand en niets,
Een vervagend overblijfsel als een violet spoor,
Hoofdzakelijk een flauw verslag van een nu voorbij zelf,
Was zij een punt in het onkenbare.
Alleen een of ander laatste vernietiging bleef nu over,
Vernietiging's vage ondefinieerbare stap:
Een herinnering van bestaan was er nog steeds
En hield haar gescheiden van nietsheid:
Zij was in Dat, maar werd nog steeds niet Dat.
Deze schaduw van zichzelf, zo dicht bij het niets,
Kon weer zelf's steunpunt zijn om te leven,
Terugkeer uit het Onvoorstelbare
En zijn, wat een of ander mysterieus uitgestrekte zou verkiezen.
Juist zoals het Onkenbare zou bepalen,
Zou zij niets kunnen zijn of opnieuw het Al kunnen worden,
Of, wanneer het almachtige Nihil een gedaante zou nemen,
Als iemand verschijnen en de wereld bevrijden.
Zelfs zou zij kunnen leren, wat het mystieke cijfer inhield,

Deze klaarblijkelijke uitweg of het gesloten einde van alles
Kon een blinde duistere doorgang zijn, afgeschermd van het zicht,
Haar toestand het verduisterende omhulsel van een
verduisterende zon
Op zijn geheime weg naar het Onuitsprekelijke.
Zelfs nu zou haar prachtige wezen terug kunnen vlammen,
Vanuit de stilte en de ongeldigheid,
Een glanzend deel van het Al-Wonderbaarlijke,
Een vermogen van een of ander al-bevestigend Absolute,
Een schijnende spiegel van de eeuwige Waarheid
Om aan de Ene-in-al zijn manifeste gezicht te laten zien,
Aan de zielen van mensen hun diepe identiteit.
Of zij zou kunnen ontwaken in God's kalmte
Voorbij de kosmische dag en de kosmische nacht
En gekalmeerd rusten in zijn witte eeuwigheid.
Maar dit was nu onwerkelijk of veraf
Of bedekt in het mystieke onpeilbare blanco.
In de oneindige Nietsheid was het ultieme teken
Of anders was het Werkelijke het Onkenbare.
Een eenzaam Absolute ontkende alles:
Het wiste de onwetende wereld uit van zijn eenzaamheid
En verdrong de ziel in zijn eeuwigdurende vrede. [547-550]

Door de schepping te overstijgen, herwint Savitri haar hogere bron. Ze treedt de stilte binnen, zwanger van oneindigheid. Dit moet Ze doen om haar Avatarische missie in dit leven te volbrengen, aangezien Ze deze keer gekomen is om iets volkomen nieuws te brengen dat zich nog niet in de schepping heeft gemanifesteerd. Ze moet de schepping overstijgen om die nieuwe Kracht te brengen uit de stilte waar vorm oplost in vormloosheid en alles wat gemaakt is, wordt ontmanteld en opnieuw gemaakt.

De immense onpersoonlijke universaliteit

Hoewel de Avatar uiterlijk op ieder ander mens lijkt, is er een duidelijk verschil in bewustzijn. Ze handelt niet vanuit een klein en beperkt standpunt, maar vanuit een immens universeel bewustzijn, vrij van alles wat ons bindt en vastzet aan de vaste en rigide vorm van dingen. Een immens universele onpersoonlijkheid is haar constante staat. De stilte van Brahman is in haar, de rust van het Absolute wordt in haar vastgehouden.

In de kleine hermitage in het boshart,
In het zonlicht en het maanlicht en het duister
Ging het dagelijkse menselijke leven zwoegend verder,
Zoals altijd met haar kleine onveranderlijke werkjes
En haar magere uiterlijke hoeveelheid routines
En blijde kalmte van ascetische vrede.
De oude schoonheid glimlachte van de aardse scene;
Ook zij was haar oude gracieuze zelf voor de mensen.
De Oeroude Moeder klemde haar kind aan haar borst,
Drukte haar dicht tegen zich aan in haar omringende armen,
Alsof de altijd dezelfde aarde voor altijd
De levende geest en het lichaam in haar greep zou kunnen
houden,
Alsof er geen dood was, noch einde, noch verandering.
Gewend om alleen uiterlijke tekenen te lezen,
Zag niemand iets nieuws aan haar, niemand vermoedde haar
toestand;
Zij zagen een persoon, waar slechts God's onmetelijkheid was,
Een stil wezen of een machtige nietsheid.
Voor allen was zij dezelfde volmaakte Savitri:
Een grootsheid en lieflijkheid en licht
Stroomde van haar over haar kleine wereld.
Het leven toonde aan iedereen hetzelfde vertrouwde gezicht,
Haar daden volgden de oude onveranderde ronde,
Zij sprak de woorden, die zij gewoon was te spreken
En deed dingen, die zij altijd had gedaan.
Haar ogen keken uit naar aarde's onveranderlijke aanzicht,
Rond haar ziel's verstillingsbewoog zich alles als vanouds;
Een leeg bewustzijn keek van binnenuit,
Leeg van alles, behalve de naakte Werkelijkheid.
Er was geen wil achter het woord en de daad,
Geen gedachte vormde zich in haar brein om de spraak te
begeleiden:
Een onpersoonlijke leegte liep en sprak in haar,
Iets wellicht ongevoeld, ongezien, onbekend
Behoedde het lichaam voor haar toekomstige werk,
Of de Natuur bewoog in haar oude stroom van kracht.
Misschien droeg zij, bewust gemaakt in haar borst,
Het miraculeuze Nihil, de oorsprong van onze zielen,
En bron en som van de onmetelijke wereld's gebeurtenissen,
De schoot en het graf van de gedachte, een cijfer van God,
Een nul-cirkel van wezen's totaliteit.
Het gebruikte haar spraak en handelde in haar daden,

Het was de schoonheid in haar ledematen, het leven in haar adem;
Het oorspronkelijke Mysterie droeg haar menselijke gezicht.
Aldus was zij vanbinnen verloren voor haar afzonderlijke zelf;
Haar sterfelijke ego verging in God's nacht.
Alleen een lichaam was over, de ego's schil,
Drijvend tussen de drift en het schuim van de wereldzee,
Een zee van droom, aanschouwd door een bewegingsloos besef
In een gedaante van onwerkelijke werkelijkheid.
Een onpersoonlijke vooruitziendheid kon reeds,
In de niet-denkende kennis van de geest
Leek het nu bijna gedaan, onvermijdelijk,
Het individu zien sterven, de kosmos voorbijgaan;
Met deze verdwenen werd het transcendente een mythe,
De Heilige Geest zonder de Vader en de Zoon,
Of, als substraat van wat eens was geweest,
Een Wezen, dat nimmer een wereld heeft willen dragen,
Hersteld tot zijn oorspronkelijke eenzaamheid,
Onbewogen, alleen, stil, onaantastbaar. [551-552]

Zelfs als het Goddelijke niets deed wat in de ogen van de mensen groots leek, zelfs als Hij op een verre, voor de wereld onbekende plaats woonde, zelfs als Zijn naam onbekend bleef en Zijn werk onopgemerkt bleef, zou Hij, door Zijn loutere Aanwezigheid op aarde, de goddelijke Krachten vrijmaken en een nieuwe geest in het leven brengen, een nieuw bewustzijn in de materie. Hij zou doen wat Hij gekomen was om te doen, zelfs als niemand het kon zien of ooit zou weten.

Goddelijke spraak

In haar stilte en rust is alles aanwezig. Het was niet de leegte van een afwezigheid, maar gevuld met de inhoud van vormloosheid, het was gevuld met de goddelijke Krachten en Machten die op Haar Wil konden worden opgeroepen en die met verlichtende spraak en daden over de wereld uitstortten. Haar spraak is vol wijsheid en bewustzijnstoestanden die zelfs voor de zeldzame yogi en tapaswi niet gemakkelijk toegankelijk zijn. Zij brengt onsterfelijke waarheden aan stervelingen om ons leven te verlichten en ons de paden naar Waarheid, Licht en Onsterfelijkheid te tonen.

Toch was alles niet uitgestorven in dit diepe verlies;
Het wezen reisde niet naar nietsheid.

Er was een of ander hoge overstijgende Heimelijkheid,
En wanneer zij alleen zat met Satyavan,
Haar onbeweeglijke denken met de zijne, die zocht en streefde,
In de stilte van de diepzinnige en intieme nacht,
Dan keerde zij naar het gezicht van een gesluisde stemloze
Waarheid,
Verborgen in de verstilde alken van het hart
Of wachtend voorbij de laatste top, beklommen door het Denken,
Zelf ongezien ziet het de worstelende wereld en roept op
Tot onze queeste, maar geeft er niet om gevonden te worden,
Vanuit die verre Onmetelijkheid kwam een antwoord.
Iets onbekends, onbereikbaar, onnaspeurlijk
Zond de boodschappen omlaag van zijn lichaamsloze Licht,
Wierp bliksemflitsen van een denken, dat niet het onze was,
De onbeweeglijke stilte doorkruisend van haar denkvermogen:
In zijn macht van onverantwoordelijke soeveriniteit
Greep het spraak aan om die schitteringen gestalte te geven,
Liet het hart van wijsheid kloppen in een woord
En sprak onsterfelijke dingen door sterfelijke lippen.
Of, luisterend naar de wijzen van het woud,
Brak in vraag en antwoord van haar
Hoge vreemde openbaringen uit, onmogelijk voor mensen,
Iets of iemand, geheim en veraf,
Nam haar lichaam in zijn greep voor zijn mystieke gebruik,
Haar mond werd gegrepen om onuitsprekelijke waarheden te
kanaliseren,
Ondenkbare kennis vond een uiting.
Verwonderd door een nieuwe verlichting,
Binnengevallen door een streek van het Absolute,
Verwonderden zij zich over haar, want zij scheen te weten,
Wat zij van ver bij tijden even hadden gezien.
Deze gedachten werden niet gevormd in haar luisterende brein,
Haar lege hart was als een snaarlose harp;
Onbewogen eiste het lichaam niet haar eigen stem op,
Maar liet de lumineuze grootheid erdoor passeren.
Een duaal Vermogen aan wezen's occulte polen
Werkte nog steeds, naamloos en onzichtbaar:
Haar goddelijke leegheid was hun instrument.
De onbewuste Natuur handelde met de wereld, die zij had
gemaakt,
En nog steeds lichaam's instrumenten gebruikend,
Slipte zij door de bewuste leegte, die zij was geworden;
Het bovenbewuste Mysterie zond door die leegte

Zijn woord om de gedachten van de mensen aan te raken.
Vooralsnog was deze grote onpersoonlijke spraak zeldzaam. [552-553]

Zelfs als wat de Goddelijke Moeder in haar woorden uitdrukt bewustzijn is, zijn het geen woorden en zelfs geen betekenissen, maar iets dat beide overstijgt. Het zijn bewustzijnstoestanden die zij communiceert, en zij die open en ontvankelijk zijn, ontvangen de verlichting en de nodige hulp.

Alles is in haar, Zij is in alles, alles is haar.

Hoewel Zij voor onze onwetende blik verschijnt als elk ander menselijk lichaam, is dit lichaam één met alle lichamen. Hoewel Zij op één plek op aarde lijkt te verblijven, woont Zij in elk atoom van het bestaan als de energie en wijsheid die de bewegingen ervan aandrijft. Hoewel Zij in elk schepsel zijn leven en bestemming bepaalt, houdt Zij alle dingen in haar immense omhelzing. Welnu, alles is Zij. Deze wereld en al haar gebeurtenissen, vormen en figuren zijn niets anders dan zichzelf die met zichzelf spelen. De eeuwigheid is haar rustplaats en de tijd haar speelveld. Toch is Zij in haar diepe liefde als één van ons gekomen, omdat alleen zo wij de moed en het geloof konden opbrengen om zoals zij te worden. Zij kwam zoals wij, zodat Zij ons kan vertellen één met haar te worden en in haar gelijkenis te groeien.

Het was haar zelf, het was het zelf van al,
Het was de werkelijkheid van bestaande dingen,
Het was het bewustzijn van al, wat leefde
En voelde en zag; het was Tijdloosheid en Tijd,
Het was de Zaligheid van vormloosheid en vorm.
Het was alles Liefde en de ene Geliefde's armen,
Het was zicht en denken in een alziend Denkvermogen,
Het was de vreugde van Bestaan op de toppen van God.
Zij ging voorbij de Tijd over in de eeuwigheid,
Slipte uit de ruimte en werd het Oneindige;
Haar wezen verrees tot onbereikbare hoogten
En vond geen einde aan zijn reis in het Zelf.
Het dompelde zich in de onpeilbare diepten
En vond geen einde aan het stille mysterie,
Dat de hele wereld omvatte in één eenzame borst
En toch de hele schepping's veelvuldigheden herbergde.
Zij was de hele onmetelijkheid en een onmetelijk punt,
Zij was een hoogte voorbij de hoogten, een diepte voorbij de diepten,

Zij leefde in het eeuwigdurende en was al,
Wat de dood herbergt en de wentelende uren draagt.
Alle tegengestelden waren waar in een enorme geest,
Die maat, verandering en omstandigheid oversteeg.
Een individu, één met het kosmische zelf
In het hart van het Transcendente's mirakel
En het geheim van de Wereldpersoonlijkheid
Was de schepper en de heer van het al.
Het denkvermogen was één enkele ontelbare blik
Op zichzelf en al, wat hij werd.
Het leven was zijn drama en het Onmetelijke een toneel,
Het universum was zijn lichaam, God was zijn ziel.
Alles was één enkele immense werkelijkheid,
Alles was zijn ontelbare fenomeen.
Haar geest zag de wereld als de levende God;
Zij zag de Ene en wist, dat alles Hij was.
Zij kende hem als Absolute's zelf-ruimte,
Eén met haar zelf en grond van alle dingen hier,
Waarin de wereld dwaalt op zoek naar de Waarheid,
Bewaakt achter zijn aanzicht van onwetendheid:
Zij volgde hem door de mars van de eindeloze Tijd.
Al de Natuur's gebeurtenissen waren voorvallen in haar,
De hartslagen van de kosmos waren haar eigen,
Alle wezens dachten en voelden en bewogen in haar;
Zij bewoonde de onmetelijkheid van de wereld,
Haar afstanden waren haar natuur's grenzen,
Haar nabijheden waren haar eigen leven's intimiteiten.
Haar denkvermogen werd familiair met zijn denkvermogen,
Zijn lichaam was haar lichaam's grotere raamwerk,
Waarin zij leefde en zichzelf erin kende,
Een, veelvuldig in zijn veelvuldigheden.
Zij was een enkel wezen, toch alle dingen;
De wereld was haar geest's wijde omtrek,
De gedachten van anderen waren haar vertrouwelingen,
Hun gevoelens dichtbij haar universele hart,
Hun lichamen haar vele lichamen, verwant aan haar;
Zij was niet langer zichzelf, maar heel de wereld. [555-556]

Alle lichamen zijn haar Lichaam, al het leven put zijn kracht en adem uit haar Leven, alle gedachten putten hun verlichting uit haar Licht. Zo is alles zichzelf, een enkel, veelvoudig al.

Het allerhoogste Mysterie

Zij is het opperste Mysterie van het bestaan, het oorspronkelijke Mysterie dat zich heeft verspreid als deze veellagige, veelkleurige wereld. Nergens woont Zij, hoewel overal haar thuis is. Zij is het Zelf van de Ruimte, de bron van de Tijd, de oorsprong van al wat is en tevens de geheime essentie van al wat bestaat. Het oneindig kleine en het oneindige zijn twee termen van haar ene Wezen.

Vanuit de oneindigheden kwamen allen naar haar,
Tot in de oneindigheden spreidde zij zich gewaarwordend uit,
Oneindigheid was haar eigen natuurlijke thuis.
Nergens verbleef zij, haar geest was overal,
De verre sterrenbeelden wentelden om haar heen;
De aarde zag haar geboren, alle werelden waren haar koloniën,
De grotere werelden van het leven en het denkvermogen waren de hare;
De hele Natuur gaf haar weer in haar lijnen,
Haar bewegingen waren grote nabootsingen van haar eigen.
Zij was het enkele zelf van al deze zelden,
Zij was in hen en zij waren allen in haar.
De eerste was een immense identiteit,
Waarin haar eigen identiteit verloren was:
Wat haarzelf geleek, was een beeld van het Geheel.
Zij was een onderbewust leven van boom en bloem,
Het openbarsten van de honingknoppen van de lente;
Zij brandde in de passie en de pracht van de roos,
Zij was het rode hart van de passiebloem,
Het droomwit van de lotus in zijn poel.
Vanuit het onderbewuste leven klom zij naar het denkvermogen,
Zij was het denken en de passie van het wereld's hart,
Zij was de godheid, verborgen in het hart van de mens,
Zij was het klimmen van zijn ziel naar God.
De kosmos bloeide in haar, zij was zijn bedding.
Zij was de Tijd en de dromen van God in de Tijd;
Zij was de Ruimte en de wijde van zijn dagen.
Van hieruit verrees zij, waar Tijd en Ruimte niet zijn;
Het superbewuste was haar aangeboren sfeer,
De Oneindigheid was haar beweging's natuurlijke ruimte;
De Eeuwigheid keek uit van haar op de Tijd. [557]

Alles is haarzelf. Er is niets anders dan Zij, — Zij, het enige bestaan, Zij, de opperste Bewustzijnskracht, Zij, de absolute Gelukzaligheid die de werelden schiep. Zij is de enige Transcendente, voorbij zijn en niet-zijn, voorbij het gemanifesteerde en het ongemanifesteerde, en toch in alle dingen en als alle dingen. Alles wat Zij liefheeft, alles wat Zij beweegt, alles is van Haar, alles is Zij.

De Genade van de Verlosser en de Transformerende Kracht van de Liefde

Savitri die het wezen van de Dood confronteert

De reactie van de Grote in momenten van tegenspoed

In het algemeen waakt de Goddelijke Moeder in haar universele wezen over de hele schepping en grijpt Zij in waar een intense roep of een plotselinge nood is, wanneer het spel te gevaarlijk wordt voor de mensheid. Maar in haar

Aanwezigheid als Avatar vormt Zij nauwe en intieme relaties met hen die zich tot haar hebben gewend en zich met haar hebben verbonden door de band van geloof en toewijding. Met deze zielen waakt Zij niet alleen, maar neemt Zij ook de leiding over het lot van het individu. Zij strijdt haar gevechten, leidt haar mars en behaalt haar overwinning. Laten we ons met vreugde, bewust en gewillig aan de Goddelijke Moeder overgeven en de uiteindelijke overwinning is zeker.

Zij waakte over hem in haar boezem en probeerde
Zijn angstige voorhoofd en lichaam te verzachten met haar handen.
Alle smart en vrees waren nu in haar dood
En een grote kalmte was neergedaald. De wens
Om zijn lijden te verminderen, de impuls, die pijn tegengaat,
Was het enige overgebleven sterfelijke gevoel. Het ging voorbij:
Smarteloos en sterk wachtte zij als de goden. [564-565]

Toen kwam plotseling de verandering over haar,
Die in ontzaglijke ogenblikken van onze levens
Soms de menselijke ziel kan overnemen
En hem kan houden tegen zijn lumineuze bron. [571]

Er was een Aanwezigheid, die de luisterende wereld vulde;
Een centraal Al nam haar grenzeloze leven aan.
Als een soevereiniteit, een stilte en een gezwindheid,
Was er een, die broedde over de afgronden, die zij was.
Als in een koorgewaad van ongehoorde geluiden,
Daalde een Kracht neer, een spoor trekkend van eindeloze lichten,
Tijd's seconden verbindend met de eeuwigheid,
Het omgordde de aarde en haar onbegrensbaar:
Het zonk in haar ziel en zij werd veranderd.
Toen, als een gedachte vervuld door een of ander groots woord,
Nam die machtigheid een symbolische vorm aan:
Haar wezen's ruimten huiverden bij zijn aanraking,
Het bedekte haar als met onsterfelijke vleugels:
Met op zijn lippen de curve van de onuitgesproken Waarheid,
Een halo van Wijsheid's bliksemschichten als zijn kroon,
Ging het de mystieke lotus binnen in haar hoofd,
Een duizend-bladig thuis van vermogen en licht.
Als de onsterfelijke leider van haar sterfelijkheid,
De doener van haar werken en fontein van haar woorden,
Onkwetsbaar door de Tijd, almachtig,
Stond het boven haar, kalm, onbeweeglijk, stil.
Alles in haar paarde met dat machtige uur,
Alsof het laatste overblijfsel omgebracht was door de Dood

Van de mensheid, die eens de hare was.
Terwijl zij een ruim spiritueel gezag op zich nam,
Leven's zee een spiegel makend van hemel's lucht,
Vulde de jonge goddelijkheid in haar aardse ledematen
Met hemelse kracht haar sterfelijke deel.
De gekwelde pijn was over, de verscheurende angst,
Haar verdriet was weggegaan, haar denkvermogen was stil,
Haar hart klopte rustig met een soevereine kracht.
Er kwam een vrijheid van de hart-koorden's greep,
Nu ontsprongen al haar daden aan een godheid's kalmte.
Kalm legde zij de dode neer op de grond van het bos,
Die nog altijd op haar borst lag
En droeg het om zich af te wenden van de dode vorm:
Alleen verrees zij nu om de verschrikkelijke god te ontmoeten.
[572-573]

We hebben hier een krachtige beschrijving van het wezen van Savitri, die opstaat om de Dood te confronteren. Uit haar menselijkheid ontspringt de Godheid, wier goddelijke straling en kracht alle angst en vrees voor de Dood wegneemt. De milde en welwillende Godin neemt nu een machtige gedaante aan, in staat de Dood te verslaan en het tij van de Tijd te keren met haar blik. Ze is nu klaar om het raadsel van de Dood te confronteren.

Savitri, de goddelijke Krijger gewapend met de kracht van de Liefde

Het Woord van Licht verwerpt de blinde wet van de Nacht

De wereld, gehuld in duisternis en zich gedwee onderwerpend aan de wet van de dood, kent haar niet. Ze wendt zich tot duistere godheden en verheft een god naar zijn eigen beeld. Maar Zij is er, zelfs in de kern van de duisternis. Zij is er als een vlammeende krijger wiens Licht geen duisternis kan doven. Het is de straling van goddelijke Liefde die schijnt in de kern van alle dingen. Het is deze goddelijke Liefde die zelfs in de dichtste duisternis schijnt, die de hoop van alle dingen is en de belofte en zekerheid van de uiteindelijke overwinning op leugen, duisternis, lijden en dood.

Eindeloos verrees in Savitri ,
Als maanverlichte randen op een huiverende vloed,
Een beroering van gedachten, geboren uit een of andere stilte
Over de zee van haar stille peilloze hart.
Eindelijk sprak zij; haar stem werd gehoord door de Nacht:
“Ik buig niet voor u, O reusachtig masker van de dood,
Zwarte leugen van de nacht voor de bang gemaakte ziel van de
mens,
Onwerkelijk, onontkoombaar einde van de dingen,
Gij grimmige grap, uitgehaald met de onsterfelijke geest.
Ik wandel bewust van mijn onsterfelijkheid.
Als een zegevierende geest, bewust van mijn kracht,
Kwam ik niet als een smekeling aan uw poorten:
Onverslagen heb ik de greep van de nacht overleefd.
Mijn eerste sterke verdriet beweegt mijn gezetelde denkvermogen
niet;
Mijn niet geweende tranen zijn geworden tot parels van kracht:
Ik heb mijn slecht gevormde broze klei getransformeerd
Naar de hardheid van een standbeeld-ziel.
Nu zal in de worsteling van de prachtige goden
Mijn geest halsstarrig zijn en sterk
Tegen de onmetelijke weigering van de wereld.
Ik buk niet met het onderdanige gepeupel van denkvermogens,
Dat zich haast om met gretige voldane handen te verzamelen
En uit het slijk tussen vele vertrappende voeten
Hun verachtelijke kleine concessies te pakken aan het zwakke.
Mijn is het gezwoeg van strijdende goden:
De vlamme wil opleggend aan de langzame onwillige jaren,
Die regeert van voorbij de sterren,
Leggen zij de wet van het Denkvermogen op aan Materie's werken
En winnen de ziel's wens van de aarde's onbewuste Kracht. [588]

“Wie is deze God, verbeeld door uw nacht,
Minachtend verachte werelden creërend,
Die uit ijdelheid de briljante sterren schiep?
Niet hij, die zijn tempel in mijn gedachten heeft opgericht
En mijn mensenhart zijn heilige vloer gemaakt.
Mijn God is wil en triomfeert op zijn paden,
Mijn God is liefde en draagt alles lieflijk.
Aan hem heb ik hoop aangeboden als opoffering
En gaf hem mijn hunkeringen als sacrament.
Wie zal beletten of belemmeren op zijn koers,
De wonderbare, de wagenmenner, de gezwinde?

Een reiziger op de miljoenen wegen van het leven,
Zijn schreden, vertrouwd met de lichten van de hemel,
Gaan zonder pijn over de met zwaarden geplaveide hoven van de
hel;
Daar daalt hij af om de eeuwige vreugde te begrenzen.
Liefde's gouden vleugels hebben vermogen om door uw leegte te
waaien:
De ogen van de liefde turen als sterren door dood's nacht,
De voeten van de liefde betreden naakt de hardste werelden.
Hij werkt in de diepten, jubelt op de hoogten;
Hij zal uw universum herscheppen, O Dood. " [591-592]

Deze passages geven ons een glimp van het hart van de Goddelijke Moeder, een hart van vurige Liefde dat geen obstakel duldt voor het goddelijke Werk. Deze verzen onthullen ons ook de ware aard van God, niet die welke wij door onze gedachten en verbeelding hebben gecreëerd. Ons door de dood vertroebelde zicht ziet God met de ogen van onwetendheid. We hebben een onoverbrugbare kloof gecreëerd tussen de schepping en de Schepper. Maar Savitri onthult ons de ware aard van het Goddelijke, dat zich altijd neerbuigt om de aarde, de schepping en de mens uit de duisternis van de afgrond te tillen.

De Liefde die de dood kan overwinnen

Als zielen delen we haar koninkrijk van Waarheid, Liefde en Gelukzaligheid. Samen zijn we partners in het grote spel van het leven. Veilig in haar armen van Liefde kan geen macht onze zielen doden, en zelfs de kwellingen en martelingen van de hel worden door haar aanraking opwindende doorgangen naar hogere hemelen, stralend van haar Licht en Heerlijkheid. Dit is de eerste overwinning op de dood die Zij voor ons behaalt. De engel van de dood verdwijnt als we beginnen te beseffen dat ook dit een masker is waarachter haar Schoonheid en Liefde schijnen.

De liefde in mij kent de waarheid, die alle veranderingen maskeren.
Ik weet, dat kennis een onmetelijke omarming is:
Ik weet, dat elk wezen mijzelf is,
In elk hart is de ontelbare Ene verborgen.
Ik weet, dat de kalme Transcendente de wereld draagt,
De gesluierde Bewoner, de stille Heer:
Ik voel zijn geheime daad, zijn innerlijke vuur;
Ik hoor het gemurmel van de kosmische Stem.
Ik weet, dat mijn komst een golf was van God.

Want al zijn zonnen waren bewust in mijn geboorte,
En een, die in ons liefheeft, kwam gesluiert door de dood.
Toen werd de mens geboren tussen monsterlijke sterren,
Voorzien van denkvermogen en hart om u te veroveren.“ [594-595]

“O Dood, ik heb over u getriomfeerd vanbinnen;
Ik beef niet langer bij de aanval van verdriet;
Een machtige kalmte, diep van binnen gezeteld,
Heeft mijn lichaam en mijn gevoel in bezit genomen:
Het neemt het wereld's verdriet en transmuteert het in sterkte,
Het maakt wereld's vreugde één met de vreugde van God.
Mijn eeuwige liefde zit getroond op God's kalmte;
Want Liefde moet juist uitstijgen boven de hemelen
En haar geheime onuitsprekelijke zin vinden;
Het moet haar menselijke wegen veranderen in goddelijke,
En toch haar soevereiniteit van aardse zaligheid behouden.

...

Onze levens zijn God's boodschappers onder de sterren;
Om te verblijven onder Dood's schaduw zijn zij gekomen
En lokken God's licht naar de aarde voor het onwetende ras,
Zijn liefde om de leegte in mensen's hart te vullen,
Zijn zaligheid om de ongelukkigheid van de wereld te helen.
Want ik, de vrouw, ben de kracht van God,
Hij de Eeuwige's afgevaardigde ziel in de mens.
Mijn wil is groter dan uw wet, O Dood,
Mijn liefde is sterker dan de bindingen van het Lot:
Onze liefde is het hemelse zegel van de Allerhoogste.
Ik bewaak dat zegel tegen uw verscheurende handen.
Liefde moet niet ophouden om te leven op de aarde;
Want Liefde is de heldere verbinding tussen de aarde en de hemel,
Liefde is de verre Transcendente's engel hier;
Liefde is mensen's pand op het Absolute.“ [633]

“Ja, ik ben menselijk. Toch zal de mens door mij,
Want het is in de mens, dat God zijn uur verwacht,
U vertrappen om de onsterfelijke hoogten te bereiken,
Verdriet en pijn en lot en dood transcenderend.
Ja, mijn menselijkheid is een masker van God:
Hij verblijft in mij, de beweger van mijn daden,
Het grote wiel draaiend van zijn kosmische werk.
Ik ben het levende lichaam van zijn licht,
Ik ben het denkende instrument van zijn vermogen,
Ik incarneer Wijsheid in een aardse borst,

Ik ben zijn veroverende en onverslaanbare wil.
De vormloze Geest heeft in mij zijn gedaante getekend;
In mij zijn het Naamloze en de geheime Naam.“ [634]

Savitri is gekomen, gewapend met de kracht van de goddelijke Liefde. Zij is de transcendente Kracht, de goddelijke Liefde die diep in de afgrond is afgedaald om de schepping te helen en uit de duisternis te tillen. Maar daarvoor moet men zich openstellen voor de goddelijke Liefde en deze alchemistische energie, bezoedeld door menselijk ego en hartstochten, transformeren in een goddelijke Kracht, bevrijd van verlangen en troebelheid. Verfijnd, gezuiverd, verheven en vergoddelijkt door haar Liefde, zal de mens op een dag de grenzen van de sterfelijkheid overschrijden en hier leven, zich bewust van zijn goddelijkheid. Zelfs als mens verbergt Zij haar goddelijkheid achter het masker van een vorm en een naam, zo verbergen ook wij, door ons te identificeren met onze menselijkheid, de goddelijkheid die wij innerlijk zijn en kunnen worden. Savitri komt om ons de weg te wijzen om onze menselijkheid in goddelijkheid te transformeren.

Savitri gezien door de ogen van de Dood

De reactie van de Duisternis op het beleg van het Licht

Er zal een dag komen waarop zelfs de meest onwetende mens, ondergedompeld in de diepste duisternis, haar waarheid zal erkennen en zich met aanbiddende handen tot haar zal wenden en zich aan haar zal overgeven om zijn doel en ware levensdoel te vinden.

Wie zijt gij dan, die zich in menselijke gedaante verbergt?
Uw stem draagt het geluid van oneindigheid,
Kennis is met u, Waarheid spreekt door uw woorden;
Het licht van verdere dingen schijnt in uw ogen.
Maar waar is uw sterkte om Tijd en Dood te overwinnen?
Hebt gij God's kracht om hemel's waarden hier te bouwen?
Want waarheid en kennis zijn een ijdele glans,
Als Kennis niet het vermogen brengt om de wereld te veranderen,
Als Macht niet komt om Waarheid haar recht te geven.
Een blinde Kracht, niet de Waarheid, heeft deze wereld gemaakt,
Een blinde Kracht, niet de Waarheid, beveelt de levens van
mensen:

Door Vermogen, niet Licht, heersen de grote Goden over de wereld;
Vermogen is de arm van God, het zegel van het Lot.
O menselijke aanspraak op onsterfelijkheid,
Openbaar uw vermogen, ontbloot uw geest's kracht,
Dan zal ik Satyavan aan u teruggeven.
Of als de Machtige Moeder met u is,
Toon mij haar gelaat, opdat ik haar zou kunnen aanbidden;
Laat onsterfelijke ogen kijken in de ogen van de Dood,
Een onvergankelijke Kracht, die ruwe dingen aanraakt,
Aarde's dood in onsterfelijk leven veranderen.
Dan kunnen uw doden naar u terugkeren en leven.
De neergeworpen aarde zal misschien haar blik verheffen
En het geheime lichaam van God nabij haar voelen
En liefde en vreugde de vlietende Tijd achterhalen.“ [663-664]

Het wezen van de Dood was ooit een stralende god die van zijn eens goddelijke sfeer is gevallen, net zoals onze zielen zijn gevallen. Maar nu staat de Duisternis oog in oog met het opperste Licht en weet dat de tijd is gekomen om bevrijd te worden van zijn duistere gewaad en zijn verloren goddelijkheid terug te winnen.

Savitri, de geïncarneerde Goddelijke Moeder die zich aan de Dood openbaart

De laatste strijd en de grote Overwinning

Het moment is aangebroken waarop eeuwenlang is gewacht. Het wezen van de Duisternis staat oog in oog met de straling van het Licht dat het vuur van de zonnen aanwakkert. De knoop van lijden confronteert de kern van Heerlijkheid. Onbewustheid ontmoet de bron van Bewustzijn en leugens sidderen voor de pure kracht en majesteit van de Waarheid. Laten we haar opmars niet weerstaan. Ook Haar slagen zijn daden van Liefde die ons ego verslinden en het stralende Zelf in ons bevrijden. Laten we ons eenvoudigweg met absoluut vertrouwen aan haar overgeven en de vreugde en vrede van de Eeuwige zullen ons deel zijn.

En Savitri keek naar de Dood en antwoordde niet.
Bijna leek het, alsof in zijn symbolische gedaante,
Wereld's duisternis had ingestemd met Hemellicht
En God niet langer het Onbewuste's scherm nodig had.

Een machtige transformatie kwam over haar.
Een halo van de inwonende Godheid,
De Onsterfelijke's luister, die haar gezicht had verlicht
En zijn straling had ondergebracht in haar lichaam's huis,
Maakte overstromend van de lucht een zee van licht.
In een vlammend moment van apocalyps
Wierp de Incarnatie haar sluier af.
Een kleine gedaante in de oneindigheid
Stond er vooralsnog en geleek juist het Eeuwige's huis,
Alsof wereld's middelpunt juist haar ziel was
En heel de wijde ruimte niets anders dan haar uiterlijke gewaad.
Als een boog van kalme hooghartigheid van de verre hemel,
Die neerdaalt naar de aardse nederigheid,
Overwelfde haar voorhoofd's spanne de Alwetende's blik,
Haar ogen waren twee sterren, die naar het universum keken.
Het Vermogen, dat regeerde vanaf de top van haar wezen,
De Tegenwoordigheid, die woont in lotus-heimelijkheid,
Kwam naar omlaag en hield het centrum van haar voorhoofd,
Waar denkvermogen's Heer in zijn controlekamer zetelt;
Daar, getroond op concentratie's ingeboren zetel,
Opent hij dat derde mysterieuze oog in de mens,
Het Ongeziene's oog, dat kijkt naar het ongeziene,
Wanneer Licht met een gouden extase zijn brein vult
En de Eeuwige's wijsheid zijn keuze bepaalt
En de eeuwige Wil de sterfelijk's wil aangrijpt.
Het roerde zich in de lotus van haar zangstem,
En in haar spraak klonk het onsterfelijke Woord,
Haar leven bazuinde met de stappen van de wereldziel,
In harmonie bewegend met het kosmische Denken.
Zoals God's zon verglijdt tot in de mystieke grot,
Waar zijn licht zich verbergt voor de achtervolgende goden,
Gleed het tot in de lotus van haar hart
En wekte erin de Kracht, die het Lot verandert.
Het stroomde tot in haar navel's lotusdiepte,
Geherbergd in het kleine leefnatuur's nauwe huis,
Op de lichaam's verlangens groeide hemelverrukking's bloem
En maakte van begeerte een pure hemelse vlam,
Brak in in de grot, waar de opgerolde Wereldenergie slaapt,
En trof de duizendvoudig gekapte Slangenkracht,
Die vlammend omhoog torende en het Wereld-Zelf omklemde,
Materie's stilheid verenigde met Geest's stilte
En het aardse handelen vulde met Geest's stille Vermogen.
Aldus veranderd wachtte zij tot het Woord zou spreken.

Eeuwigheid keek in de ogen van de Dood En de Duisternis zag God,s levende Werkelijkheid. [664-665]

In deze wonderbaarlijke passage zien we Savitri, de geïncarneerde Goddelijke Moeder, haar menselijke gewaad afwerpen en haar goddelijkheid manifesteren voor de Dood.

De Overwinning op de Dood

Wie kan haar meesterlijke aanraking weerstaan? Wie kan standhouden voor haar Waarheidslicht? Alle schaduwen verbrokkelen tot stof voor haar blik als niet-bestaande realiteiten, louter illusies zonder enige kracht. De Dood zelf sterft en het leven wordt herboren in een groter goddelijk bestaan. Door haar transformerende aanraking wordt alles een wonderbaarlijk weefsel van haar lichtgevende Kracht en de ontvouwing van haar grenzeloze Genade en Liefde.

Ofschoon hij wist, maar nog weigerde te weten,
Ofschoon hij zag, maar nog weigerde te zien.
Onwankelbaar stond hij op en claimde zijn recht.
Zijn geest boog zich; zijn wil gehoorzaamde de wet
Van zijn eigen natuur, die zelfs de Goden bindt.
De Twee bestreden elkaar oog in oog.
Zijn wezen torende als een enorm fort van duisternis;
Eromheen nam haar licht toe, een oceaan's belegering.
Voor een tijd overleefde de Schaduw en trotseerde de hemel:
Bestormend van voren, onderdrukkend van boven,
Een concrete massa van bewuste macht, hij droeg
De tirannie van haar goddelijke verlangen.
Een druk van ondraaglijke kracht
Woog op zijn ongebogen hoofd en koppige borst;
Licht likte als een brandende tong zijn gedachten op,
Licht was een lumineuze marteling in zijn hart,
Licht koerste als een prachtige kwelling door zijn zenuwen;
Zijn duisternis sputterde vergankelijk door haar vuurzee.
Haar beheersende Woord beval iedere ledemaat
En liet geen ruimte over voor zijn enorme wil,
Die naar een of andere hulpeloze ruimte leekt te worden
gedrongen
En niet meer kon terugkeren, maar hem leeg liet.
Hij riep naar de Nacht, maar zij viel huiverend terug,
Hij riep de Hel, maar deze week nors achteruit:

Hij keerde naar het Onbewuste voor steun,
Waaruit hij geboren was, zijn onmetelijke onderhoudende zelf;
Het trok hem terug naar de grenzeloze ledigheid,
Alsof door hemzelf om zichzelf op te slokken:
Hij riep zijn sterkte aan, maar het weigerde zijn roep.
Zijn lichaam werd gegeten door licht, zijn geest verslonden.
Tenslotte wist hij de nederlaag onvermijdelijk
En verliet verbrokkelend de gedaante, die hij had gedragen,
Verliet de hoop om mensen's ziel zijn prooi te maken
En de onsterfelijke geest te dwingen om sterfelijk te zijn.
Ver vluchtte hij om haar gevreesde aanraking te vermijden
En nam toevlucht in de terugtrekkende Nacht.
In de droomschemering van die symbolische wereld
Verdween de verschrikkelijke universele Schaduw,
Verdwijnt in de Leegte, vanwaar het kwam.
Alsof beroofd van zijn oorspronkelijke oorzaak,
Ging de schemerwerkelijkheid voorbij en vervaagde uit hun zielen,
En Satyavan en Savitri waren alleen.
Maar geen van beiden roerde zich: tussen deze gedaanten
verrees
Een stille onzichtbare en doorschijnende muur.
In de lange blanco moment's pauze kon niets bewegen:
Alles wachtte op de onbekende ondoorgrondelijke Wil. [667-668]

In deze krachtige passage zien we hoe het wezen van de Dood, de belichaming van alles wat de menselijke mars naar een goddelijk bestaan hier op aarde tegenwerkt, smelt en oplost in het oorspronkelijke Licht. Het is niet slechts een poëtisch beeld, maar een gebeurtenis die zich nu al in onze lichamen voltrekt. De overwinning van de Liefde op de Dood wordt geleidelijk vertaald in het innerlijke wezen van de mens en in de cellen van zijn lichaam, naarmate hij zich steeds meer openstelt voor haar goddelijke Liefde. Geen enkele vorm van verzet kan de loop van de goddelijke Wil veranderen, ook al kan onze menselijke domheid die vertragen. Toch is de overwinning zeker, want 'het is volbracht'.

Het Offer van de Goddelijke Moeder

De geliefde en bevrijder van de mens

De Dood is gestorven. Dit staat geschreven in het register van het lot dat zich met het verstrijken van de tijd op aarde zal ontvouwen. Nu haar Werk voltooid is, had de Goddelijke Moeder kunnen terugkeren en dit nieuwe verhaal zich door de tijd heen kunnen laten ontvouwen. Maar Ze is hier gebleven, op aarde. Ze heeft de aarde als haar thuis gekozen en zal haar nooit verlaten, want het is op aarde dat de strijd en de overwinning behaald moeten worden. In deze immense taak van aardse transformatie, dit werk der werken van de vergoddelijking van leven en materie, zijn wij haar instrumenten en partners. Streven naar de vergoddelijking van het leven betekent rechtstreeks onder haar hoede staan. Het betekent onszelf onlosmakelijk verbinden met haar Avatarische Zelf voor alle komende levens.

Ik klim niet naar uw eeuwigdurende Dag,
Zoals ik ook uw Eeuwige Nacht heb gemeden.
Geef aan mij, die zich niet afkeert van uw aardse Weg,
Het andere zelf terug, dat mijn natuur vraagt.
Uw ruimten hebben hem niet nodig om hun vreugde te helpen;
De aarde behoeft zijn mooie geest, door u gemaakt
Om heerlijkheid omlaag te werpen als een net van goud.
De aarde is de uitverkoren plaats voor de machtigste zielen;
De aarde is het heroïsche geest's strijdperk,
De smidse, waar de Aarts-metselaar zijn werken vormt.
Uw dienstbaarheden op de aarde zijn groter, Koning,
Dan alle glorieuze vrijheden van de hemel.

...

Daar, waar de goden en demonen strijden in de nacht
Of worstelen op de grensgebieden van de Zon,
Onderwezen door de lieflijkheid en pijn van het leven
Om de ongelijke inspannende slag te verdragen, die botsen
Tegen de rand van een of andere goddelijkste hoop,
Om het onmogelijke te wagen met deze pijnscheuten van zoeken,
In mij strekt de geest van onsterfelijke liefde
Zijn armen uit om de mensheid te omhelzen.
Te ver zijn uw hemelen voor mij van lijdende mensen.
Onvolmaakt is de vreugde, die niet door allen wordt gedeeld.
O om verder te verspreiden, O om meer harten te omcirkelen
En pakken, tot liefde in ons uw wereld heeft vervuld!
O leven, het leven onder de wentelende sterren!
Voor victorie in het toernooi met de dood,

Voor het buigen van de vurige en zware boog,
Voor het vlammen van het schitterende zwaard van God!

...

Ik weet, dat ik mensen's ziel kan verheffen naar God,
Ik weet, dat hij het Onsterfelijke omlaag kan brengen.
Onze wil werkt toegestaan door uw wil
En is zonder u een leeg gebrul van de storm,
Een zinloze wervelwind is de Titaan's kracht
En zonder u een valstrik de sterkte van de goden.
Laat niet de onbewuste afgrond mensen's ras verzwelgen,
Dat door aarde's onwetendheid worstelt naar uw Licht.
O Donderaar met de bliksems van de ziel,
Geef niet uw zon over aan duisternis en dood,
Volbreng uw wijsheid's verborgen ferme besluit
En het mandaat van uw wereldwijde liefde." [685-687]

"Vergeefs brengt gij twee geesten in verleiding
Met eenzame zaligheid, die gered zijn uit een lijdende wereld;
Mijn ziel en de zijne zijn onverbrekkelijk verbonden
In de ene taak, waarvoor onze levens geboren werden,
Om de wereld te verheffen naar God in onsterfelijk Licht,
Om God omlaag te brengen naar de wereld kwamen wij op aarde,
Om het aardse leven te veranderen in goddelijk leven.
Ik houd mijn wil om de wereld en de mens te redden,
Zelfs de bekoring van uw aanlokkelijke stem,
O zaligvolle Godheid, kan niet aangrijpen en verstrikken.
Ik offer de aarde niet op voor gelukkiger werelden. [692]

In deze opmerkelijke passage wordt Savitri gevraagd terug te keren naar haar hoogste hemelen, vanwaar Ze is neergedaald om het werk van transformatie op aarde te verrichten. Maar Savitri weigert terug te keren. Ze verzaakt haar hemelse thuis om onder ons stervelingen te leven en blijft werken totdat elk stofdeeltje is getransformeerd in stralende deeltjes van Heerlijkheid. Ze is gekomen om de aarde gelijk te maken aan, en zelfs groter dan, de hemel. Daartoe moet ze zich blijven inspannen. Laat de zoekers naar Nirvana en eenzame verlossing zich wenden tot rust en vrede in de armen van de Eeuwige. Maar voor ons, haar kinderen, is het gebod om voor haar en met haar te werken, om gedreven te worden door haar Kracht als kanalen en instrumenten van haar Wil, om ons aardse bestaan te vullen met haar Licht, Macht en Vreugde.

Savitri verzekert de goddelijke gaven voor aarde en mens

Het geschenk van het vergoddelijken van het leven op aarde

Het is volbracht. Ze is gekomen en brengt de goddelijke gaven met zich mee. Ze brengt de kalmte en vrede van de Heer met zich mee, die één is met vreugde. Zij brengt de waarheid van eenheid en oneindigheid die alle verdeeldheid en lijden heelt. Zij brengt haar energie en kracht die helen, harmonie brengen en de overwinning behalen op duisternis, leugen, onwetendheid en de dood. Zij brengt haar lieflijkheid, vreugde en liefde als de verkwikkende nectar die stroomt uit haar diepe hart vol Liefde.

“Kies, O geest, uw allerhoogste keuze, die niet weer gegeven wordt;

Want nu kijkt van mijn hoogste wezen

De naamloze vormloze vrede naar u, waar alle dingen rusten.

Ken in een gelukkige onmetelijke sublieme beëindiging

Een immens sterven in de eeuwigheid,

Een punt, dat in het oneindige verdwijnt,

De gelukzaligheid van de gedoofde vlam,

Het laatste zinken van een golf in een grenzeloze zee,

Het einde van de beproeving van uw dwalende gedachten,

Het afsluiten van het reizen van uw pelgrimsziel.

Aanvaard, O muziek, de vermoeidheid van uw noten,

Het wijde doorbreken van uw kanaaloevers, O stroom.“

De momenten vervielen in eeuwigheid.

Maar iemand hunkerde in een onbekende boezem

En in stilte antwoordde het vrouw's hart:

“Uw vrede, O Heer, een innerlijk geschenk om te behouden

Midden tussen het geraas en verwoesting van wilde Tijd

Voor de grootse ziel van de mens op aarde.

Uw kalmte, O Heer, die uw handen van vreugde draagt.“

Grenzeloos, gelijk de oceaan rond een eenzaam eiland,

Verrees een tweede keer de eeuwige roep:

“Wijd open staan de onuitsprekelijke poorten ervoor.

Mijn geest neigt omlaag om de aardse knoop te breken,

Om uit liefde voor eenheid zonder gedachte of teken

Muur en omheining neer te halen, om de hemel bloot te leggen,

Te zien met het grote oog van de oneindigheid,

De sterren te ontrafelen en over te gaan naar stilte.“

In een immense en wereldvernietigende onderbreking

Hoorde zij een miljoen schepselen naar haar roepen.
 Door de ontzaglijke stilte van haar gedachten
 Sprak onmetelijk de vrouw's natuur:
 "Uw eenheid, Heer, in vele naderende harten,
 Mijn lieflijke oneindigheid van uw ontelbare zielen."
 Machtig terugtrekkend als een zee bij eb
 Zwol voor de derde maal de grootse vermanende uitroep aan:
 "Wijd spreid ik de toevlucht van mijn vleugels uit."
 Vanuit die niet communiceerbare diepten
 Kijkt mijn vermogen van de machtigste pracht vooruit, verstild
 Tot in zijn majesteit van slaap, teruggetrokken
 Boven de verschrikkelijke maalstromen van de wereld."
 Een snik van dingen was het antwoord op de stem,
 En gepassioneerd reageerde het hart van de vrouw:
 "Uw energie, Heer, om vrouw en man aan te grijpen,
 Om alle dingen en schepselen op te nemen in hun smart
 En hen in moeder's armen te verzamelen."
 Plechtig en veraf als een serafijn's lier
 Werde voor laatste grootse maal het waarschuwend geluid
 gehoord:
 "Ik open het wijde oog van eenzaamheid
 Om de stemloze verrukking van mijn zaligheid te ontdekken,
 Waar het in een zuiver en voortreffelijk stilzwijgen
 Onbeweeglijk ligt in zijn sluimering van extase,
 Rustend van de zoete gekte van de dans,
 Uit welks ritme de klopp van het hart geboren werd."
 De Stilte verbrekend met smeekbede en roep,
 Klom een hymne van aanbidding onvermoeibaar op,
 Een muziekbeat van gevleugelde verenigende zielen,
 Toen antwoordde heel de vrouw hunkerend:
 "Uw omarming, die de levende knoop van pijn klieft,
 Uw vreugde, O Heer, waarin alle schepselen ademen,
 Uw magische stromende wateren van diepe liefde,
 Geef mij uw lieflijkheid voor de aarde en de mensen." [696-697]

De overwinning op de dood is slechts één stap op weg naar de vergoddelijking van het leven op aarde. De leegte die de dood achterlaat, moet gevuld worden met de nectar van onsterfelijkheid. De ziel van de mens moet haar deel van vrede en vreugde terugkrijgen, zelfs wanneer zij deelneemt aan de dans van de Tijd te midden van aardse omstandigheden. Het denkvermogen van de mens moet de verloren eenheid herstellen en uitgroeien tot een denkvermogen van Licht. Het leven van de mens moet zijn onuitputtelijke energiebronnen ontdekken in de schoot van de Goddelijke Moeder. Het lichaam van de mens moet bevrijd worden van de knoop van pijn

en in haar omhelzing verblijven, net als onze ziel. We moeten haar vreugde inademen en de kalmerende stromen van haar zoetheid en liefde moeten ons leven herscheppen naar het goddelijke beeld. Deze passage beschrijft deze zegeningen die de Goddelijke Moeder voor de aarde en de mensheid heeft verworven.

Savitri, het Zonnewoord, de gever van het hoogste Licht, Liefde en Waarheid

De Allerhoogste Moeder in haar unieke rol als de geliefde en de allerhoogste dienaar van de Allerhoogste

De opdracht om het aardse leven te transformeren in het goddelijke leven berust bij haar. Want Zij is het die vanaf het begin van de wereld is uitgegaan met de enige wil om materie te verheffen en te transformeren tot vormen die zich bewust zijn van het goddelijke, en om dit materiële leven op aarde te veranderen in een thuis voor het Wonderbaarlijke. Van tijd tot tijd heeft Zij de pijn en het lijden van de aarde in vele vormen gedragen, gestreden tegen de krachten die zich verzetten tegen de goddelijke Komst, onze strijd gestreden als leidster en koningin van de evolutionaire mars, opdat het Licht der Waarheid neergedaald en op het aardse leven gevestigd zou worden, zo stevig als het in de hoogste hemelen gevestigd is. Het uur van de vervulling is aangebroken, want het zegel en de goedkeuring van de Allerhoogste zijn verleend en niets kan nu nog weerstand bieden aan de oprukkende karavaan van Licht.

In het hart van mijn schepping's mysterie
Zal ik het drama spelen van uw ziel,
De lange romance opdragen van U en Mij.
Ik zal u achtervolgen door de eeuwen heen;
U zal door de wereld nagejaagd worden door liefde,
Ontdaan van onwetendheid's beschermende sluier
En zonder schuilplaats voor mijn stralende goden.

...

Ik zal u in mijn universum bezitten,
Het universum alles vinden, wat ik ben.
Gij zult alle dingen dragen, opdat alle dingen kunnen veranderen,
Gij zult alle dingen vullen met mijn luister en mijn zaligheid.
Gij zult al ontmoeten met uw transmuterende ziel. [699]

Door mijn uiterlijke pijnen en innerlijke lieflijkheden
Met het vinden van mijn vreugde in mijn tegengestelde mysteriën,
Mij antwoord geven vanuit elke zenuw.
Een visioen zal uw snellende adem dwingen,

Uw hart zal u voortdrijven op het wiel van werken,
Uw denkvermogen zal u aansporen door de vlammen van het denken,
Om mij te ontmoeten in de afgrond en op de hoogten,
Om mij te voelen in de storm en de kalmte,
En mij lief te hebben in het nobele en het verachtelijke,
In mooie dingen en het verschrikkelijke verlangen.
De pijnen van de hel zullen voor u mijn kus zijn,
De bloemen van de hemel overtuigen u met mijn aanraking.
Mijn grimmigste maskers zullen mijn aantrekkelijkheden brengen.
Muziek zal u vinden in de stem van het zwaard,
Schoonheid zal u achtervolgen door de kern van de vlam.
Gij zult mij kennen in het wervelen van de sferen
En mij kruisen in de atomen van de werveling.
De wentelende krachten van mijn universum
Zullen aan u de sommeringen toeroepen van mijn naam.
Heerlijkheid zal naar beneden vallen van mijn nectarachtige maan,
Mijn geurigheid zal u grijpen in de jasmijn's strik,
Mijn oog zal op u neerzien vanuit de zon.
Spiegel, gemaakt van Natuur's geheime geest,
Gij zult mijn verborgen hart van vreugde reflecteren,
Gij zult onvermengd mijn lieflijkheid omlaag drinken
In mijn pure lotuskelk van de sterrenhemel.
Mijn vreselijke handen, op uw boezem gelegd, zullen uw wezen dwingen,
Gebaad in de vurigste verlangen's stromen.
Gij zult de ene en huiverende noot ontdekken,
En roepen, de harp van al mijn melodieën,
En deinen, mijn schuimende golf in zeeën van liefde. [700]

Mijn schepselen zullen mij eisen vanuit uw hart.
Gij zult niet ineenkrimpen voor enige broederziel.
Gij zult hulpeloos aangetrokken worden door het al.
Mensen, die u zien, zullen mijn handen van vreugde voelen,
In smart's pijnen de stappen voelen van wereld's heerlijkheid,
Hun levenservaring haar tumultueuze schok
In de wederzijdse hunkering van twee tegengestelden.
Harten, aangeraakt door uw liefde, zullen antwoorden op mijn roep,
De oeroude muziek ontdekken van de sferen
In de openbarende accenten van uw stem
En naderbij mij komen, doordat gij zijt:
Bekoord geraakt door uw geest's lieflijkheid
Zullen zij mijn lichaam omarmen in uw ziel,

In uw leven de schoonheid horen van mijn lach,
 De huiverende zaligheid kennen, waarmee ik de werelden maakte.
 Al, wat gij heeft, zal voor anderen's zaligheid zijn,
 Al, wat gij zijt, zal tot mijn handen behoren.
 Ik zal heerlijkheid uit u schenken als uit een kruik,
 Ik zal u als mijn strijdswagen wervelen over de wegen,
 Ik zal u gebruiken als mijn zwaard en als mijn lier,
 Ik zal op u mijn minstreelkunsten van het denken spelen.
 En wanneer gij trillend zijt met alle extase,
 Én wanneer gij als één geest leeft met alle dingen,
 Dan zal ik u mijn levende vuren niet besparen,
 Maar van u een kanaal maken voor mijn tijdloze kracht.
 Mijn verborgen aanwezigheid leidde mij onwetend verder,
 Van uw begin in aarde's stemloze boezem
 Door leven en pijn en tijd en wil en dood,
 Door uiterlijke schokken en innerlijke stilten
 Langs de mystieke wegen van Ruimte en Tijd
 Naar de ervaring, die alle Natuur verbergt.
 Wie op mij jaagt en mij vangt, wordt mijn gevangene:
 Dit zult gij van nu af aan leren van uw hartslagen.
 Heb voor altijd lief, O schone slaaf van God!
 O lasso van mijn verrukking's verwijdende strik,
 Word mijn koord van universele liefde.
 Dwing de geest, door u gevangen, tot heerlijkheid
 Van schepping's lieflijke en onpeilbare eenheid,
 Genoodzaakt om mijn myriaden eenheden te omarmen
 En al mijn eindeloze vormen en goddelijke zielen.
 O Denkvermogen, wordt vol van de eeuwige vrede;
 O Woord, roep de onsterfelijke litanie uit:
 De gouden toren is gebouwd, het vuurkind is geboren. [701-702]

In deze prachtige passage onthult Sri Aurobindo ons dat Zij de geliefde van de Allerhoogste is, die deze immense taak op zich heeft genomen om de aarde te vergoddelijken. Hiervoor heeft Zij vele levens lang gestreden en geleden, en nu is het uur van de overwinning aangebroken. De gouden brug tussen de hogere werelden van Waarheid en deze lagere drievoudige wereld is gebouwd. Het eeuwige Superbewustzijn is actief uit de verborgen diepten van de materie tevoorschijn gekomen en treedt nu op de voorgrond van het aardse leven. Laat alle woede bedaren, laat ons denkvermogen vervuld raken van de eeuwige vrede. Laat onze harten vol zijn van vreugde en hoop, want de transformatie is begonnen en de krachten van een hogere orde betreden de aarde via de gouden brug.

De Kracht van God die op aarde werkzaam is

De Kracht van de Geest en het Gelaat van de Waarheid

Een moeder voor onze verlangens, een vriendin in onze moeilijkheden, een meelevende mentor wiens wijsheid de blik van de tijd overstijgt, een welwillende gids die ons nooit oordeelt of veroordeelt, zelfs niet wanneer Zij ons helpt de paden van waarheid, licht en recht te bewandelen. Zij is de geliefde van onze ziel, die wij talloze levens lang hebben gezocht en gemist. Maar Zij herinnert zich haar voortdurende hulp, die als de eeuwige zonneschijn over ons leven is verspreid, en blijft ons eraan herinneren. In onze onwetendheid en ongeduld, in onze opstandigheid en angst, hebben we haar hart verlaten en zijn we afgedwaald in afgronden van duisternis en zeeën van verdriet en bitterheid. Maar Zij heeft ons nooit verlaten. Door ons heen achtervolgend, heeft Zij onze zielen in haar onwrikbare greep van Liefde gehouden, ze gekoesterd met liederen uit haar wereld van waarheid, ze gevoed met haar melk van zoetheid en vreugde, totdat we zijn opgegroeid en ontwaakt om te ontdekken dat Zij er altijd was. Wij voelden ons eenzaam, verdwaald in onze gevoelens, en misten haar aanraking in de grootsheid van ons door zintuigen beheerste leven. Maar haar overweldigende Liefde heeft zich over zeeën van Licht gebogen, is door diepe afgronden van duisternis getreden en heeft ons gered. Nu zullen we nooit meer alleen zijn. We zullen door het leven wandelen, gedragen door haar handen, en levend in haar hart zullen we de wereld door haar ogen zien.

“Daal af naar het leven met hem, die uw hart begeert.
O Satyavan, O lichtende Savitri,
Ik zend jullie verder als voorheen onder de sterren,
Een tweevoudig vermogen van God in een onwetende wereld,
In een omheinde schepping, afgesloten van het grenzeloze zelf,
God omlaag brengend naar de onbezielde aarde,
De aardewezens optillend naar onsterfelijkheid.
In de wereld van mijn kennis en mijn onwetendheid,
Waar God ongezien is en alleen een Naam wordt gehoord
En kennis is ingesloten binnen de grenzen van het denkvermogen
En het leven is opgehaald in het sleepnet van verlangen
En Materie de ziel voor zijn eigen zicht verbergt,
Zijt gij Mijn Kracht aan het werk om aarde's lot te verheffen,
Mijn zelf, dat omhoog beweegt langs de immense helling
Tussen de uitersten van de geest's nacht en dag.
Hij is mijn ziel, die klimt uit de onwetende Nacht
Door leven en denkvermogen en supernatuur's Onmetelijkheid
Naar het hemelse licht van Tijdloosheid
En mijn eeuwigheid, verborgen in de bewegende Tijd

En mijn grenzeloosheid, gesneden door de curve van de Ruimte.
Het klimt naar de grootsheid, die het had achtergelaten,
En naar de schoonheid en vreugde, waar het afgevallen was,
Naar de beslotenheid en lieflijkheid van alle goddelijke dingen,
Naar licht zonder grenzen en onbeperktbaar leven,
Smaak van de diepten van de Onuitsprekelijke's zaligheid,
Aanraking van het onsterfelijke en oneindige.
Hij is mijn ziel, die zich tast uit het beest
Om mensheid's hoogten te bereiken van helder denken
En de nabijheid van Waarheid's sublieme.
Hij is de godheid, die groeit in menselijke levens
En in het lichaam van aardewezens's vormen:
Hij is de ziel van de mens, die klimt naar God
In de Natuur's stroming uit aarde's onwetendheid.
O Savitri, gij zijt mijn geest's Vermogen,
De openbarende stem van mijn onsterfelijke Woord,
Het gezicht van de Waarheid op de wegen van de Tijd,
Dat aan de zielen van de mensen de routes naar God wijst.
Terwijl het schemerige licht van de gesluierde Geest's top
Valt over Materie's volslagen onbewuste slaap
Alsof een bleke manestraal op een dichte open plaats,
En het Denkvermogen beweegt in een halflicht midden tussen
halve waarheden
En het menselijke hart alleen menselijke liefde kent
En het leven een strompelen is en een onvolmaakte kracht
En het lichaam zijn precaire dagen telt,
Zult gij geboren worden in mensen's dubieuze uren
In vormen, die de ziel's goddelijkheid verbergen
En door de sluiers van aarde's twijfelende sfeer
Mijn glorie laten zien, die doorbreekt als door wolken een zon,
Of brandend als een zeldzaam en inwendig vuur,
En met mijn naamloze invloed mensen's leven vullen.
Toch zullen zij omhoog kijken als naar toppen van God
En God voelen als een omgevende sfeer
En op God rusten als op een bewegingsloze basis. [702-703]

Savitri, de Goddelijke Moeder, en Satyavan, de ziel van de mens die bevrijd is uit het net van onwetendheid en pijn, zijn terug op aarde. Een nieuw hoofdstuk begint in het drama van het aardse leven. Als erfgenamen van haar goddelijkheid moeten we nu het spel goddelijk bewust spelen. Het epos van onze ziel moet zijn vervulling vinden in de goddelijke overwinning en de goddelijke manifestatie, in plaats van in een vlucht naar Nirvana met vermoeide vleugels beladen met lijden en pijn.

De reddende Genade van het Allerhoogste

De Kracht, het Licht en de liefde die vanuit het Verdere neerdaalt om de aarde en de mens te helpen

Zij is gekomen in een menselijke gedaante, maar zij is dezelfde Goddelijke Moeder die de schepping heeft gebaard. Zij heeft haar verhaal geschreven met het bloed in haar hart, door de ene menselijke gedaante na de andere aan te nemen. Want het verhaal van haar ziel en het verhaal van de schepping zijn in wezen één. Deze keer en in deze vorm is Zij gekomen om de nieuwe schepping te baren en de beslissende overwinning te behalen, waarmee Zij deze aarde met haar glorie zal kronen. Zij is tegelijkertijd menselijk en goddelijk en belichaamt het grote geheim van de aardse afdalingen van de Avatar. De ziel die het Goddelijke in het menselijke masker herkent, is door deze daad van geloof reeds verlost. Haar lot is bezegeld en Zij is voor altijd uitverkoren om haar partner te zijn in het grote en immense spel van het leven.

“Welke hoge verandering is er in u, O Savitri?
Stralend waart gij altijd, een stille en zuivere godin,
En toch dierbaarder voor mij door uw lieflijke menselijke delen,
Die de aarde u gaf en u nog goddelijker maakten. [718]

Als een hemelse koningin, die instemt met zijn wil,
Omklemd zij zijn voeten, door haar verankerende haar
Omhuld in een fluwelen mantel van liefde,
En antwoordde zacht als een murmelende luit:
“Alles is nu veranderd, en toch is alles hetzelfde.
Zie, we hebben God's aangezicht aanschouwd,
Ons leven heeft zich geopend in goddelijkheid.
We hebben identiteit gedragen met de Allerhoogste
En zijn bedoeling gekend in onze sterfelijke levens.
Onze liefde is groter geworden door die machtige aanraking
En heeft zijn hemelse betekenis ontdekt,
Toch is niets verloren van de sterfelijke liefde's heerlijkheid.
Hemel's aanraking vervult, maar maakt onze aarde niet ongedaan:
Onze lichamen hebben elkaar nodig in hetzelfde einde;
Nog steeds herhalen zich in onze borsten als het hemelse
geheime ritme
Onze menselijke hartslagen gepassioneerd dichtbij.
Nog steeds ben ik zij, die naar u toekwam, midden in het
gemurmel
Van zonverlichte bladeren aan deze rand van dit bos;
Ik ben de Madraan, ik ben Savitri.

Al, wat ik voorheen was, ben ik nog steeds voor u,
De nabije metgezel van uw gedachten en hoop en zwoegen,
Alle gelukkige tegenstellingen zou ik voor u verenigen.
Alle lieflijke relaties huwen in ons leven;
Ik ben uw koninkrijk, zoals gij het mijne zijt,
De soeverein en de slaaf van uw begeerte,
Uw gebogen bezitter, de zuster van uw ziel
En moeder van uw behoeften; gij zijt mijn wereld,
De aarde, die ik nodig heb, de hemel, die mijn gedachten
verlangen,
De wereld, die ik bewoon, en de god, die ik aanbid.
Uw lichaam is mijn lichaam's tegenhanger,
Waarvan elke ledemaat mijn antwoordende ledemaat begeert,
Waarvan het hart de sleutel is van al mijn hartslagen,
Dit ben ik en gij voor mij, O Satyavan.
Onze gehuwde wandel door het leven begint opnieuw,
Geen blijheid verloren, geen diepte van sterfelijke vreugde.
Laat ons gaan door deze nieuwe wereld, die hetzelfde is,
Want het is teruggegeven, maar het is bekend,
Een speelplaats en verblijfplaats van God,
Die zich lieflijk verbergt in vogel en dier en mens
Om zichzelf weer te vinden door liefde,
Door eenheid. Zijn aanwezigheid leidt de ritmen van het leven,
Die zoeken naar wederkerige vreugde ondanks pijn.
We hebben elkaar gevonden, O Satyavan,
In het grote licht van de ontdekte ziel.
Laat ons teruggaan, want de avond is in de hemelen.
Nu is de smart dood en serene zaligheid blijft
Het hart van al onze dagen voor altijd.
Zie, al deze wezens in deze wonderschone wereld!
Laten wij vreugde geven aan allen, want de vreugde is de onze.
Want niet alleen voor onszelf kwamen onze geesten
Uit de sluier van het Onmanifeste,
Uit het diepe immense Onkenbare
Op de onwetende borst van de dubieuze aarde,
Tot aan de wegen van werkende, zoekende mensen,
Twee vuren, die branden naar die ouderlijke Zon,
Twee stralen, die reizen naar het oorspronkelijke Licht.
Om mensen's ziel te leiden naar waarheid en God zijn wij geboren,
Om het geschakeerde schema van het sterfelijke leven uit te
tekenen
In een of andere gelijkenis van het Onsterfelijke's plan,
Om het dichterbij een beeld van God vorm te geven,

Een beetje nader tot het goddelijke Idee.“ [719-720]

Gods menswording is het grote geheim van de aardse transformatie. Het stelt ons lichaam en ons denkvermogen ook in staat om bewust deel te nemen aan het goddelijke spel en zo de vreugde te delen van een wonderbaarlijke en unieke relatie met het Goddelijke in vlees en bloed. Deze unieke vreugde van zo'n complete relatie met het Goddelijke, tot in de diepste cellen van ons lichaam, is alleen aan de mens gegeven. Zelfs de goden begeren het, zonder het te weten. Zo groot is het mysterie van de goddelijke nederdaling. Laten we daarom ontwaken in onszelf, die zullen meewerken aan het goddelijke werk op aarde, want hiervoor zijn onze zielen neergedaald en hebben ze de gedaanten van vogel, dier en mens aangenomen.

Het grote geheim

Dit, dit is het grootste geheim: het mysterie van Gods geboorte in de Tijd en de verlossing van de ziel door een moedige daad van volledige overgave. Het is het zonovergoten pad dat is geopend voor aarde en mens. Het licht is gekomen. De weg is geopend. We hoeven alleen maar te wandelen met een volledig vertrouwen in haar genade. Door ons volledig aan haar en haar werk over te geven, worden we bevrijd van alle angsten en vrees, want overal waar het menselijk bewustzijn van zijn ziel, vervuld van geloof en overgave, aanwezig is en de Goddelijke Moeder het in haar liefde gevangen houdt, daar worden alle inspanningen bekroond met de goddelijke Overwinning.

“Schrijf alles toe aan haar; zij is de oorzaak van alles.
Met haar betoveringen heeft zij me omwonden.
Zie, op het middaguur verliet ik dit huis van klei
En zwierf in veraf gelegen eeuwigheden,
Toch betreed ik, als gevangene in haar gouden handen,
Jullie kleine heuveltje, dat de groene aarde heet
En in de momenten van uw vergankelijke zon
Leef ik blij tussen de bedrijvige werken van de mensen.“
Toen keerden alle ogen hun verwonderende blikken naar waar,
Met verdiepend roder goud op haar wangen,
Met neergeslagen ogen het nobele liefvallige kind stond,
En één instemmende gedachte bewoog iedere borst.
“Welk stralend wonder van de aarde of de hemelen
Staat zwijgend naast de menselijke Satyavan
Om een schittering in de schemering van de avond te markeren?
Als zij het is, waarvan de wereld heeft gehoord,
Verwonder u niet langer over welke gelukkige verandering dan ook.

Elk eenvoudig wonder van gelukzaligheid
Is de alchemie van haar transmuterende hart.“
Toen sprak iemand, die een priester leek en een wijze:
“O vrouw en ziel, welk licht, welke geopenbaarde macht,
Die de snelle wonderen van deze dag uitwerkt,
Opent voor ons door u een gelukkiger tijdperk?“
Haar wimpers, trillend omhoog gericht, verzamelden,
In een visie, die de onsterfelijke dingen had afgespeurd,
Verblijd, menselijke vormen voor hun heerlijkheid.
Zij claimden voor hun diep kinderlijk moederschap
Het leven van al deze zielen om haar leven te zijn,
Dan versluierten zij gevallen het licht. Zacht antwoordde zij,
“Ontwaakt tot de betekenis van mijn hart,
Dat om liefde en eenheid te voelen te leven is
En dit de magie van onze gouden verandering,
Is alle waarheid, die ik ken of zoek, O wijze.“ [723-724]

Savitri onthult ons het grote geheim. Het is het geheim van het Goddelijke offer in de materie om de aarde en de mensheid te verlossen. Enerzijds is het een volledige zelf-gave aan het Goddelijke en Zijn Werk, anderzijds is het het in ons leven brengen van de wet van Haar Eenheid en Liefde, Haar Liefde die de sterren weeft en werkt in het stof en de roos, Haar Liefde die zich inspant in de stomme, weerbarstige Nacht om onze ziel, ons lichaam en ons denkvermogen uit de duisternis en onwetendheid te tillen naar Licht, Vrijheid, Onsterfelijkheid en Gelukzaligheid.

Om Anandamayi, Chaitanyamayi, Satyamayi Parame

Glossarium

Ananda: Het derde element van de drievoudige scheppingsleer, naast Bestaan (Sat) en Bewustzijn (Chit), Sacchidananda. Het is de Heerlijkheid die aan de oorsprong van de schepping ligt en erin stroomt als de levensader van het bestaan.

Asura: De ongoddelijke titanen.

Aswapati: Yogi en Koning, vader van Savitri. Letterlijk Heer van het Paard. Symbolisch de Heer van tapasya, oftewel de geconcentreerde energie van spirituele inspanning die ons helpt om van het sterfelijke naar het onsterfelijke bestaan te stijgen.

Avatar: De Goddelijke Neerdaling op aarde, waarbij de goden een vorm en naam aannemen om de aarde en de mensheid te verlossen.

Bhakta: God-liefhebber.

Brahman: De stabiele, Onpersoonlijke basis achter de schepping. Het is de grondslag van het Zijn waarop de dans van de natuur plaatsvindt.

Darshan: Een visioen van het Goddelijke.

Deva: De lichtende goden.

Dyumatsena: Heer van de stralende legermachten of het Goddelijke Mentale dat zijn koninkrijk van hemels zicht en glorie heeft verloren en daardoor blind is geworden.

Godheid: verwijst hoofdzakelijk naar het Vormloze Wezen met een specifieke functie. Hij kan vele vormen aannemen die dan bekend staan als goden, bijvoorbeeld Maheswari en Pallas Athene zijn vormen van dezelfde Godheid. Natuurlijk hebben de goden zelf ook een vormloze kant en kunnen ze zelfs vormen aannemen die voortkomen uit het menselijke denkvermogen.

Iswara: De Heer in al Zijn Glorie.

Iswari: De Allerhoogste Godin.

Jaganmata: De Wereld-Moeder.

Jagatdhatrī: De Goddelijke Moeder die het systeem van werelden in stand houdt.

Kali: De Kracht die de Tijd verandert.

Karma: Energie die in beweging wordt gezet door spraak, wil, emoties, gedachten en daden.

Krishna: Het Wezen van Heerlijkheid, dat alle dingen tot Zich trekt.

Kundalini Shakti: De Energie van de Goddelijke Shakti, opgerold onderaan de wervelkolom en verbonden met de materie.

Lila: Het Goddelijke Spel (verwijzend naar de Goddelijke omgang met de wereld).

Madonna: Vrouwelijke kracht als aspect van de Goddelijke Moeder.

Mantra: Woorden die de lichtgevende ritmes van hogere bewustzijnstoestanden in zich dragen.

Nirvana: Een staat van absolute stilte, Nietsheid, perfecte onbeweeglijkheid van het bewustzijn, leidend tot volledige vrijheid.

Niyama: Regels die gevolgd moeten worden (door een spirituele beoefenaar).

Purusha: De statische evenwichtstoestand van de Ene Werkelijkheid, de observerende evenwichtstoestand.

Prakriti: De natuur, de dynamische evenwichtstoestand van de Ene Werkelijkheid.

Satyavan: De ziel van de mens die de Goddelijke Waarheid in zich draagt, maar hier ten prooi valt aan onwetendheid en de dood.

Savitri: Dochter van yogi en koning Aswapati, gedeeltelijke incarnatie van de Goddelijke Moeder in een ver verleden. Symbolisch gezien vertegenwoordigt zij de dochter van de Zon, het Scheppende Goddelijke Woord.

Shakti: De Kracht van de Heer in al Haar Pracht.

Siddha's: De volmaakten, verlichte wezens.

Sri Aurobindo: Naam van de auteur van het epische gedicht Savitri, Yogi, visionair, mystieke dichter, spiritueel filosoof, revolutionair, meertalig.

Supramentale Mahashakti: De Goddelijke Moeder in Haar supramentale evenwicht van Kracht die alle andere krachten als hun oorsprong en steunpunt in stand houdt.

Tantra: Het pad van de Goddelijke Moeder, dat onder andere Devi Puja of de verering van Devi, de Vrouwelijke Energie, omvat.

Tapasya: De geconcentreerde energie van spirituele inspanning.

Tapas-shakti: Bewuste Kracht van het Goddelijke.

Tapaswi: Iemand die zich bezighoudt met tapasya.

Tapaswins: Zij die zich bezighouden met tapasya.

Tapa-Shakti: De kracht die voortkomt uit tapasya.

Tejah: Lichtgevende Kracht.

Tejaswi: Iemand vol lichtgevende kracht.

Usha: De godin van de Dageraad.

Vedisch: Behorend tot de Veda's (Geheime of Esoterische Mystieke kennis uit een ver verleden in India) of de Vedische periode.

Yajna-vedi: Het heilige altaar dat gebouwd is voor het brengen van een offer aan het Goddelijke.

Yama: Zelfbeheersing (zelf-opgelegd).

Yoga: Staat van Eenheid (gedeeltelijke of volledige eenheid met het Goddelijke).

Yogamaya: De kracht die het Oneindige verdeelt in schijnbaar eindige elementen.

Yoga-shakti: De Kracht of Energie van yoga, die voortkomt uit yoga.

Yogi-koning: Aswapati, die zowel een yogi als een koning is.

Yogi: Iemand die yoga beoefent.